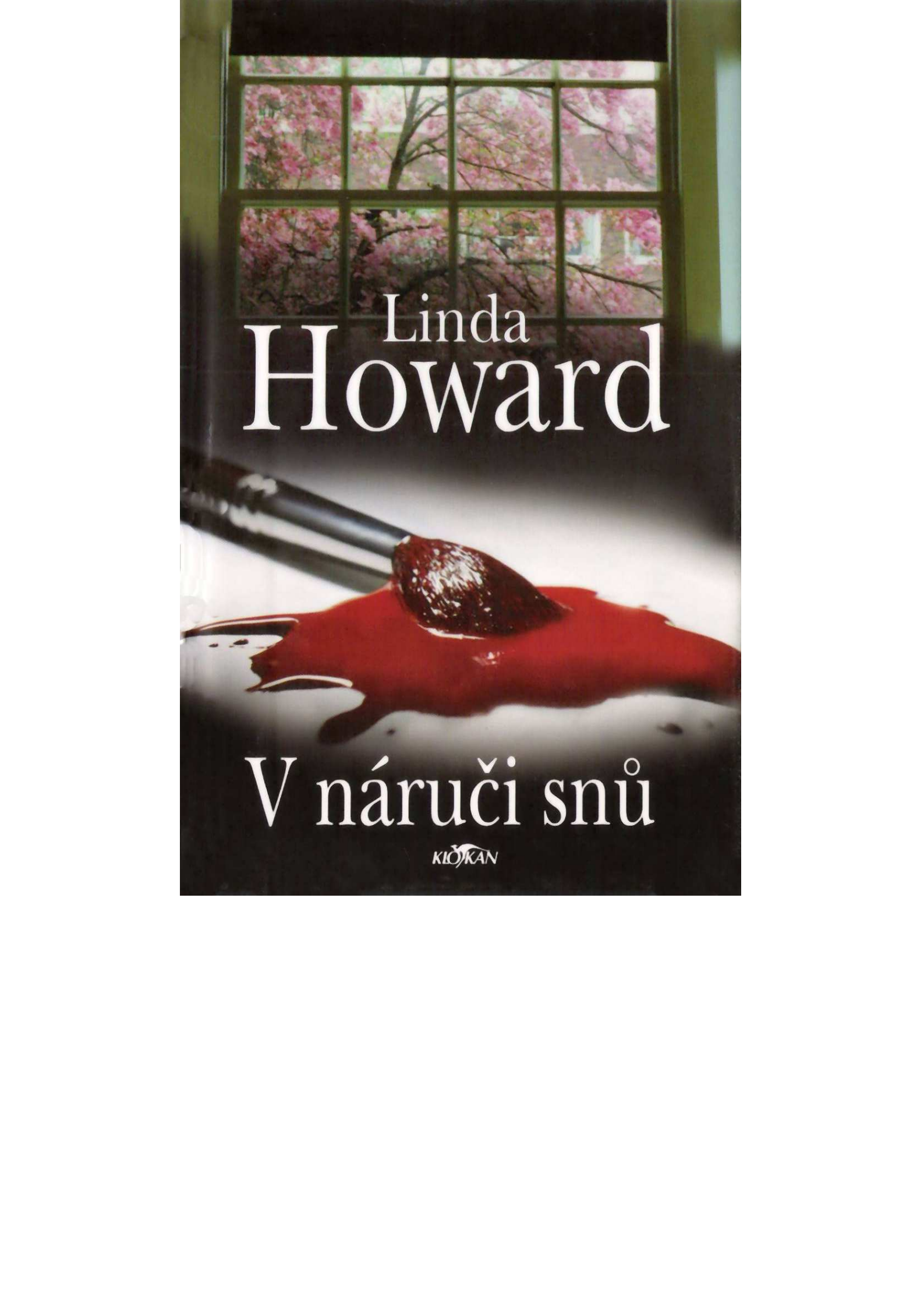

Linda
Howard

V náručí snů

KIOKAN

Linda
Howard

V náruči snů

Copyright © 1998 by Linda Howington
Translation © Eva Mazůrková, 2006
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Now You See Her
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, Inc.
přeložila Eva Mazůrková
Redakční úprava Táňa Holasová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská
113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-350-1

Prolog

*Clayton,
New York*

Bylo třetího září, jeden z těch dokonalých bezmračných dní, které se uhnízdlily mezi letní vedro a blížící se zimní chlad.

Obloha byla tak modrá, že Sweeney, poté co na parkovišti u supermarketu vystoupila z auta, zůstala jako přimražená a zírala nahoru na tu úžasnou klenbu, jako by ještě nikdy neviděla nebe. A opravdu neviděla – takové.

Pokud se v něčem dobře vyznala, byly to barvy, a takovýhle odstín modré dosud nespatriila. Byl neuvěřitelný, hlubší, temnější a bohatší, než by mělo nebe mít.

Právě dnes, v ten perfektní den, mlžný opar mezi oblohou a zemí zeslábl a Sweeney stála blíž k okraji vesmíru než kdykoli předtím. Tak blízko, až měla pocit, že by ji ta modř mohla přímo vcucnout.

Dokázala by to umělecky zachytit? V duchu míchala barvy a automaticky některé odstíny vyřazovala, jak vnitřním zrakem posuzovala výsledek. Ne, s tímhle nádechem bílé by to působilo moc dětsky. Není to ani rozmarná modř... Byla průzračná a vzrušující, vtahovala ji a zaplavovala bohatostí své krásy.

Sweeney tam stála s obličejem obráceným vzhůru, přičemž úplně zapomněla, proč přijela, a cítila se tou barvou povznesená. Její srdce přetévalo a bolelo vzrušením.

Když se konečně probrala a sklopila pohled k zemi, něco ji oslnilo. Byl to záblesk...

A přestože se nedívala do slunce, usoudila, že obloha byla zřejmě jasnější, než myslela, protože její oči potřebovaly chvíli na to, aby se přizpůsobily.

Zamrkala a přimhouřila je. Šlo o něco rozměrnějšího, i když ne právě... Bylo to dítě, jenže dvourozměrné. Pohlédla na ně, znovu zamrkala a potom se opět podívala. Šok na ni dopadl jako železná palice. Krev jí ztuhla v žilách a konečky prstů znecitlivěly.

To dítě bylo mrtvé. Před měsícem mu byla na pohřbu. Jenže v tenhle skvělý den přicházelo parkem.

Přeskočila pohledem k ženě, kterou ten chlapec doprovázel – k jeho matce. Sue Beresfordová nesla v jedné ruce nákupní tašku s potravinami a druhou svírala drobnou tlapku svého temperamentního čtyřletého Corbina. Obličej měla poznamenaný žalem matky, jejíž starší syn zemřel na leukémii. Mrtvý Sam však kráčel kousek za ní.

Sweeney měla nohy přimražené k dlažbě a tělo ochromené a neschopné pohybu. Přitom pozorovala, jak se chlapec zoufale snaží matku na sebe upozornit.

„Mami!“ opakoval desetiletý Sam stále dokola, hlas stažený úzkostí. „Mami!“ Ale Sue nereagovala, šla dál a táhla malého Corbina za sebou.

Sam ji chtěl chytit za sukni, ale jeho nehmotná ruka látkou jen proklouzla. Pohlédl na Sweeney, která viděla jeho zoufalství, zmatek a strach.

„Ona mě neslyší,“ řekl a ta slova se chvěla ve vzduchu, jako by je reprodukovala nějaká nepříliš kvalitní zvuková aparatura. Potom popoběhl, aby matku dohnal, a jeho hubené nohy pod kostkovanou látkou pytlovitých šortek zasvítily.

Sweeney se otřeseně zakymácela a musela se opřít o kapotu auta. Sluncem rozpálený kov jí připadal trochu drsný. Modrá nebeská bář se tlačila dolů, jako by ji chtěla spolknout, a ona jen oněměle zírala za mrtvým dítětem.

Štíhlá postavička vklouzla na zadní sedadlo vedle Corbina. Pohybovala se rychle, aby to stihla, než matka zabouchne dveře. Sue se posadila za volant a vyjela z parkoviště. Samův bledý průsvitný obličej krátce zazářil v

zadním okně, jak se ohlédl, a jeho ruka se pozvedla k smutnému pokynutí.

Automaticky pozdrav oplátila.

V mysli jí vytanulo jediné slovo: *Duch*.

První kapitola

*New York City
o rok později*

Jedna věc je věřit na duchy a jiná vidět je na vlastní oči. Sweeney navíc začala zemřelé potkávat, ať je znala či ne. V malé vesničce Clayton ve státě New York, kde ještě před necelým rokem žila, se totiž znala aspoň zběžně s většinou místních obyvatel, včetně těch mrtvých.

V New York City neznala nikoho, takže mohla průsvitně obličeje v davu přehlížet a předstírat, že je nevidí. Od chvíle, kdy v Claytonu zahlédla ducha Sama Beresforda, neměla jistotu, že se některý z dalších duchů nezastaví a neosloví ji, a neměla dost síly, aby se tvářila, že se nic neděje.

Ne, prostě *musela* zareagovat, a zanedlouho po ní ostatní obyvatelé vrhali pohledy, které naznačovaly, že podle jejich mínění přichází o rozum. Rozhodla se tedy sbalit a přestěhovat, než si na ni začnou na ulici ukazovat.

Ano, ve městě bylo příjemněji. A tepleji. Jakmile začala vnímat duchy, šlo to s jejím vnitřním teplem z kopce. Pořád měla pocit chladu. Celý uplynulý rok. Možná se to objevilo ještě dřív, než zahlédla malého Sama Beresforda. Nemohla si vzpomenout, protože kdo by takovým věcem věnoval pozornost? Tohle si člověk těžko poznamenává do kalendáře. *29. srpna mi byla zima. Jasně.*

Netušila, proč si ráno duchy znovu připomněla, ale byla to první věc, jež jí po probuzení přišla na mysl. A chladno, které jí připadalo horší než obvykle.

Vstala, chvatně se převlékla z propocené pyžama a přešla do kuchyně, aby si dala první kávu, přičemž děkovala

Bohu za automatické časové spínače. Bylo úžasné, že hned po probuzení voněla připravená káva, protože jinak měla pocit, že by při čekání na to, až se voda začne vařit, asi zmrzla.

První doušek ji cestou do žaludku příjemně zahřál. S úlevou si oddechla. Ochutnala druhý lok a chystala se k třetímu, když zazvonil telefon.

Telefony považovala za nezbytnou nepříjemnost. Kdo to může sakra volat? Pohlédla na hodiny. Sedm třiadvaceti. Podrážděně postavila hrnek na pult a vykročila ke stěně, aby zvedla sluchátko ze zavěšeného přístroje.

„Tady Candra,“ ozval se příjemný hlas, poté co se opatrně ohlásila. „Omlouvám se, že volám tak brzy, ale nevím, jaký máš program, a potřebovala jsem tě chytit.“

„Chytilas mě na první nahození,“ opáčila Sweeney a její podráždění sláblo. Candra Worthová vlastnila galerii, kde prodávala své obrazy.

„Prosím?“

„To nic. Je to rybářský termín. Nepředpokládám, že bys někdy byla na rybách.“

„Proboha, to ne!“ Její smích byl přívětivý a důvěrný, stejně jako její hlas. „Chci se tě zeptat, jestli by ses tu mohla kolem jedné zastavit. Přijdou totiž potenciální zákazníci. Setkali jsme se s nimi včera na večírku a uvažují o portrétech. Okamžitě jsem si vzpomněla na tebe.“

Paní McMillanová si chce v galerii prohlédnout nějaké nové kousky, které jsem právě dostala, a tak mě napadlo, že byste se při té příležitosti mohli seznámit.“

„Přijdu!“ slíbila Sweeney, i když se těšila na celodenní nepřerušovanou práci.

„Fajn. Tak zatím.“

Sweeney zavěsila, otřásla se zimou a rychle se vrátila ke své kávě. Nerada se scházela s možnými zákazníky, ale ráda portrétovala. A navíc si potřebovala vydělat. Od té doby, co začala vidět duchy, se jí moc nedařilo.

Charakteristická jemnost jejích krajin a zátiší ustoupila nezvyklé bouřlivosti, což se jí nezamlouvalo. Její barvy byly vždy průsvitné, jako by místo olejů vytvářela akvarely, ale

ted', at' se snažila sebevíc, směřovala k temným, vášnivým, neskutečným odstínům.

Celé měsíce Candřině galerii nic nenabídla, a přestože se její předchozí obrazy stále prodávaly, už jich moc nezbyvalo.

Kvůli Candře by měla tu práci vzít, jestli se těm lidem její obrazy líbí. Uvědomovala si, že není a nejspíš nikdy nebude hvězda, protože její umění bylo považováno za příliš tradiční, Candra nicméně vždycky dokázala najít zájemce, kteří dávali přednost tradičnímu přístupu, čímž Sweeney zajistila slušný, poměrně stabilní příjem. Kromě toho jí loni, když se rozhodla opustit Clayton, sehnala tenhle byt.

Ne že by New York byl Sweeneyino vysněné místo. Původně uvažovala o něčem teplejším, i když v New Yorku je samozřejmě tepleji než v Claytonu, jenž leží na řece svatého Vavřínce východně od jezera Ontario a každou zimu ho zasypávají závěje sněhu.

New York City je na pobřeží, sněží tam méně častěji a v menším množství a teploty jsou mírnější. I když ne dostatečně. Sweeney měla zájem spíš o Miami, ale Candra ji přemluvila, aby zůstala ve městě, a Sweeney toho nelitovala. Pořád se tam něco dělo, což jí poskytovalo spoustu rozptýlení, kdykoli měla pocit, že začne z pocitu marnosti ječet.

New York byl především natolik velký, že žádné z těch mrtvých lidí neznala a necítila povinnost hlásit se k nim. Navíc poskytoval i dostatek obličejů – živých. Milovala obličeje. Studovala je, proto také neustále stoupal zájem o její portréty. Díkybohu – neboť jinak by se její bankovní účet ocitl ve *vážných* potížích, místo jen v potížích.

Město jí zatím vyhovovalo a nájem za byt byl rozumný. Candra jí mohla ten byt doporučit, protože majitelem domu byl její manžel Richard Worth. Svým způsobem patřil mezi finanční mágy Wall Streetu, milionáře, kteří se vypracovali vlastní pílí.

Sweeney se s ním párkrát setkala a snažila se udržovat si od něho co největší odstup. Měl zajímavý obličej, který ale zároveň trochu naháněl strach. Předpokládala, že je to typ

člověka, jenž převálcuje každého, kdo mu vstoupí do cesty, a tak dělala vše pro to, aby se mu do ní nepřípletla.

Okolí domu nepatřilo k nejkvalitnějším, stejně jako budova sama, ale byt byl rohový s ohromnými okny. Sweeney by spokojeně dokázala žít i ve stodole, pokud by tam bylo pořádné světlo – a ústřední topení.

Káva ji zahřála natolik, že se přestala třást. Poslední dobou se prakticky pořád cítila prokřehlá, ale ráno to bylo nejhorší. Zašla by k lékaři, ale kdykoli si představila, že by s někým mluvila o tom, co prožívá, zdravý rozum jí v tom zabránil.

Asi před rokem jsem začala vidět duchy, doktore, a od té doby je mi pořád zima. Ach, a mimochodem, kdykoli se přiblížím k semaforu, naskočí zelená. A moje kytky kvetou i mimo sezonu. Co to vlastně se mnou je?

Jasně. V tomhle životě to nepůjde. Nežádoucí pozornosti si užila dost už jako dítě. Být umělkyní je samo o sobě dost nezvyklé, nemá smysl nechat se navíc označit za blázna.

Uplynulý rok se nevyznačoval jen tím, že viděla duchy, přesto ty změny odmítala s tvrdohlavou zarputilostí. Potrpěla si na pravidelné, obvyklé postupy a měla ráda, když život běžel vyrovnaně a hladce. Obešla se bez dramatičnosti, zoufalství a vzrušení, protože si jich v dětství užila přes míru. Jednotvárnost a normalita pro ni znamenaly bezpečí.

Jenže jak se mohla cítit bezpečně, když se změnila? Když věděla, že už není normální, přestože se jí to dařilo před zbytkem světa skrývat? Navíc jí připadalo, že ztratila směr cesty, ne-li přímo talent. Ale k čemu by jí byl, když nevěděla, co si s ním počít?

Zapnula televizi, aby měla společnost, zatímco během přípravy snídaně harašila nádobím, ačkoli kvůli kukuřičným křupkám toho harašení tak moc nebylo. Snědla je suché, bez mléka, protože nechtěla ztrácet čas jeho ohříváním. Právě zahнала chlad a nijak netoužila znovu ho přivolat.

Během jídla naskočila na obrazovce reklama na dietní kolu. Sweeney se zarazila se lžící ve vzduchu a s vykulenýma očima našpulila rty do tichého vydechnutí: „Uhú!“ Než

reklama skončila, byla téměř zpocená. Sledování televizních reklam by možná mohlo být klíčem k jejímu prohrátí.

P o několika hodinách v ateliéru si uvědomila, že by se měla připravit k odchodu do galerie. Nerada se převlékala, ale přiměla se k tomu, aby se poohlédla po sukni a svetříku místo obvyklých džin a trička.

Do očí ji udeřila červená barva, a tak odsunula řadu ramínek, aby vytáhla šarlatový svetr, který před několika lety dostala od někoho k Vánocům a nikdy ho neměla na sobě. Ještě na něm byla visačka. Pátravě si prohlédla jeho jasnou, sytou barvu a usoudila, že přesně tohle dnes potřebuje.

Zároveň ji napadlo, že by měla něco udělat i s vlasy. Postavila se před zrcadlo a svraštila obočí. Příroda ji obdařila – nebo spíš postihla? – velmi nepoddajnými kudrnami a Sweeney si je nechávala dlouhé až na záda, protože tak byly těžší a lépe držely tvar.

Šance na jejich úpravu byly omezené. Mohla je stáhnout dozadu a vypadat jako školačka, vyčesat do drdolu a doufat, že se z něj neuvolní prameny, které pak vypadají jako vývrtka, nebo prostě nechat rozpuštěné. Rozhodla se pro poslední variantu, protože si tak připadala nejméně trapně.

Uchopila hřeben a prohrábla nejvzpornější části. Jako malá své vlasy nenáviděla. Bujné kudrny zdědila po matce, která se na rozdíl od ní svou hřívou pyšnila a upozorňovala na ni tím, že ji barvila všemi představitelnými odstíny červené.

Chtěla to udělat i s dceřinými vlasy, ale Sweeney už jako dítě lpěla i na sebemenších projevech normalnosti. Její vlasy byly hnědé a takové zůstaly. Žádné červené, černé nebo platinové. Hnědé. Obyčejná barva, ačkoli kudrny byly bohužel i tak dost nápadné.

Odložila hřeben a pátravě se prohlédla v zrcadle. Hmm. Kromě vlasů na ní nebylo nic, co by upoutalo pozornost. Štíhlá, středně vysoká postava... No, skoro. Pár centimetrů navíc by uvítala. Modré oči, kudrnaté hnědé vlasy. Slušná pleť. Bylo jí jednatřicet a dosud se neobjevily žádné vrásky.

Černá sukně končila těsně nad koleny, boty byly dostatečně decentní, aby v nich mohla vstoupit do galerie, a přitom nevypadaly babičkovsky, a ten šarlatový svetr... Ten byl božský! Málem ho svlékla, ale ta barva ji okouzila.

Napadlo ji, že by neškodilo trochu se nalíčit. Nikdy si nebyla jistá, jak kosmetiku správně používat, takže se radši omezila jen na to základní: řasenku a rtěnku. Tím se pojistila proti tomu, aby vypadala jako klaun.

Nebo máma, děsila se téměř podvědomě. Vždycky se ze všech sil snažila, aby nevypadala nebo se nechovala jako matka. Stačilo, že je umělkyně.

Vzhledem k tomu, že si byla téměř jistá, že v galerii zbylo už jen pár krajin, probrala štůsek náčrtků s portréty. Vytáhla pár téměř dokončených a vložila je do desek, aby je ukázala McMillanovým. Žádné hotové neměla, protože malovala na objednávku a zákazníci si je hned odnášeli.

S deskami v podpaží opustila byt a zamířila ke galerii. Teplé zářijové slunce příjemně hrálo a Sweeney spokojeně vzdychla. Většina lidí, které mījela – kromě úředníků, kteří nejspíš chodili v obleku a s kravatou i spát – měla krátké rukávy, což odpovídalo tomu, že meteorologové předpokládali teplotu až devětadvacet stupňů.

Byl pěkný den, takový, kdy je procházka potěšením. Sweeney došla na roh, kde byl stánek s párky v rohlíku, a zastavila se. Starý prodavač měl velmi přívětivý výraz. Pořád se usmíval a jeho zuby v snědém obličejí zářily. Nejspíš byly umělé. Lidé v jeho věku mají málokdy vlastní chrup. Bylo mu osmašedesát. Jednou jí to prozradil. Věk vhodný k odchodu do penze. Lidé jako on by měli jít z cesty a uvolnit místo mladším, aby si vydělali na obživu. Smál se, když to říkal, a Sweeney věděla, že nemá v úmyslu hned tak skončit.

Prodával své párky v rohlíku i nadále a usmíval se na zákazníky. Všimla si ho hned první týden, kdy se přistěhovala do New Yorku, a procházela kolem jeho stánku co nejčastěji, aby mohla studovat jeho obličej.

Fascinoval ji. Několikrát si ho načrtla, chvatně a zběžně, protože nechtěla, aby si toho všiml a byl v rozpacích. Ještě se

jí nepodařilo dokonale vystihnout vzhled člověka, který neměl konflikty se světem. Prostě život vychutnával. Právě chybějící otrlost v jeho očích, které působily dětsky, nutila její prsty, aby se ho pokusily zachytit na papír nebo plátno.

„Tak tady to máte, Sweeney!“ Vtiskl jí do ruky párek v rohlíku výměnou za peníze a Sweeney zasunula desky s kresbami mezi lýtky, aby si mohla na párek nakydát spoustu hořčice. „Dneska vypadáte nějak nóbl. Chystáte se na rande?“

Jo, jasně. Nebyla na rande už... Tak dlouho, že si ani nevzpomínala, kdy to bylo naposledy. Rozhodně pár let. Ale nijak jí to nevadilo. „Pracovní,“ odpověděla a ukousla si.

„To je škoda. Vypadáte sexy.“ Mrkl na ni a Sweeney se usmála, i když ji jeho kompliment trochu překvapil. Sexy? Ona? K tomu má určitě daleko. Radši by celé dny pracovala ponořená do barev, světla a pláten, než by plýtvala časem a starostmi kvůli tomu, co si nějaký chlap myslí o jejích vlasech, nebo se trápila, jestli se neschází s nějakou jinou.

Během studia si tím prošla, protože měla dojem, že se to od ní očekává, ale kromě toho, že se párkrát spletla, nikdy o žádného muže nijak zvlášť nestála. Smyslné mrazení po těle necítila... no, až do dnešního rána. Dost ji udivilo, že na ni takhle zapůsobila obyčejná reklama na dietní kolu. Pozdně vykvetlý erotický chtíč jí vyrazil dech.

Domnívala se, že je před nesmyslným hormonálním nutkáním, které zničilo tvořivou kariéru tolika žen, v bezpečí, nebo je u ní přinejmenším hodně slabé.

„V tomhle ohozu z vás budou celí vedle,“ mrkl prodavač znovu.

To je zvláštní. Nenapadlo ji, že by jednoduchá sukně a svetr mohly mít takový účinek. Bude to tou barvou, usoudila. Newyorčané pořád chodí v černém. Občas měla dojem, jako by nikdo ve městě neměl na sebe nic barevného. Asi v tom šarlatovém svetru působí jako kardinál mezi vránami. A to, že si rozčesala vlasy, je každopádně plus. A dokonce si vzala náušnice!

Vytáhla desky, které svírala mezi lýtky, zasunula je do podpaží a pokračovala v cestě, párek v rohlíku v ruce. Galerie

byla vzdálená čtyři bloky, takže měla spoustu času, aby dojedla a otřela si obličej. Pokud by McMillanovy zdravila s hořčicí na bradě, nepůsobilo by to nejspíš nejlepším dojmem.

Bylo od Candry milé, že to setkání zařídila. Jiní majitelé galerií by zaručeně přehnaný zájem nejevili. Vydělávali hlavně na primitivním a moderním umění, nikoli na tradičním stylu, kterému Sweeney dávala přednost. Candra však vždy přihlížela k jejím zájmům. Ke všem umělcům, jejichž díla vystavovala, od toho nejobyčejnějšího po nejvýznamnějšího se chovala s přirozenou srdečností, jež přitahovala i zákazníky a galerii jistě vydělávala slušné peníze.

Ne že by byly pro Candru důležité. Díky Richardovu jmění určitě považuje zisky či ztráty galerie za nepodstatné.

Při vzpomínce na Richarda Worthe si vybavila jeho obličej. Doprovázel ho obvyklý nepříjemný pocit. Ráda by ho namalovala, ale nedokázala se přimět k tomu, aby mu to navrhla. Měl ostře řezaný obličej s pronikavými očima. Nikdy by ho neportrétovala v jednom z těch dvouřadých hedvábných italských obleků za tři tisíce dolarů, které měl v oblíbené, dokázala by však takovou tvář umístit do doků nebo za volant kamionu. Richard Worth vypadal jako upocený dělník, nikoli jako finanční mág z Wall Streetu.

S Candrou byli jako dva protiklady. Candra byla půvabná, jemná, aristokratická, s hladkými tmavými vlasy a čokoládovými očima, ale šlo o uhlazenou krásu, jakou oplývaly tisíce žen. Přitažlivou, ale nijak pozoruhodnou. Její skutečné kouzlo spočívalo v přátelské osobnosti, která stejně jako u prodáváče párků vycházela z toho, co se skrývalo za vnější fasádou.

Richardova postava jako by prostřednictvím masivní kostry a drsného hranatého obličeje vydávala svědectví o mužnosti.

Coby dvojice působili nesourodě, jejich manželství však trvalo už deset let. Přesto, když je Sweeney viděla pohromadě, měla dojem, že vedle sebe stojí čistou náhodou.

Richard se zdál příliš chladný, příliš workoholický, aby mohl přitahovat ženu, jako je Candra, ale kdoví, co mezi nimi

probíhá v soukromí, táhlo Sweeney hlavou. Třeba se Richard někdy dokáže uvolnit.

Ve chvíli, kdy se přiblížila ke křižovatce, naskočila zelená. Už si zvykla na vymoženost, že nikdy nemusí čekat na změnu signalizace. Několik řidičů očividně zmátlo, že pro ně zelená svítila tak krátce, ale to nebyl její problém. Přešla ulici a přitom se na ně potutelně usmívala.

Nerada plýtvala časem a postávání na křižovatkách k tomu patřilo. Neochotně se vzdávala chvil, které mohla strávit malováním, do takové míry, že za ztrátu času považovala snad i jídlo.

Spaní ale mezi to nepočítala. Spala ráda. S oblibou pracovala dlouho do noci, až byla úplně vyčerpaná, a potom padla do postele, přičemž vychutnávala slastnou tíhu ztráty vědomí, jako by padala do propasti. A nejlépe to prožívala, pokud k tomu přišlo. Slast z usínání za ševerlení deště byla téměř smyslná.

Poslední dobou však spánek považovala za dobrodružství, protože s ním přicházely neobvyklé sny. Vždycky je měla barevné, ale teď byly bolestně jasné, v zářivých, sytých, skoro filmových odstínech. Fascinovaly ji, protože byly intenzivní a živé.

Po probuzení se je snažila zachytit na plátno, ale jen si ověřila, že to nejde. Nehodily se do jejího jemného stylu práce a precizních tahů štětcem, které pro ni byly typické. Přesto je milovala a pokaždé ji zklamalo, když se jí nepodařilo podrobnosti z těch snů vydolovat z paměti.

Dojedla párek v rohlíku, odhodila papír do koše a přejela si prstem po rtech, aby odstranila zbytky hořčice. Nijak zvlášť si na párky nepotrpěla, musela tedy jejich chuť přebít velkým množstvím hořčice.

Předpokládala, že by měla jíst něco, co jí chutná, jenže ten prodavač tam pořád stál a jeho obličej ji zajímal. Navíc to měla při cestě, a tak vlastně ušetřila čas. A nejen to, nebude muset ztrácet čas jídlem, až se vrátí domů.

Lidé kráčeli po chodnících, nemluvili – kromě těch, co drželi u ucha mobil – a jen málokdy navázali oční kontakt.

Studovala jejich tváře, protože věděla, že se na ni nebudou dívat, takže to nezjistí. Přitom ignorovala skutečnost, že některý obličej byl příliš průsvitný. Bylo to snadné. V New Yorku se dokonce i duchové vyhýbali pohledu do očí.

Velká rozmanitost obličejů ve městě ji neustále udivovala a inspirovala. Paříž... no, Paříž byla fajn, ale už to jméno ji zneklidňovalo. Zažila příliš mnoho domýšlivých snobských umělců – jako byla její matka – kteří dělali kolem malování v Paříži humbuk, ale Sweeney do toho davu prostě nezapadala. Ne že by to tady bylo lepší, uvědomila si, ale v New Yorku měla nějak víc prostoru, lepší pocit, že není vidět.

Candřin nápad, aby se přesunula do města, byl vynikající. Přestože Sweeney tušila, že přijde den, kdy ho opustí, zatím tu byla spokojená.

Jednou pro ni i New York ztratí půvab. Všechna místa, kde dosud žila, ji nakonec začala nudit. Dosud se nikdy nevypravila do tropické země a představovala si, že třeba zatouží navštívit Bora Bora, i když vzhledem ke svým finančním prostředkům skončí nejspíš na Floridě. Koneckonců palma je palma. Ale prozatím ji stále fascinovaly obličejové a tady to bylo nejlepší.

Nenápadný vstup do galerie chránily dvojice dvoukřídlé skleněné dveře, ty vnější na Richardovo naléhání z neprůstředného materiálu. Nápis na nich byl malý a jednoduchý. Prostě *Worthova galerie*. Žádné kudrlinky, což Sweeney ocenila. Z ozdobného pozlaceného písma by se jí zvedal žaludek.

Jako obvykle vítal příchozí do galerie Kai a pohled na něj stál podle Sweeney za to. Byl krásný. Jiný výraz pro něj neměla. Předpokládala, že zastává úřad recepčního, ale jeho oficiální titul – pokud nějaký měl – přesně neznala.

Podle toho, jak na něj některé návštěvnice zíraly, stačilo, že tam stál. Jinou funkci ani nepotřeboval. Měl lesklé černé vlasy dlouhé k ramenům, úzké tmavé oči nad výraznými lícními kostmi a plné rty. Sweeney odhadovala, že by mohl mít polynéské předky, což posílilo její touhu malovat palmy.

Kai si přivydělával jako model a večer studoval umění, takže byl velmi vytížený. Sweeney ho podezřívala, že má s Candrou intimní vztah nebo spolu přinejmenším flirtují. Obvykle příliš nevnímala, co se kolem děje, zvláště když pracovala, ale vzhledem k malování portrétů bedlivě studovala obličej a jejich výrazy a několikrát si u Kaie a Candry všimla náznaku důvěrnosti. Nešlo o nic zjevného, prostě jen záchvěv svalů, letmý pohled či chvilková majetnickost v Kaiově přístupu.

Candra by nikdy neodkryla karty, ale on nebyl tak rafinovaný. Sweeney doufala, že se neangažuje citově, protože Candra by si jistě nikdy nedovolila jeho city opětovat. Richardovy peníze totiž dalece převažovaly Kaiovu krásu.

Mladý muž opustil židli za elegantním stolem z období královny Anny, odkud měl přehled o přicházejících a odcházejících, a se zářivým úsměvem a povytaženým obočím zamířil ke Sweeney.

„Sweeney, uhú!“ přelétl ji pohledem. „Vypadáte sexy.“ Měl lehký, melodicky zpěvavý přízvuk připomínající havajský. Jeho výraz byl upřímně obdivný.

Sweeney se trochu znepokojeně prohlédla. Dva muži jí v rozpětí deseti minut sdělili, že vypadá sexy. Ten obyčejný šarlatový svetr je zřejmě působivější, než si uvědomila. Odted' musí být opatrnější v tom, co si oblékne. Na druhé straně se jí ta barva moc líbila.

„McMillanovi tu ještě nejsou,“ oznámil Kai. Přitom ji zlehka vzal za loket a konečky jeho prstů chvíli prodlely na vnitřní straně její paže. „Dáte si zatím čaj?“

Takhle se choval k zákaznicím. Její rozpaky zesílily. Ať měla ta šarlatová barva jakoukoli tajuplnou moc, tahle mužská pozornost se jí nezamlouvala. S muži jsou jen problémy, s velkým P psaným kurzívou a podtrženým. Na muže neměla čas, zvláště ne na uhlazené čtyřicetileté nákladné hračky, jako byl Kai.

Sedm let, o které byla starší, stačilo k tomu, aby si uvědomila pár věcí, především to, že patří k lidem, kterým je lépe samotným.

Čaj by si ale dala.

„Earl Grey a jednu lžičku hnědého.“

Candra podle evropského zvyku nabízela zákazníkům k čaji hnědý i bílý cukr. Sweeney to považovala za nesmírně civilizovaný přístup.

„Hned to bude.“ Kai jí opět věnoval oslnivý úsměv a zmizel v malém výklenku, kde byla kuchyňka.

Sweeney se rozhlédla a přemýšlela, kde může být Candra. Kdyby McMillanovi přišli včas, jistě by tu už byla. Mimořádně si potrpěla na přesnost a vždy přicházela pozdravit klienty, s nimiž měla domluvenou schůzku.

Sweeney mohla z místa, kde stála, přehlédnout prakticky celou galerii. Byla patrová, se vzhledem točitého schodiště, které se jako stuhy vinulo po obou stranách místnosti, ale prostor byl z velké části otevřený a dokonale osvětlený, což poskytovalo skvělý výhled. Candra však nebyla nikde vidět.

Kai se vrátil s voňavým čajem v průsvitném šálku z čínské porcelány. „Je tu Candra?“ zeptala se Sweeney. Převzala šálek a s nevědomým potěšením nasála páru.

„Je v kanceláři s Richardem.“ Kai se ohlédl přes rameno k zavřeným dveřím. „Řekl bych, že jednání neprobíhá moc přátelsky.“

Sweeney sraštila čelo a přemýšlela o tom mlhavém výroku. „Jaké jednání?“ Kai zamrkal. „Přece rozvod.“

„Rozvod?“ poplášila se Sweeney. Zaplavilo ji zklamání. Tušila, že Candřino manželství není dokonalé, ale nerada viděla, když se lidé, které znala, rozcházel. Vždycky to v ní vyvolalo tíseň, protože si připomněla, kolik rozvodů zažila jako dítě.

„Proboha, nepovídejte, že to nevíte! Probíhá to už skoro rok, prakticky od té doby, co jste se přestěhovala do města. Nechce se mi věřit, že jste o tom neslyšela.“

Sweeney navzdory šoku téměř znechuceně zafuněla. Když pracuje, nevnímá ani *volby*, proč by měl na jejím radaru pít nějaký rozvod? Nežije v Candřině společnosti, a přestože mají přátelský vztah (vzájemně výhodný), nejsou důvěrné kamarádky.

Nebo Candra nepovažovala rozvod za důležitý. V uměleckém světě byl tak běžný, že se Sweeney divila, proč se lidé vůbec zatěžují uzavíráním manželství.

Její vlastní rodiče prošli oba čtyřmi svazky, z toho dvakrát společně. Sweeney měla ještě mladšího bratra, po jehož narození matka usoudila, že ji mateřství odvádí od uměleckého zánícení, a nechala se sterilizovat.

Otec však s dalšími manželkami zplodil dva nevlastní bratry a tři nevlastní sestry, s nimiž se ale vídala sotva jednou za několik let. U otce nikdy nehrozilo, že by ho rodičovství rušilo při *jeho* umění, což bylo filmování.

Když o něm Sweeney slyšela naposledy, chystal se vstoupit do manželství číslo pět, což bylo minimálně před dvěma lety, takže už klidně mohl mít ženu šestou. Nebo se vrátil ke čtvrté. A podle toho, jak ho znala, klidně mohl žít s její matkou. Sweeney s ní totiž nebyla ve styku.

„Myslím, že Candra se odstěhovala hned po posledním Díkůvzdání.“ Kaiovy oči radostně zářily, že může klevetit. „Určitě to bylo před Vánocemi, protože Tříkrálový večírek už pořádala v novém bytě na Upper East Side. Je parádní. Tu oslavu nazvala Dvanáct dní svobody. Nevzpomínáte si?“

„Na večírky nechodím,“ odvětila co nejzdvořileji. Poslední slavnost, které se zúčastnila, se týkala jejích osmých narozenin. Uprchla tehdy do svého pokoje ještě předtím, než se podávala zmrzlina, a nechala ty malé rozjívence, které matka sezvala, aby se prali a ječeli bez ní.

Zmrzlina stejně byla neapolská, a tu nenáviděla, jenže matka ji vždycky obstarala na základě přesvědčení, že tak nejsnáze uspokojí veškeré dětské chutě.

Uvědomovala si, že se prostě necítí dobře v davu. Tečka. Společenské styky nepatřily k jejím silným stránkám a akutně si ten nedostatek uvědomovala. Nikdy si mezi lidmi nepřipadala volně a pořád měla strach, že provede nějakou hloupost. Matka s oblibou tvrdila, že má společenskou nenucenost tibetského pasáka koz.

„Na tenhle jste měla jít.“ Kai přistoupil blíž a opět jí stiskl předloktí. „Jídlo bylo vynikající, šampaňské teklo proudem a přišlo tolik lidí, že tam nebylo k hnutí. Skvělé!“

Kaiova představa o tom, co je skvělé, se výrazně lišila od té její. Byla z celého srdce vděčná, že ji Candra nepozvala, i když musela připustit, že ji třeba pozvala, ale ona to hned pustila z hlavy. Večírky pro ni znamenaly peklo... A když jsme u toho, co to sakra Kai provádí s jejím předloktím?

Svraštila obočí a odtáhla se. Věděla, že Kai je přítulný, ale dosud se o ni nezajímal. Tohle se jí nelíbilo. V duchu se rozhodla, že ten zatracený svetr hned po návratu domů strčí do komory.

„Pardon.“ Mladý muž byl natolik zkušený, aby pochopil, že jeho jemné náznaky nemají kýžený účinek. Usmál se. „Jak jsem se už zmínil, vypadáte sexy a stojíte za pokus.“

„Díky,“ zabručela. „Vždycky jsem toužila po tom, abych stála za pokus.“

Zasmál se a jeho pobavení bylo upřímné. „Jasně. Proto je váš nápis *Nedotýkat se!* vysoký, široký a září jasným neonem. No, kdybyste se někdy cítila osaměle, zavolejte.“ Pokrčil rameny. „A jak se vám jinak vede? Mám dojem, že jsem vás tu pár měsíců neviděl? Jak jde práce?“

Pokrčila rameny. „Ani nevím. Pořád něco dělám, ale nejsem si jistá co. Zkousím nějaké nové techniky.“

Nebyla to pravda, ale neměla v úmyslu vyplakat se Kaiovi na rameni. Nemusí vědět, jak hluboce ji zneklidňuje směr, kterým se její umění ubírá, ani to, že to nedokáže zastavit.

Snažila se malovat stejně jemná, téměř éterická díla jako předtím, ale vypadalo to, že ztratila talent.

Ty zatracené syté barvy se jí neustále vtíraly do cesty, a přestože je proklínala, topila se v nich. A neměnily se jen barvy, ale i perspektiva. Netušila, co se děje, ale výsledek byl nepříjemný, svým způsobem disharmonický.

Vždycky si byla svým nadáním jistá – když už nic jiného – ale teď ji nejistota přímo paralyzovala, do té míry, že své nové práce nebyla schopná nikomu ukázat.

„Opravdu?“ Kai se tvářil, že ho to skutečně zajímá. Samozřejmě, vždyť za to byl placený, takže to nebrala tak úplně vážně. „Máte něco nového, co by se dalo vystavit? Rád bych to viděl.“

„Mám několik hotových pláten, ale nejsem si jistá, jestli se na to cítím.“

„Mám dojem, že vám tu zbývá už poslední kousek, všechno ostatní je prodané. Měla byste něco přinést.“

„Přinesu.“ Bude muset, i když se jí do toho nechtělo. Jestli se její nové obrazy neprodají, nebude jíst. Je to prosté. A nemůžou se prodat, pokud nedovolí, aby se na ně někdo podíval.

Kai mrkl' na hodinky. „McMillanovi by měli dorazit každou chvilku. Doufám, že Richard do té doby odejde. Candra nemá ráda, když sem chodí. Radši se s ním schází u právníka, takže jestli ji zdrží, bude zuřit. Už takhle je naštvaná, protože Richard dělá potíže.“

„Nechce se rozvést?“

Kai znovu ladně pokrčil rameny. „Kdo ví, co vlastně chce. Víím jen to, že není moc smířlivý. Candra má poslední dobou dvě nálady: je ztrápená a vzteká.“

Vztek bývá při rozvodu poměrně obvyklý, ztrápenost už méně. „Třeba si to rozmyslela a chtěla by z rozvodu vycouvat, ale neví, jak to uhladit,“ nadhodila Sweeney.

„Nechtěla to vůbec.“ Oči mu blýskly radostí ze šťavnatého drbu. „Pokud vím, je to Richardova akce. Candra se tváří, jako by šlo o vzájemnou dohodu, ale nemá z toho radost.“

Sweeney se najednou cítila zahanbeně a zároveň podrážděně. Candra ji podporovala, propagovala a dohazovala jí zákazníky. Takovéhle klepy jí byly proti srsti. Kéž by ale nebyly tak dráždivé! Snažila se potlačit lačnou touhu dozvědět se víc, kutat ve všech špinavých detailech, pokušení však bylo silné. Špína je jako sladkost. Dělá život chutnější.

Zachránilo ji, že se v tu chvíli otevřely dveře Candřiny kanceláře. Sweeney se otočila a na zlomek vteřiny se dívala přímo do očí Richarda Worthe. Bylo to, jako by se jí dotklo

žhavé železo. Došlo mezi nimi k nechtěnému, ale elektrizujícímu spojení. Pak se vynořila Candra, obličej bledý zlostí. Popadla Richarda za paži, vtáhla ho dovnitř a znovu zabouchla, čímž odstranila rozpad svého manželství z dohledu a doslechu.

„Ohó!“ vyhrkl Kai se zlomyslným uspokojením. „Tady to vypadá na vraždu.“

Druhá kapitola

Sweeney strnula. Nebyla si jistá tím, co se právě přihodilo, ale věděla, že se něco stalo. Na kratičký okamžik se zdálo, jako by byla s Richardem Worthem spojená.

Ten pocit nebyl příjemný. O tu znepokojující intimitu nestála. Vždycky byla spokojená s tím, že je sama. Představovala si, že je velký míč, který se kutálí životem, naráží do ostatních, ale nezastavuje se. Na chvíličku se teď zastavila a nevěděla proč.

Richarda Worthe znala jen zběžně, o trochu víc než úplně cizího člověka. Nebyl důvod, aby se na ni díval, jako by byli dobří známí. Nebyl důvod, aby vnímala ten divný pocit kolem žaludku, podobný tomu, který se jí zmocnil při ranní reklamě na dietní kolu.

Jestli to měla být další z podivných změn, které v jejím životě poslední rok probíhaly, tahle se jí nelíbila o nic víc než ty ostatní. Chtěla, aby všechno bylo jako dřív.

Než se stačila vzpamatovat, otevřel se hlavní vstup za jejími zády. Kaiův obličej se rozzářil úsměvem vyhrazeným pro kupující. K jejímu překvapení si zřejmě ničeho neobvyklého nevšiml.

„Senátore a paní McMillanová!“ zvolal a zamířil k nim. „Moc rád vás vidím. Můžu vám něco nabídnout? Čaj, kávu? Nebo něco silnějšího?“

Sweeney se prudce otočila, protože vysoká, hubená a nemožně elegantně oblečená žena mdle pronesla: „Čaj,“ přičemž ji vzápětí přehlušil manželův ostrý hlas, jenž prohlásil: „Kávu. Černou!“ Jeho tón byl o to energičtější, o co byl ten její skomíravější.

Sweeney ho k svému úžasu poznala. Sice zásadně pouštěla z hlavy všechno, co se kolem dělo, tenhle obličej se však objevoval v televizi tak často, že věděla, o koho jde. Kdyby se Kai už dříve zmínil o senátorovi McMillanovi místo o McMillanových, měla by jasno.

Senátor Carson McMillan oplýval kouzlem osobnosti, které mu pomohlo z městské správy do Washingtonu, kde trávil už druhé volební období. Měl peníze, šarm, inteligenci a ctižádost... V podstatě přednosti, které by ho nakonec mohly vynést až do prezidentského úřadu.

Sweeney však byl od pohledu nesympatický. Možná ji odpuzovala typická uhlazenost politika. Bezohlednost, kterou v něm cítila, jí nevadila. Měla pro ni pochopení, protože pokud šlo o získání času a prostoru pro malování, musela k ní občas sáhnout i ona.

Snad to způsobil náznak pohrdání, jenž jeho šarmem prosakoval jako občasný závan zápachu z kanálu. Patřil k typu politiků, kteří se tajně domnívali, že jejich voliči jsou buď zabeďněnci, či venkovští balíci, případně oboje.

Na druhé straně byl nepochybně nápadně přitažlivý. Vysoký asi sto třiaosmdesát centimetrů s mohutnou hrudí a rameny, jež působila spíš svalnatě než tučně a dodávala mu dojem síly. Hnědé vlasy měl dosud husté a na spáncích atraktivně prošedivělé. Jeho stylistu odváděl dobrou práci. Oči měl průzračně oříškové a rysy obličeje pevné a téměř klasické, i když na skutečnou krásu působily brada a čelisti příliš výbojně.

Sweeney bylo okamžitě jasné, že jeho portrét dělat nechce. Neměla zájem strávit v jeho přítomnosti ani minutu, ačkoli... Byla to výzva. Dokázala by zachytit jeho pěkný vzhled a přitom vystihnout jako průsvitný povlak i výraz jeho blahosklonné povýšenosti?

Senátor se naučil nasadit přívětivý obličej kvůli publiku. V téhle situaci, kdy byli svědky jen Kai a Sweeney, oba navíc v postavení, které se dalo považovat za podřízené, slupka trochu sklouzla. Sweeney si byla jistá, že kdyby byla ve značkovém kostýmku, ověšená nákladnými šperky, místo v

jednoduché sukni a svetru, jeho reakce by byla jiná než pohled, jenž byl přezíravý a zároveň urážlivý, protože se na chvíli zarazil u jejích nader.

Málem už dala svůj odpor najevo, ale včas se zarazila. Candra pro ni tu práci vyjednala, je tedy třeba, aby se chovala přinejmenším zdvořile. Podívala se na paní McMillanovou, připravená tu ženu politovat.

Její úmysl však rychle vyvanul. Paní McMillanová se očividně považovala za natolik nadřazenou, že projev sympatií od kohokoli níže postaveného byl pro ni nemyslitelný. Zatímco senátor se aspoň snažil o jistou veřejnou tvář, jeho žena ani v nejmenším. Byla si svým postavením naprosto jistá. Žádná konkurentka ji nemohla vyhodit ze sedla, aniž by manžel riskoval ztrátu kariéry. Jakékoli rozvodové tahanice s touto ženou by probíhaly skandálně a veřejně. Paní McMillanová by na to osobně dohlédla.

Byla módně štíhlá, elegantní a znuděná. Vlasý měla plavé v odstínu šampaňského, aspoň v ten den, klasicky ustřižené po ramena a sčesané z obličeje, aby byly vidět zlaté náušnice s drobnými diamanty.

Na sobě měla jednoduché černé šaty, v nichž vypadala vychrtlá a které pravděpodobně stály víc než celá Sweeneyina garderoba a část jejího nábytku.

Kai se vrátil s čajem a kávou na podnosu, přičemž si všiml, že tam Sweeney stojí mlčky. „Omlouvám se, nepředstavil jsem vás!“ zvolal. „Senátore, paní McMillanová, tohle je Sweeney, umělkyně, s níž vás chtěla Candra seznámit. Sweeney, to je senátor Carson McMillan a jeho manželka Margo.“

Sweeney podala paní McMillanové ruku a cítila se přitom jako pes, jenž podává packu, a z pohledu senátorovy ženy jím klidně mohla být. Paní McMillanová se jí dotkla jen konečky prstů, nejspíš z toho důvodu, aby co nejvíc omezila riziko nákazy. Pokud se senátor bude někdy ucházet o prezidentské křeslo, poradci budou mít s jeho chotí náročnou práci, aby ji

naučili chovat se k voličům přátelsky a aby se nestala brzdou kampaně.

Senátorův stisk byl naproti tomu pevný, aniž jí drtil ruku. Nejspíš je to první věc, kterou se budoucí politici učí. Sweeney si najednou představila třídu plnou smrtelně vážných mladých mužů a na dveřích nápis: Potřesení ruky – č. 101. Senátor ovšem první dojem okamžitě pokazil tím, že pohledem opět zabloudil k jejímu hrudníku.

Sweeney si začala myslet, že ten šarlatový svetr je víc než nebezpečný. Ta zatracená věc je snad prokletá. Možná si neměla česat vlasy nebo použít rtěnku, i když ta pravděpodobně nepřežila párek v rohlíku.

Dveře kanceláře se znovu otevřely a Sweeney se otočila, vděčná za vyrušení. Candra rázně vyšla ven, obličej stažený vzteky. Výraz jejích očí byl přitom téměř vyděšený. Jakmile ale zahlédla McMillanovy, její tvář okamžitě získala obvyklé srdečné, přátelské křivky.

Richard se objevil ve dveřích hned za ní. Sweeney se na něj nechtěla dívat, pro případ, že by se ta divná věc opakovala, ale zvědavost a jisté nutkání jí nedaly. Ulevilo se jí, že tentokrát její pohled neopětoval. Tvářil se klidně, jako by se ho Candřino rozčilení ani v nejmenším nedotýkalo.

Očima přelétl skupinku před sebou a potom se k ní nenuceně vydal. Byl vysoký, ale nekolébal se. Ovládal svou výšku i celé tělo jako atlet. Sweeney si opět připomněla reklamu na dietní kolu a zajímalo ji, jak by asi vypadal bez košile.

Znovu se jí divně stáhl žaludek. Neměla ani v nejmenším hlad, ale v ústech se jí začaly tvořit sliny, jako by celý den nejedla a právě nasála vůni čerstvého chleba. Na Richardovi se žena mohla pást očima celý den.

Nech toho! pokárala se v duchu, zmatená a poplašená zároveň. Absolvovala však dostatečné množství lekcí malby, takže si ho snadno uměla představit nahého, jak leží na zádech, a byl to opravdu pěkný pohled. Podle toho, jak mu seděl oblek, dokázala odhadnout, že má vypracovanou postavu.

Zneklidňující bylo, že se tam viděla u něj klečet, připravená líbat ho od hlavy k patě, aniž by vynechala jediný centimetr. Jistě má několik velmi zajímavých oblastí, které vyžadují mimořádnou pozornost...

„Carsone, Margo, jsem ráda, že jste přišli!“ Candřin hlas vytrhl Sweeney z necudného snění. Chvatně odtrhla pohled od Richarda, protože si uvědomila, že na něj bezostyšně zírá. Cítila, jak jí hoří tváře, a doufala, že nemá obličej rudý jako ten prokletý svetr.

Candra se k nim blížila a její pěkné nohy vroubila krátká sukně elegantního kostýmku v krásném odstínu měďnaté béžové, v níž její plet' přímo zářila. Sweeney studovala barvu i strukturu látky. Nedokázala odlišit jednotlivé návrháře, ale barvy nikdy nezapomínala.

Candra a Margo si vyměnily polibky do vzduchu, Candra pak vrhla svůj elektrizující šarm na senátora. Chytil ji za obě ruce a sklonil se, aby ji políbil na tvář. A nebylo v tom nic vzdušného. Sweeney si všimla, jak senátor pevně stiskl Candře ruce, než se jemně vyprostila a otočila k ní.

„Vidím, že Kai už vám nabídl občerstvení...“

„Richarde!“ zahlaholil senátor srdečně a jeho tón vycvičený hlasovým lektorem naprosto přehlušil Candřin tišší hlas, stejně jako tomu bylo u manželky. Sweeney napadlo, jestli je jeho zvykem skákat ženám do řeči.

Senátor vztáhl ruce a Sweeney v Richardových očích postřehla neochotný záblesk kvůli tomu, že by se měl zastavit a povídat si s nimi, i když ho dobré vychování přimělo senátorovu ruku přijmout.

Ten dal do stisku všechno, dokonce zakryl jejich sevřené ruce dlaní v gestu, o němž mu jeho poradci nepochybně sdělili, že vyvolává pocit empatie. Na Richarda to ovšem neplatilo. Když nic jiného, jeho obličej byl ještě netečnější.

„Vypadáte skvěle!“ zářil senátor.

„Senátore!“

Jednoslovný pozdrav, pokud se to tak dalo označit, byl výmluvný. Žádné velké kamarádství, odhadovala Sweeney.

Vzhledem k tomu, že je pozorovala zblízka, všimla si, že klouby na senátorově ruce zbělely a vzápětí i ty Richardovy.

Souboj, pomyslela si užasle. Ať to bylo z jakéhokoli důvodu – nesympatie, soutěžení či prostě mužská útočnost – senátor se snažil drtit Richardovi ruku. Nebyl to nejlepším nápad, protože situace se velmi rychle změnila v Richardův prospěch.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se senátor, přičemž se snažil zachovat neutrální výraz, ačkoli nadále svíral Richardovu ruku – nebo ji jen nemohl uvolnit, i kdyby chtěl. „S tímhle ekonomickým uspořádáním se vám musí dařit, že?“

„Nestěžuju si.“

Na senátorově čele vyskočily kapky potu. Richarda hra unavila a prudce ho pustil. Senátor srdnatě odolal potřebě promasírovat si bolavou ruku, i když musela být silná.

Sweeney nijak nepřekvapilo, že Richarda na takový zápas vyzval. Přemítala jen, jestli jejich nepřátelství existuje kvůli tomu, co viděla v senátorových očích, když líbal Candru, nebo se mu prostě nelíbilo, že je Richard úspěšnější než on.

Richardovi to však bylo očividně jedno, což byl velmi zralý přístup. V jakékoli soutěži mezi ním a senátorem by Sweeney vždy stála na jeho straně. Ne že by měla Richarda v oblibě – v podstatě ho skoro neznala – ale senátor se jí hnusil.

„Slyšela jsem, že se chystáte do Říma,“ otočila se Candra nenuceně k Margo, jako by ji nezajímalo, že se před chvílí stali svědky konfliktu mezi ní a Richardem, ale Sweeney věděla své. Zvyk studovat obličej je ji upozornil na zcela letmé změny Candřina výrazu a napětí kolem jejích očí bylo výmluvnější než neonový nápis.

„Ne, zatím jsme to odložili. Carson má ráno nutnou schůzku s prezidentem.“ *Vrchoľnou*, napovídala samolibost v jejím tónu. „Takže jsme se rozhodli...“

Senátor znovu začal mluvit s Richardem, čímž manželku překřičel, takže se Candra musela naklonit, aby ji lépe slyšela. Senátor možná záměrně přerušuje ženy, aby tím dal najevo svou autoritu, nebo když mluví, prostě své okolí nevnímá, což je ještě urážlivější, usoudila Sweeney.

Odvrátila se. Slyšela čtyři hlasy, ale nikoli jednotlivá slova. Nezajímal ji výlet McMillanových do Říma, ani ceny akcií na burze. Neklidně přešlápla, znuděná a ochotná obejít se bez té práce a vrátit se do svého bytu k malování.

Proč tu vůbec Richard pořád tvrdne? táhlo jí hlavou. Senátorův názor na trh s akcemi je mu určitě ukradený! Rozhodně ví, že Candra by se cítila lépe, kdyby odešel. Stejně jako já, připustila.

Záměrně se vyhýbala pohledu na něj, z obavy, aby znovu nedošlo k tomu nečekanému zajiskření.

„Jsem moc ráda, že jste se poznali se Sweeney,“ prohlásila náhle Candra. Zvuk jejího jména vytrhl Sweeney ze zamyšlení. Zvedla hlavu a zjistila, že Candra se na ni přívětivě usmívá. „Mám tu ukázkou její práce, jestli máte zájem se na ni podívat, ale bohužel nejde o portrét, protože ty děláš pouze na objednávku.“

Sweeney mlčela a desky s ukázkami pevně svírala v podpaží. Neměla v úmyslu nic ukazovat.

„To není podstatné,“ mávla Margo znuděně rukou. „Jsem si jistá, že je dobrá, když ji doporučujete vy. Ale velký zájem bych měla o toho nového Van Derna, o němž jste se zmínila. Nepochybuju, že se nám budou jeho barvy skvěle hodit do salonu.“

Sweeney měla co dělat, aby neprotočila panenky, však ji to stálo značné úsilí. Nezazlívala té ženě, že chce ozdobit stěny svého pokoje v souladu s ostatním vybavením, protože barvy byly životně důležité i pro ni, ale... *Van Dern*? Je teď sice populární, ale jde o prohnaného ťulpase bez talentu, který cáká na plátno obrovské barevné skvrny a říká tomu umění.

„Určitě,“ přitakala Candra a ladným pohybem pokynula směrem k vystavenému Van Dernovi.

Sweeney neměla v úmyslu je následovat. „Musím jít,“ poznamenala a pevněji sevřela desky. Potřebovala práci, opravdu potřebovala, a původně byla odhodlaná prohodit něco zdvořilého a dohodnout si sezení po návratu manželské dvojice z Říma.

Otevřela ústa, z nichž však vyšlo: „Je mi líto, ale vaše portréty nemůžu udělat, paní McMillanová. Mám plno.“

Překvapilo to dokonce i ji samotnou. Měla dobrý úmysl, ale nakonec vyhrkla zdvořilou lež, místo aby přiznala, že se jí oba hnusí už od pohledu a byla by ochotná je namalovat jen za předpokladu, že by jim mohla přidat rohy a kopyta. Byla na sebe trochu hrdá. Tibetský pastevec by s takovou dobrou výmluvou nepřišel.

„Cože?“ Margo se zatvářila poplašeně. Candrin půvabný obličej vypadal nejdřív překvapeně a potom znepokojeně, jako by hledala různé odpovědi, jaké by mohla Sweeney na tu nechápavou otázku dát. Ta však o žádné nepřemýšlela. Potřebovala zmizet dřív, než slabá vrstva tolerance praskne a vypadne z ní něco, co by mohlo Candru poškodit.

Radši se tedy otočila a co nejrychleji zamířila ke dveřím. Desky s náčrtky si přehodila do levé ruky a pravou sáhla po klíče, vedle ní se však náhle objevila vysoká postava a paže v tmavém rukávu jí zablokovala cestu. Hluboký hlas nad její hlavou řekl: „Dovolte! Taký zrovna odcházím. Sbohem, senátore. Paní McMillanová. Kaii.“

Sweeney, překvapená tím, že jí někdo otvírá dveře, ani nevzpomněla na to, aby se sama rozloučila. Upřímně řečeno ji překvapila nejen Richardova dvornost, ale především jeho blízkost. Žaludek jí znovu zavibroval. Zneklidňovalo ji, že ho má tak těsně vedle sebe, poté co ho před chvílí v duchu svlékala.

Richard za nimi zavřel a na okamžik se ocitli v tichu malého vestibulu. Kouřové sklo vnějšího vchodu tlumilo venkovní sluneční záři. Pak Richard udělal krok a otevřel i tyhle dveře, přičemž se ocitl tak blízko, že se sakem otřel o její paži a do nosu ji udeřila jemná vůně drahé kolínské. Což vyvolalo další záchvěv jejího žaludku.

To už je trochu moc! Zmateně vyšla na ulici. Nejdřív dietní kola a teď ze všech lidí právě *Richard*. Třeba je úplněk nebo něco takového, i když lunární cykly dosud její hormony neovlivňovaly.

Asi bych měla zajít k doktorovi, usoudila znovu, ověřit si, zda mě vaječníky náhle nezaplavují zvýšenými dávkami vzpurných hormonů. Tohle měly provádět, když jsem byla v pubertě. Ted' je mi jednatřicet a nemám čas ani zájem popustit uzdu jakékoli hormonální lehkovážnosti.

„Sweeney!“

Richard jí zamával rukou před obličejem, takže se s trhnutím vrátila do přítomnosti. Zčervenala, protože si uvědomila, že na něj při úvahách o svých vaječnících tupě zírá.

„Pardon,“ zamumlala. „Co jste říkal?“

Koutky jeho úst se jemně zkřivily, jako by potlačil úsměv. „Ptal jsem se, jestli chcete dovézt domů. Začíná pršet.“

Aha. Takže den vypadá zachmuřeně nejen kvůli kouřovým sklům. Zářivé slunce zmizelo a obloha se zatáhla. Sweeney zvedla hlavu a na chodník začaly dopadat první dešťové kapky.

Okamžitě přitiskla desky s náčrtky k sobě, jako by je chtěla chránit vlastním tělem. Nebylo o čem rozhodovat, když měla na vybranou, jestli uchová kresby suché, nebo dovolí, aby je zničil déšť.

„Díky, ráda. Kde máte auto?“ rozhlédla se.

„Tady.“ Zvedl ruku a k chodníku přirazil tmavošedý mercedes. Připadalo jí to mnohem příjemnější než stát a zuřivě mávat na projíždějící taxíky, což jistě začnou dělat stovky lidí, hned jak se pořádně rozprší.

Když se Richard sklonil, aby otevřel dveře, položil jí ruku na záda. Ten dotek byl tak nečekaně příjemný, že téměř klopýtla. Rychle se vzpamatovala a chvíli manipulovala s deskami, aby mohla vklouznout do auta. Pak se posunula po smetanově zbarveném koženém sedadle, aby udělala Richardovi místo.

V jejím nitru to ale vířilo. Srdce jí bušilo, plíce ztěžka dýchaly a žaludek se svíral. Byl to nejúžasnější pocit, jaký kdy zažila. Tím hůř, protože to nepochybně znamenalo, že ztrácí rozum.

Richard vzápětí složil dlouhé tělo na vedlejší sedadlo. „Odvezeme Sweeney domů, Edwarde,“ informoval šoféra.

„Velmi dobře, pane.“ Měl jemně britský přízvuk a ještě britštější byl výběr slov. „Jakou má adresu?“

Richard ji řekl a Sweeney na něj chvíli užasle civěla, než si uvědomila, že dům, kde bydlí, mu přece patří. Podivila se, že si to pamatuje, ale finanční géniové si nejspíš musí pamatovat i ty nejnepatrnější detaily.

Snažila se uvolnit a zabořila se do pohodlného objetí polštářů z kůže mrtvých krav. Pohládila sedadlo, potěšená hladkou, měkkou strukturou kůže a její příjemnou vůní. Nic nemůže konkurovat kvalitní kůži – co se týče přepychu.

Pak ji přemohlo pokušení a vzhlédla k Richardovi. Zjistila, že ji s lehkým úsměvem pozoruje. Zvláštní, nikdy ho neměla spojeného s úsměvem. Vždycky se perfektně ovládal a působil odtažitě, přitom tenhle úsměv působil přirozeně, jako by ho používal často. Na okamžik pocítila jistou spřízněnost duší a také její koutky se zvedly.

„Mám dojem, že snášíte blbost stejně špatně jako já,“ vyhrkla a zakřenila se. Richard se zasmál. Byl to upřímný smích se zakloněnou hlavou a znovu způsobil, že se jí rozechvěly útroby.

„Už jsem myslel, že hodláte projít tím sklem, jak jste se hnala pryč.“

„Nevím, kdo z nich je horší. Jestli senátor, nebo jeho žena. Z obou mám husí kůži.“

„Bylo to jasné všem, kromě nich. Kai se snažil být neviditelný, ale na druhé straně nechtěl odejít, aby o něco nepřišel.“ Richardův hlas zněl neutrálně, když zmínil Kaie, a Sweeney uvažovala, jestli o Candřiných pletkách s jejím asistentem ví. Mohl by to být i důvod k rozvodu. Richard nevypadal jako muž, který by toleroval nevěru nebo se k tomu snažil „propracovat“ pomocí manželské poradny.

První varovná sprška náhle přešla v liják, čímž zahnala chodce do domovních vchodů a taxíků. Jako houby se všude vynořily pestrobarevné deštníky.

Sweeney měla zvuk deště ráda, ale dnes na ni působil zvlášť silně. Vyvolával v ní vzpomínky. Srdce se jí rozbušilo, stejně jako když slyšela hru na violoncello. Tělem jí najednou projela mrazivá vlna. Schoulila se do sebe.

„Edwarde, zapněte prosím topení, Sweeney je chladno,“ ozval se Richard.

„Samozřejmě, pane.“

„Vlastně mi není zima,“ popírala Sweeney, aniž věděla proč. Neustálá prochladlost poslední doby představovala cosi znepokojujícího. Slabost, kterou si nechtěla přiznat. „To mi jen při bubnování deště naskakuje husí kůže.“

„Celá jste se třásla. Chcete, abych vám přes ramena přehodil sako?“

A bylo to tu zase. Její nitro se rozechvělo, jako by jí tělem projel elektrický výboj.

Richard mě pozoruje tak pátravě, že si všiml i nepatrného zachvění, uvědomila si. Nevěděla, co ji znervózňuje víc: Tohle zjištění, nebo horká vlna, která jí prolétla útroby při představě, že by se zabalila do jeho saka, přičemž by se na ni přeneslo teplo jeho těla a obklopila ji jeho vůně?

Teplo vítala, ale příčinu jeho vzniku nikoli. Vzrušení z reklamy na dietní kolu pominulo, hned jak skončila, a tenhle podivný stav jistě rovněž pomine až vystoupí z auta a vzdálí se od Richarda. Do té doby ale musí být ve střehu, aby neprovedla nějakou hloupost – třeba že by se mu vrhla do náruče.

Povytláhl by přitom aspoň obočí? Pravděpodobně by ho povytáhla aspoň ona, protože něco takového vůbec neodpovídalo její povaze.

„Sweeney!“ Znovu jí zamával rukou před obličejem. A opět se usmíval. Prála si, aby s obojím přestal. Jedno ji rozčilovalo a druhé vyloženě znepokojovalo.

„Cože?“

„Chcete moje sako?“ A hned ho začal svlékat.

„Ach... Ne, díky. Omlouvám se. Trochu jsem se zamyslela.“

„Všiml jsem si.“ Zase se usmál, tentokrát s těžkými víčky, a navzdory odmítnutí jí přehodil sako přes ramena.

Málem zasténala slastí. Přesně tak si to představovala. Teplo bylo natolik příjemné, že se málem rozplynula. Zachumlala se do saka a zvedla límec kolem hlavy, přičemž nasávala Richardovu vůni, jako když si kuřák dá ráno první cigaretu.

„Musel jsem něčím zakrýt ten svetr,“ vysvětloval Richard pobaveně.

„Je to hrůza. Hned po návratu domů ho spálím.“

„Jen klid. Působivé je to, co je pod ním.“ *Bože! On má stejný pocit!*

Jako by dostala ránu do žaludku. Strnula a nebyla schopná na něj pohlédnout. Bála se, co v jeho očích uvidí. Tohle nebylo poblouznění vyvolané svetrem. Ani působení lunárních cyklů. Nedokázala vysvětlit, jak to poznala. Rozhodně to nebylo zkušeností, protože se celé roky vyhýbala tomu, aby jí chaotické vztahy komplikovaly život.

Richard byl během hodiny třetí muž, který se na ni díval uznalým zrakem – no, čtvrtý, pokud vzala v úvahu senátora, i když jeho pohled byl spíš urážlivý než pochvalný... Ale v Richardově případě šlo o něco víc.

Nedalo se to přirovnat ani ke Kaiovu pokusu o nenucené příležitostné svádění, navíc Kai je lehkomyslný mladík, zatímco Richard...

Nechala by se zlákat, kdyby nebyl zapletený do rozvodu, navíc se ženou, která je významně zapojená do její kariéry. Ne, buď upřímná! pokárala se. *Láká tě to*, nepochybně, a navzdory zdravému rozumu. Ale když někoho něco vábí, ještě to neznamená, že se podle toho bude chovat. Žena, která vidí duchy a na křižovatce umí měnit světla na semaforu, rozhodně nepotřebuje muže, aby jí komplikoval život.

Duchy zvládne, ale muže těžko, zvláště Richarda. Nedokázala přitom vysvětlit, proč se domnívá, že by s ním mělo být víc problémů než s kterýmkoli jiným mužem.

Nutkáni dívat se na něj, pozorovat a studovat ho však bylo neuvěřitelně silné. Aby od těch pronikavých, vědoucích

tmavých očí odtrhla pohled, sklonila hlavu a zadívala se na jeho ruce. Poněkud překvapeně si uvědomila, že svým drsným způsobem působí elegantně.

Vždycky ho považovala za nákladně oblečeného dělníka z doků, ale nikdy předtím si nevšimla jeho rukou. Nechápala proč. Měly pěkný tvar a krásu síly jako Michelangelův *David*. Šlachovité, s dlouhými prsty, na nich hrbolaté mozoly, několik jizev a upravené nehty. Senátor McMillan byl bláhový, když chtěl s tímhle mužem poměřovat sílu.

Při té vzpomínce se uchichtla. „Vsadím se, že senátor už vám ruku drtit nebude,“ prohodila spokojeně.

Husté tmavé obočí povylétlo výš. „Vy jste si toho dětinského kousku všimla?“

„Hmm. Byla to legrace. Nejdřív zbělely klouby jemu, potom vám a nakonec se začal potit. Málem jsem vyprskla.“

Zasmál se. „S konvencemi se vypořádáváte asi snadno, že? Nikdy jsem si to neuvědomil.“

„Já se toho komického zápasu neúčastnila,“ odsekla, trochu podrážděná tím, že ji očividně považuje za divocha. Sama se přitom pokládala za velmi civilizovanou osobu. Nikdy by nikomu nemačkala ruku, protože by se bála, že si sama ublíží. Nebylo to sice asi totéž, jako by nechtěla ublížit někomu jinému, ale v závěru to vyšlo nastejno.

„Máte pravdu.“ Už se zase usmíval, velmi jemně. Když zvedl hlavu, zjistil, že se blíží k jejímu bydlišti. „Výlet netrval moc dlouho,“ utrousil a neznělo to nadšeně.

Neprohradila, proč cestou záhadně na každé křižovatce svítila zelená.

„Dáte si se mnou večeři?“ obrátil se k ní a nějakým způsobem byl najednou blíž než předtím, takže se jejich ramena dotýkala, právě tak jako jejich nohy. Celou pravou stranou těla cítila jeho teplo, což v ní vyvolávalo šílenou touhu přisunout se ještě blíž a zjistit, nakolik by ji dokázal zahřát. Vsadila by se, že hodně. Přímo by hořela plamenem. Rozpouštěla by se.

„Proboha, ne!“

Rozesmál se. „Prosím vás, jen klidně nešetřete mé pocity!“

Zarděla se jako pubertáčka. Jednou, možná až jí bude devadesát, se snad naučí zdvořile lhát. S McMillanovými se jí to jakž takž povedlo, ale tím zřejmě vyčerpala celoroční příděl.

„Nechtěla jsem... Já jen že byste pro mě byl komplikace. Mohl byste vyžadovat čas a sex a takové věci a já mám momentálně všechno, co jsem schopná zvládnout.“

Skvělé. Znovu se zasmál, a když si uvědomila, co z ní vypadlo, měla sto chutí zabořit obličej do dlaní. Místo toho se zarputile prodírala dál.

„A taky je tu Candra. Chová se ke mně hezky, propaguje moji práci, zatímco spousta jiných galerií o mě nemá zájem. Přestože spolu téměř rok nežijete... stejně nemyslím, že by to byl dobrý nápad.“

Richard dlouho mlčel a jen ji pozoroval s naprosto nečitelným výrazem v obličejí. „Zeptám se znovu,“ prohlásil nakonec.

Nevěděla, čím to je, že ta tři slova zněla skoro jako výhrůžka, ale bylo to tak. Richard Worth nebyl člověk zvyklý na odmítnutí.

„Udělejte to,“ zamumlala, zatímco mercedes hladce zastavil před domem, kde bydlela, „a já odpovím stejně.“ Shodila z ramen sako, předala mu ho a sáhla po klíce.

„Nebud'te směšná,“ zadržel jí ruku. „Nemá smysl zmoknout. Mám deštník a doprovodím vás ke dveřím.“

„To zvládnou, díky.“

„A co vaše desky?“

To je ono, sakra! Prší opravdu hustě.

Zamračila se. „Nemusíte se tvářit tak spokojeně,“ zavrčela s vědomím, že ji dostal.

Sáhl po deštníku a koutky jeho úst sebou přitom pobaveně škubly. „Zlato, vy nemůžete mít ponětí o tom, jak vypadám, když jsem spokojený.“

Ne, ale dokázala si to představit a živá fantazie jí opět sevřela útroby. Richard se sklonil a políbil ji na vzdorně našpulená ústa. Ten dotek byl lehký, vlahý a zničující.

„Přemýšlejte o tom,“ zašeptal, potom otevřel dveře, vysunul deštník a roztáhl ho. Vzápětí vystoupil a držel deštník tak, aby ji chránil.

„Přemýšlejte o tom,“ imitovala ho našťvaně, čímž ho rozesmála. „Běžte k šípku!“

Byla tak znechucená, že jí bylo jedno, že se jí při vystupování vyhrnula sukně do poloviny stehén. Ať se koukne, víc toho stejně nebude.

Společně přešli ke krytému vchodu. Richard pečoval o to, aby voda nezasáhla desky, a Sweeney jeho snahu ocenila, i když by ho nejradši nakopla. Nechal ji tam stát a chvatně se vrátil do čekajícího auta. Nečekala, až odjede, ale okamžitě vešla do domu. Richard podle ní nepotřeboval pohladit ego, zatímco ona se chtěla co nejrychleji dostat do svého bezpečného, izolovaného světa, pryč od pokušení.

Potřebuje pořádek, a ne zmatek, klid, a nikoli vzrušení. A ze všeho nejvíc potřebuje malovat. Se štětcem v ruce se může uzavřít před světem.

Třetí kapitola

Přemýšlejte o tom. Ano, to udělala. Navzdory veškeré snaze i tomu, že neměla daleko k záchvatu zuřivosti.

Přestože ji čekaly dlouhé hodiny, kdy mohla malovat, celou dobu postávala před plátnem se zahálejícím štětcem v ruce a zírala do prázdna jako nějaká roztěkaná dospívající dívka.

Problém ovšem nebyl ani tak v tom, že Richard o ni projevil zájem, ale v tom, do jaké míry zajímal on ji. Ze všeho nejvíc ji zneklidňovalo, že na něj pořád musí myslet. S jinými muži problémy neměla. Dokázala je snadno odsunout ze své mysli – pokud do ní vůbec pronikli – a pokračovat v běžném životě. Žádný z nich ji dosud nepřitahoval. Což se o Richardovi říct nedalo.

Připadalo jí bláhové, že je tak posedlá nějakým mužem. Vzhledem k tomu, že z toho nemůže nic vzejít, je nesmyslné plýtvat časem a oddávat se snění.

Ne že by některý jiný muž měl větší naději, ale skutečnost, že jde o *Richarda*, ji naplňovala úžasem. Byl to úder přímo mezi oči. Ze všech mužů na světě, od nichž by snad mohla čekat, že by zapůsobili na její až dosud neexistující libido, nebyl Richard dokonce ani na seznamu.

Byl ženatý – s její obchodní partnerkou – a navíc měl před sebou zřejmě ostrý rozvodový boj, což byl další dobrý důvod, proč se od něj držet setsakramentsky daleko.

Fajn. Její mysl dostala informaci. Teď by mohla chvíli pracovat.

Přestalo pršet, ale den zůstal podmračený, a přestože v ateliéru rozsvítila všechno, co se dalo, slunečnímu svitu se to

nevyrovnalo. Normálně by jí to nevadilo, ale dnes bylo všechno jinak. Potřebovala jasné slunce.

Pracovala na obrazu podle fotografie řeky svatého Vavřince, což byl jeden z jejích nejoblíbenějších námětů, ale bez slunce nedokázala vystihnout správné barvy. Znechuceně odhodila štětec do plechovky s terpentýnem a zamíchala jím.

Co si to namlouváš? táhlo jí hlavou. Ty barvy se ti nedaří tak jako tak. Už celý rok.

Přála si, aby mohla ukázat na konkrétní událost, která tu změnu nastartovala, ale nešlo to. Nic výrazného se jí z paměti nevynořovalo. Proč si všimla, že na semaforu v Claytonu naskočila v její přítomnosti zelená? To se přece stává běžně. Postřehla i to, že její pokojové rostliny vypadají neobvykle spokojeně, ale nejdřív to prostě přičítala tomu, že se přizpůsobily, nebo že náhodou narazila na odolné odrůdy, které dokážou její nárazovou péči přežít.

Třeba to tak je.

Jenže dřív je musela téměř pravidelně nahrazovat novými, zatímco teď vzkvétaly, ať se o ně starala jakkoli. Neublížilo jim ani přestěhování do města. Vánoční kaktus vesele kvetl v tom roce už poněkolikáté, bromélie byly svěží a dužnaté, kapradiny bujely a náročný fíkus si držel listy bez ohledu na to, jak často ho po bytě přemísťovala.

Nechtěla být jiná. Zažila, jak rodiče využívali svůj talent jako omluvu pro všechny druhy hrozného, sobeckého, sebe zveličujícího chování, a viděla, jakou pohromu tím působili v životě jiných lidí. Taková být nechtěla.

Přála si být naprosto normálním člověkem, jenž má náhodou nadání pro malování. Už takhle se dostatečně lišila, ale s tím by dokázala žít. Jenže umělec, který ovlivňuje elektronické zařízení a přírodu a vidí duchy... Uau! To je jiná věc.

Ani matka nedosáhla tak daleko, přestože prošla obdobím, kdy hledala inspiraci v metafyzice. Pokud si Sweeney pamatovala, obnášelo to většinou šlukování marihuany.

S povzdechem vyčistila štětec. Svatý Vavřinec byl dnes bez diskuse mimo dosah – ne že by vůbec na něm nějak

zvlášť pokračovala. Řeka ji už zdaleka nevzrušovala tak jako kdysi, neměla dřívější kouzlo, ba dokonce ani ten nejobyčejnější vzhled.

Vybavila si obličej prodavače párků v rohlíku s jeho přívětivým úsměvem. Sklonila hlavu ke straně a uvažovala o té představě. V její mysli vypadal ten muž mladě, přestože měl šedé vlasy. Jaký asi byl ve dvaceti? Nebo v deseti? Přemýšlela o něm jako o šestiletém s mezerami po vytržených zubech a s rozzářeným výrazem.

Roztržitě hvízdla mezi sevřenými zuby a sáhla po bloku. Bylo by zajímavé zachytit ho v různém věku, koláž obličejů na jednom plátně.

Někteří umělci si dělají jen hrubé náčrtky, aby zachytili přesné proporce, ale Sweeney obvykle strávila víc času, než by měla, předběžnými skicami, protože neodolala a doplňovala stínování a detaily. K jejímu potěšení se prodavačův milý obličej tentokrát její tužce nevzpíral. Všechno bylo na svém místě jako už dlouho ne.

Prodavač se jmenoval Elijah Stokes. Zavřel stánek v obvyklou dobu, spočítal tržbu a zašel s ní do banky, kde stál snad čtvrt hodiny ve frontě. Mohl sice peníze vložit do bankomatu, ale radši jednal s živými lidmi než s otvory ve zdi.

Vyhovovalo mu, že si v kapse odnášel orazítkovanou stvrzenku, a hned po příchodu domů ji vždy uklidil do desek. Na doklady byl pečlivý, částečně po mamince, ale hlavně proto, že jak stárl, zjišťoval, že opatrnost vždycky ušetří problémy.

Byl čtyřiačtyřicet let ženatý a před pěti lety ovdověl. S manželkou vychovali dva šikovné chlapce a s radostí sledovali, jak se z nich stali schopní muži, kteří si našli dobrou práci, oženili se a měli vlastní děti.

Člověka potěší vědomí, že odvedl dobrou práci, a Elijah věděl, že s chlapci to tak bylo.

Už dávno mohl s prodejem skončit, protože něco našetřil, mohl by trochu investovat a v klidu sledovat, jak se mu peníze zhodnotí. Bez práce by žil na stejné úrovni jako teď, protože stejně většinu výdělku ukládal, ale pokaždé, když začal uvažovat o penzi, vybavili se mu synové a pět krásných vnoučat a pomyslel si, že každé penny, které teď ušetří, jim později pomůže zaplatit studium. Nijak mu neublíží, bude-li ještě pár let pracovat. Sedmdesátka mu připadala jako vhodný věk k odchodu na odpočinek.

Cestou domů ho zastihl déšť, jenž vyhnal lidi z chodníků. Stáhl si jen kapuci víc do čela a plahočil se dál. Trochu vody nikomu neuškodí. Vzhledem k zatažené obloze se dřív setmělo a zablikalo pouliční osvětlení.

Léto rychle odcházelo. Elijah cítil v dešti svěžest podzimu – jako by se přihnul rovnou z Kanady. Jaro a podzim měl nejradši, protože nebylo příliš horko ani chladno. Zimu nesnášel. Bolely ho totiž klouby. Občas ho napadlo, že by se na stará kolena uchýlil na jih, ale věděl, že by své chlapce a vnoučata nedokázal opustit.

Byl asi tři bloky od svého bydliště, ale prostředí tam už nebylo moc přívětivé. Poslední dobou se po ulicích pohybovaly podivné existence. Synové chtěli, aby se odstěhoval, ale žil tam od doby, kdy tomu staršímu byl jen rok, a těžko by se s těmi vzpomínkami loučil. Jeho žena v té staré kuchyni připravila tisíce chutných jídel a děti pobíhaly po omšelé podlaze.

Manželka byt celé ty roky dobře udržovala, ale protože on sám tomu od její smrti moc nedal, začínalo to tam vypadat zanedbaně. Jenže Elijah prostě nechtěl změny. Jaksi na manželku vzpomínal snáz, pokud nechal všechno tak, jak to chtěla ona.

Obvykle si cestou dával pozor, ale tentokrát se nějak zamyslel. Vtom z vedlejší uličky vyběhl pankáč a výbojně mu zastoupil cestu. Elijah měl stěží čas všimnout si jeho uhrovitě pleti a špatných zubů, protože mu vzápětí levá strana hlavy explodovala bolestí.

Síla toho úderu srazila starého muže k zemi. Mladík se sklonil a odtáhl ho do stínu. Ještě dvakrát máchl holí, jen proto, že mu to dělalo dobře, ačkoli se ten chlap vůbec nebránil. Potom mu vytáhl z kapsy peněženku, vylovil z ní peníze, a aniž je přepočítal, strčil je do kapsy. Žádná kreditka, do hajzlu! Znechuceně odhodil peněženku a se skloněnou hlavou vyběhl z uličky. Celá akce, zdokonalená praxí, mu trvala kolem dvaceti vteřin.

Elijah Stokes byl opatrný a nikdy nenosil velkou hotovost. Pankáč získal sedmadvacet dolarů. Elijah ležel v šeru soumraku a na obličeji cítil drobný déšť, ale ten pocit byl podivně vzdálený. V krátkém záblesku vědomí poznal, že umírá, a chtěl myslet na děti, ale jeho mozek odmítal zformovat jejich obličeje. Zato manželka... A, tady, s andělským úsměvem... To Elijahovi stačilo.

Tak jdeme na to!“ spustil moderátor a každé slovo „významně protáhl. Sweeney seděla schoulená ve svém naprosto nepohodlném, příliš nacpaném křesle, na klíně velkou miskou popcornu.

Moderátor Alex Trebek představil tři soutěžící a Sweeney jako obvykle pozorovala jejich obličeje, aniž vnímala jména. Ten uprostřed by mohl vyhrát, pomyslela si. Vypadal pohotově, jeho oči byly živé a inteligentní.

Ráda odhadovala dopředu, kdo vyhraje, ale poslední dobou to šlo poměrně snadno, takže to už nebyla taková zábava.

Ten příval štěstí jí začínal lézt na nervy. Semaforey jsou jedna věc, ale jestli bude ovlivňovat i televizní soutěže, měla by zajít na vyšetření. Měla tu soutěž ráda.

Moderátor přečetl obor. „*Léčivé čaje*.“

„Pelyněk,“ zamumlala Sweeney a strčila do pusy hrst slaneého popcornu. To byla další hra. Zkoušela tipovat odpovědi. i to se jí dařilo.

Alex přečetl otázku a soutěžící zírali na porotu, jako by ji chtěli přinutit k odpovědi. Pak ten prostřední stiskl tlačítko a vyhrkl: „Pelyněk!“

Sweeney sáhla po dálkovém ovladači a vypnula televizi, aniž čekala, až Alex potvrdí správnost odpovědi. Věděla, že to tak je. V posledních dnech má prostě vždycky pravdu.

Cítila se vnitřně rozechvělá a nevyrovnaná, víc než si kdy vzpomínala. Vstala, došla k oknu a zadívala se do deště. Milovala déšť. Normálně ji uklidňoval. Dnes však jeho kouzlo nepůsobilo.

Snad mě takhle nerozhodilo, že jsem zatoužila po Richardovi? pomyslela si. Samozřejmě ji to překvapilo, protože obvykle se jí takové věci nestávaly, ale stejně z toho nic nebude. Ženy prahnou po mužích pořád, ona se ale rozhodla jinak a je to.

Vzrušení však bylo opojné. Dokázala pochopit, že lidé následkem jeho vlivu jednají nerozumně. Hormony mají stejně silné účinky jako whisky, a přitom jsou mnohem nenápadnější.

Ne, nezpůsobil to Richard a moje nezvykle rázná reakce, usoudila. S tím to uzavřela a odsunula z mysli. Svým způsobem. Tohle bylo něco jiného. Neklid, jenž neměl nic společného se stavem jejích útrob. Cítila smutek, téměř žal, a neznala jeho příčinu.

Pokusila se ještě o několik skic, ale nebyla schopná se soustředit. V televizi nebylo nic zajímavého, a tak se nakonec uchýlila ke knize. Zabalila se do přikrývky a podařilo se jí dobrou hodinku číst, než jí začala ospale padat hlava. Bylo teprve devět, ale dospěla k názoru, že pokud je takhle zemdlená, potřebuje si jít lehnout.

Déšť opět bušil do oken a Sweeney vklouzla do postele se slastným povzdechem. Elektrická dečka ji příjemně zahřála a připadala si, jako by se zabalila do ochranného pouzdra. Nebylo sice tak vzrušivé jako Richardovo sako, ale i tak skvělé. Protáhla se, otřela se prochládlými prsty u nohou o teplou pokrývku a během několika minut spala.

Krátce po půlnoci se však začala neklidně vrtět a něco rukama odstrkovala. Přitom vydávala jakési nesouvislé zvuky, kývala hlavou dopředu a dozadu, oční víčka se jí třepetala a prudce oddechovala jako při běhu.

Potom se zklidnila, dokonce přestala dýchat.

Když znovu začala oddechovat, otevřela oči, ale dívala se nepřítomně. Vstala a tiše, aniž rozsvítila, prošla bosá bytem do ateliéru. I tady se spokojila jen bezbarvým světlem z ulice. Prodírala se tím velkým prostorem plným nepořádku, aniž do něčeho narazila.

Kolem místnosti stálo několik malířských stojanů s plátny, na nichž byly obrazy v různém stadiu rozpracovanosti. Jedno plátno odložila na stůl a nahradila ho čistým.

Pohybovala se naprosto přesně. Vzala tubu a na paletu z ní vystříkla kapku jasně rudé barvy. První tah štětcem nechal za sebou na bílé ploše rudou čáru. Hned nato sáhla po černé. Té bylo hodně.

Stála tam dvě hodiny a tiše malovala. Neslyšela sirény hasičů, kteří projížděli pod jejími okny, necítila chlad na bosých nohách. Ani jednou se nezachvěla.

Náhle zeslábla, jako když se vyfoukne balon. Naposledy ťukla štětcem do černé a zlehka doplnila dole tečku. Potom opatrně vložila štětce do terpentýnu a opustila ateliér stejně tiše, jako do něj vstoupila. Vracela se temným bytem, štihlá bosá žena v pyžamu s rozčuchanými kudrnatými vlasy spadajícími po ramenou. Přesouvala se rychle jako duch zpátky do své ložnice a pod teplou pokrývku.

Budík zvonil v půl sedmé. Sweeney vystrčila ruku a zaklapla ho, aby ten nepříjemný zvuk zarazila. Vůně kávy ji ale vylákala z postele.

Natáhla si silné ponožky a potácela se do kuchyně jako mátoha, jako každé ráno přitom vyslala tiché díky k Bohu za elektronické zázraky a čekající kávu. S prvním hrnkem v ruce, poté co ji příliš horká tekutina cestou do hrdla

dostatečně zahřála, se probudila natolik, aby na sebe zbytek cestou do sprchy nevyšplíchla.

O deset minut později, zcela probuzená a zahřátá, oblečená a v ruce kávu, která se už dala pít, zamířila do ateliéru, svého nejoblíbenějšího místa. Nacházel se v rohu budovy, což znamenalo, že měl okna na dvou stěnách. Stěny v podstatě *tvorila okna*, vysoká a široká, připomínající okna továrny, i když pochybovala, že by se v tom domě někdy něco vyrábělo. Při slunečných dnech tam bylo fantastické světlo.

Na to však bylo zatím brzy, takže klepla do vypínače a místnost zaplavila téměř oslepující záře. Lampy, které si nechala nainstalovat, byly ohromné, kulaté, připevněné ke stropu, a vrhaly dolů neuvěřitelné množství wattů. V místnosti díky tomu neexistovaly stíny, Sweeney však přesto dávala přednost přirozenému světlu.

Zнала svůj ateliér důvěrně. První, čeho si všimla, bylo plátno na stole. Svrátila obočí a přešla k němu. Byla to řeka svatého Vavřince. Byla si jistá, že ji na stůl nedala, ale nechala ji na stojanu. Zamrazilo ji. Kdo tím plátnem hýbal a kdy?

Na jeho místě stálo jiné plátno a Sweeney na ně chvíli zaraženě zírala, než stojan obešla, aby zjistila, oč jde.

Kráčela velmi pomalu, modré oči vytřeštěné. Rty měla bílé a rozechvělými prsty svírala hrnek s kávou.

Bylo to ošklivé. Nejošklivější věc, jakou kdy viděla. Muž rozplácly ve špíně, na ulici plné odpadků mezi dvěma domy. Věděla přesně, na co se dívá, přestože ty budovy tvořily jen dvě černé masy po obou stranách, což vyvolávalo dojem výšky. Něco bylo v nepořádku s mužovou hlavou. Kolem nosních dírek měl loužičku krve a tenký proužek mu vytékal i z levého ucha a kapal do šedých vlasů.

Chvíli na ten obličej zírala, aniž ho poznávala. Oči měl otevřené a bezvýrazné, potažené blánou smrti. Ale pak si lépe prohlédla jeho rysy a věděla, o koho jde. Načrtla si ho už tolikrát.

Byl to starý prodavač párků v rohlíku.

Nejdřív si podrážděně pomyslela, že někdo vnikl do jejího bytu a ten hrozný obraz namaloval. Logická úvaha však poukazovala na to, že jde o naprosto nesmyslný nápad. Především – styl, i když ne tak detailní, jak měla ve zvyku – byl její. A podpis v pravém dolním rohu plátna upozorňoval, že autorkou obrazu je ona. Jediný problém byl v tom, že si na nic nepamatovala.

Čtvrtá kapitola

V devět zazvonil telefon. Sweeney byla dosud ochromená šokem a tak prochladlá, že se ještě nezahrála, přestože vypila tolik horké kávy. Posouvala termostat pořád výš, až se usadil na osmadvaceti stupních, a potom už odmítla teplotu zvyšovat.

Místní předpověď počasí, kterou pronášela žena tak bezstarostně, že by jí Sweeney nejradši jednu vlepila, tvrdila, že den bude *nádherný*, s teplotami kolem čtyřicetivaceti stupňů.

Lidé chodili s krátkými rukávy a děti v šortkách, zatímco Sweeney mrzla. Měla pocit, že její nitro je z ledu, protože chlad přicházel spíš zevnitř než zvenčí.

Nedokázala se pustit do malování, dokonce ani do něčeho nezáživného. Pokaždé, když jí padl pohled na ten děsivý obraz starého prodavače, měla slzy na krajíčku, přestože nepatřila k plačtivým typům. Cítila však smutek, skoro jako by po někom truchlila, a když se ozval telefon, popadla sluchátko, vděčná za změnu a rozptýlení.

„Tady Candra. Neruším?“ zazněl jí do ucha příjemný hlas.

„V pohodě, jako vždycky.“ Odhrnula si neposlušnou kadeř z čela. „A pokud jde o včerejšek...“

„Neomlouvej se,“ přerušila ji Candra se smíchem. „Spíš bych se měla omluvit já tobě. Kdybych trochu přemýšlela, bylo by mi hned jasné, že ti nesednou. Margo už je taková, i když na její obranu musím podotknout, že Carson by dokázal popudit i svatého.“

„Jede po tobě!“ Sakra, tohle nechtěla. Měla Candru ráda, ale nikdy nepřekročila hranici mezi přátelsky-obchodním

vztahem a *kamarádkou*. Důvěrné hovory vůbec nebyly její silnou stránkou.

Candra však evidentně takové potíže neměla. Přezíravě se zasmála. „Ten jede po každé ženské. Kdybych řekla, že je jako pes, asi bych tím psí společnost urazila. Ale umí se chovat, proto s ním Margo zůstává.“

Sweeney neodpověděla, protože se bála, že kdyby z jejích úst vyšlo cokoli, znělo by to nezdvořile a McMillanovi nepatřili jen do Candřiny společenské vrstvy, ale byli její zákazníci. Urážet je by nebylo diplomatické. Mlčení pro ni sice bylo náročné, ale zvládla to.

„Viděla jsem tě nasedat s Richardem do auta,“ ozvala se Candra po krátké pauze a v jejím tónu zaznělo lehké zaváhání.

Ach bože! Sweeneyin radar začal poplašně pípat. „Rozpršelo se a já nesla desky se skicami, tak mě dovezl domů.“ Sevřela sluchátko pevněji s nadějí, že to Candra nechá být a přejde k jinému námětu.

Takové štěstí však neměla. „Dokáže být velmi dvorný. To je tou jeho venkovskou virginskou výchovou.“

„Nevěděla jsem, že je z Virginie.“ Taková poznámka jí nepřípadala nijak nebezpečná.

„Pořád mu zůstal přízvuk. Přestože jsem naléhala, odmítal chodit na lekce mluvy, aby se ho zbavil.“

Sweeney si neuvědomovala, že by si kdy nějakého přízvuku všimla, ačkoli teď, když o tom uvažovala, si vzpomněla, že jeho řeč je svým způsobem líně vláčná. Virginie není přímo hluboký Jih, ale Candra se tvářila, jako by Richard mluvil jako Beverly Hillbillies.

Sweeney neměla chuť o něm povídat, protože jen vzpomínky na něj v ní vyvolávaly znepokojení. A především se o něm nechtěla bavit s jeho budoucí exmanželkou.

„Rozvádíme se, víš,“ poznamenala Candra nenucené. „Po vzájemné dohodě. Už nějaký čas to mezi námi neklape a krátce poté, co ses loni přestěhovala do města, jsme se rozešli a podali žádost o rozvod. Dělá problémy, ale to se dalo čekat. Rozvod není žádné přátelské řízení, že?“

„Většinou ne.“ Pokud nebude Candru povzbuzovat, třeba začne mluvit o něčem jiném.

„Hmm... zmínil se Richard o něčem?“ Do hlasu se jí opět vrátila nejistota. Sweeney dospěla k názoru, že volá kvůli tomu.

„O čem?“ Podařilo se jí, aby to znělo bezvýrazně. Byla na sebe hrdá a zároveň naštvaná. Neměla důvod k jakýmkoli provinilým pocitům, protože i když ji Richard pozval na večeři, odmítla ho. Logika však očividně neměla s provinilostí nic společného.

„O rozvodu.“

„Ne, vůbec.“ Trochu se jí ulevilo, protože konečně mohla říct něco, co bylo naprosto, stoprocentně pravda. Ve vytáčkách nebyla právě silná, přestože všechno, o čem právě mluvila, bylo obsahově v pořádku. Pocitově už méně.

„Předpokládala jsem to, je zatraceně diskrétní.“ Znělo to zatrpkle. Candra se znovu odmlčela a po chvilce pokračovala. „V galerii jsem si všimla, že z tebe nespustil oči.“

Nepříjemný pocit zesílil. Tohle nechtěla. Neměla zájem uvíznout někde uprostřed jejich rozvodu. Přála si jen, aby zapomněla, že ji zákeřně přepadly jakési chybně fungující hormony a na chvíli reagovaly na Richardovu přitažlivost.

„Od našeho rozchodu je tak opatrný, že pokud měl nějaké milenky, nebyla jsem schopná to zjistit,“ pokračovala Candra. „Takže když jsem včera viděla, jak se na tebe dívá... No, prostě jsem byla zvědavá.“

Jasně. Je rozhodně zahořklá, pomyslela si Sweeney. A rozhodně chtěla tuhle konverzaci ukončit. „Třeba ani žádné neměl.“

Candra se rozesmála. „Cože? Richard bez sexu? To není pravděpodobné. Vlastně jsem ti chtěla povědět, že pokud byste se s Richardem do něčeho pustili, nebude mi to vadit. Jsme skoro rok od sebe, takže jsem si pochopitelně taky zařídila život po svém. Poznala jsem člověka, kterého mám moc ráda, a je mi s ním mnohem líp, než kdy bylo s Richardem.“

Sweeney nenapadala vhodná odpověď. Proč kvůli tomu proboha volá? Má snad obavy, že kdybych si začala s Richardem, hledala bych jinou galerii, která by prodávala moje obrazy?

Nedávalo to smysl, protože si nedělala iluze o tom, že by měla pro Candru nějaký mimořádný význam. V galerii totiž byli umělci, kteří se prodávali mnohem víc než ona. Ne, tenhle telefonát vyvolala čirá všetečnost, zvláštní neschopnost odcizených dvojic nechat partnera být, přestože mají konfliktní vztah a rozcházejí se.

Do něčeho takového se nehodlala zaplévat. Otřásla se a přitáhla si pokrývku blíž k tělu, aby se do ní zabalila, zatímco přemýšlela, jak se po špičkách bezpečně dostat z toho konverzačního minového pole.

Zdálo se však, že se od ní čeká odpověď, takže ze sebe nakonec vypravila: „Doufám, že budeš šťastná.“ Tak. Tohle snad bylo dostatečně neškodné.

Candra se rozesmála a znělo to opravdu pobaveně. „Pochybuji, že by z toho bylo něco trvalejšího. Život je příliš krátký a plný mužů na to, abych udělala další chybu. Ale musím přiznat, že jsem doufala, že Richard má o tebe zájem.“

„Cože?“

Candra se znovu zasmála. „Netvař se tak zděšeně. Je mi jedno, jestli má jednu milenku nebo deset. Necítím k němu nenávist a nepřeju mu problémy. Jen bych chtěla, aby přestal být tak zatvrzelý a mohli jsme se v klidu rozvést a jít dál. Kdyby ho někdo zaujal, třeba by se snažil rozvod urychlit, aby byl co nejdřív volný. Znáám ho a vím, co dokáže, když se zaměří na jednu ženu.“ Její hlas změkkl vzpomínkami a pak se uchichtla. „Zažili jsme spolu *moc* pěkné chvíle.“

Sweeney málem prozradila, že ji Richard zval na večeři. Zajímalo ji totiž, jaké pěkné chvíle dokáže ženě zprostředkovat. Zlomek vteřiny jí ta slova ležela na jazyku jako kuličkové ložisko připravené vyklouznout ven, ale obezřetnost ji přiměla, aby je spolkla.

Richarda odmítla, takže nemá smysl se do toho zamotávat. Ani neměla chuť vykládat si jako pubertáčka o

tom, do jaké míry je Richard dobrý milenec – přestože ji to zajímalo. Tenhle divný rozhovor ji už vyčerpával, a tak nenápadně změnila téma.

„Přemýšlela jsem o tom, že bych přinesla do galerie pár nových věcí,“ nadhodila a hned udělala obličej. Sakra, proč to povídám? Proč mě nenapadlo něco jiného? Nijak netoužila po tom, aby kdokoli viděl, do jakého zmatku se její malování dostalo.

Candra se zasmála. „Dost o Richardovi, co?“ A přešla k pracovním záležitostem. „Ráda bych se podívala na nějaké tvoje nové obrazy. Už jsem si dělala starosti. Nedělalš tolik jako dřív.“

„Ale jo, dělám,“ zamumlala Sweeney.

„Já vím, že s tím nejsi spokojená. Přiznávám, že umírám zvědavostí, ale nechtěla jsem naléhat. Kdy to přineseš? Abych tady byla.“

A je to, sakra. Sweeney vyhlédla z okna, aby zjistila, jak je venku. „Jestli zase nezačne pršet, co třeba odpoledne?“

„Výborně! Nemám žádné jednání, takže se těším.“

Sweeney zavěsila a zachumlala se ještě víc do příkrývky. Zatraceně! Zavařila si to. Teď musí přinést některá plátna a dovolit jiným lidem, aby se na ně podívali. Při té představě se přikrčila. Ale aspoň zjistí, jestli to, co teď dělá, je hrozné, nebo prodejné. Dosavadní nejistota byla strašná. Ochromující.

Znovu se otrásla a tiše zaklela. Proč se sakra nedokážu zahřát?

Candra se natáhla, aby položila sluchátko, a potom si lehla na břicho s rukama pod bradou. Po boku ji pohladila velká teplá ruka.

„Nic, co?“ poznamenal Kai. „Říkal jsem ti to.“ Sklonil se a přitiskl jí rty na páteř. Zajímala ho spíš jeho vlastní touha než Candřiny finanční starosti.

Obvykle se jí sex s Kaiem líbil. Byl dost mladý na to, aby byl sexem posedlý, a na druhé straně dostatečně starý, aby měl zkušenosti. Cítila se s ním volně, protože byl natolik

sebestředný, že neměla výčitky svědomí, když se zaměřila výhradně na svou slast, a tím ji zesílila.

Ted' však byla rozmrzelá, že Kai očividně nechápe, jak je pro ni důležité, aby Richard přestal být tak zatvrzelý ohledně rozvodového vyrovnání. Zavrtěla se, aby ho odstrčila, a zabořila obličej do polštáře.

Kai se přisunul blíž a přitiskl jí ztopořený úd k noze. Ruka na její hýždě sklouzla níž.

„Nech toho!“ zabručela podrážděně a znovu se otrásla, aby se zbavila jeho ruky. „Už nemám chuť. A ty bys taky neměl být tak klidný! Jestli Richard nepustí peníze, budeš bez práce.“

„Najde se jiná,“ uculil se mladý muž blaženě jako jezule, že by mu nejradši jednu švihla, a jeho ruka pokračovala v průzkumu. Tentokrát bez zaváhání vsunul dva prsty dovnitř a Candra se neubránila tomu, aby se automaticky vzepjala a zatajila dech.

„Ne s takovým platem, jaký ti dávám já.“

„Nějak se protluču.“

Zvolna začal pohybovat prsty sem a tam a Candra kousla do polštáře, aby zadržela zasténání. Protože se ale na něj zlobila, opět ho odstrčila. „Včera jsi taky civěl na Sweeney. Myslela jsem, že není tvůj typ.“

Jeho plné rty se zvlínily vláčným úsměvem. „Já nejsem *její* typ. Je chladná a na chlapy působí hlavně její vlasy. To, jak ten červený svetr zvýraznil její prsa, bylo něco jiného.“

„Ani jsem si nevšimla,“ poznamenala Candra ledově.

„To se mi ulevilo, miláčku.“ Sklonil se a znovu ji začal líbat na páteř. Líbilo se mu, když žárčila. Poznal to v tónu jejího hlasu. „Ale věř mi, prsa má pěkný.“

Candra se napružila a Kai toho využil k tomu, aby opět vklouzl prsty dovnitř. Věděl, že je takhle méně otevřená, čímž je jeho přístup drsnější. Občas se jí zamlouvalo, když s ní zacházel brutálněji. Opět přidusila zasténání a Kai věděl, že ji dostal.

Několik minut bylo v místnosti ticho, kromě zrychleného oddechování a šustění prostěradla. Candra na chvíli odsunula

starosti stranou, aby se lépe soustředila na fyzickou slast. Kdyby přišla o galerii, ztratila by i Kaie, ale prozatím je tady, takže by ho měla rádně využít.

Jakmile skončili a jejich dech se zklidnil, všechny obavy se Candře vrátily s ještě větší silou. Tolik doufala, že se včera odpoledne v Richardovi nemýlila. Kdyby se zapletl se Sweeney, třeba by byl přístupnější vůči jejím požadavkům, aby rozvod co nejvíc urychlil a mohl se věnovat novému vztahu.

Vzdychla. Byl by to riskantní podnik, ale teď je tak zoufalá, že se chytá každého stébla. Sweeney však bohužel nemá zájem o nic jiného než o svou práci. Nejspíš by ani nepostrehla, že se nějakému muži líbí, dokud by se nesvlékl, a to by ještě pravděpodobně předpokládala, že chce, aby ho malovala.

Jenže Richard nepatří k mužům, kteří by hráli druhé housle, dokonce ani u talentované ženy, jakou Sweeney nepochybně je.

Úzkost jí sevřela útroby. Kdyby aspoň byl trochu vstřícný. Ale nemá smysl zabývat se jakýmkoli *kdyby*. Je to stejné, jako když plánujete budoucnost po případné výhře v loterii. Nesmyslné.

Uvědomovala si, že s penězi nehospodařila právě nejlépe. Nikdy to neuměla. Vždycky jich měla spoustu. Nejdřív otcovy a potom Richardovy.

Ale není hloupá, učí se ze svých chyb. S příjmem z galerie a slušným výživným od Richarda by mohla vystačit – ne na tak vysoké noze, jak je zvyklá, ale přiměřeně. Jenže nejdřív potřebuje zaplatit tu horu dluhů, která nad ní visí.

To je opravdový problém.

Jakmile pomyslela na to, co dluží, zalil ji pot. Ta suma se na ni naválila až teď, kdy žije sama. Po rozchodu začala pořádat mejdany, nový byt zařídila nejluxusnějším nábytkem a vybavením, nakoupila spoustu drahého oblečení a vypravila se na několik velmi nákladných výletů.

Svým způsobem nevěřila, že to Richard s tím rozvodem myslí vážně, a utrácela jako divá proto, aby ho potrestala za

to, jak ji vyděsil. Jenže se tvářil smrtelně vážně a neměl v úmyslu její poslední dluhy hradit, i když to pro něj určitě byly banální částky.

Pocítila záchvěv lítosti. Nemá smysl vracet se k minulosti a Richard do ní neodvolatelně patří. Veškeré pokusy o urovnání odmítá. Uvědomila si, že část její osobnosti ho bude vždycky postrádat. A nejen kvůli sexu, i když byl skvělý, přinejmenším prvních pět let. Žádný z jejích milenců se Richardovi v posteli nevyrovnal.

Nejvíce jí ale bude chybět pocit zabezpečení. Richard byl velmi spolehlivý, skála, o kterou se mohla opřít. Jeho vlastnosti by se daly přirovnat k reklamě na ideálního muže: spolehlivý, inteligentní se smyslem pro humor, výborný milenec, čestný. Na to nesmí v žádném případě zapomenout.

Jeho normy jsou tak zatraceně vysoké, jako by se narodil v Buckinghamském paláci místo na nějaké špinavé farmě v západní Virginii.

Bohužel si to zavinila sama. Věděla, jak zareaguje, když se dozví o té interrupci. Přitom byla tak opatrná a zaplatila hotově, aby neobjevil šek nebo odpis z kreditní karty. O ten potrat nestála, ale neměla jinou možnost.

Dítě nechtěla – nikdy. Ani když byla mladší, čerstvě vdaná a šíleně zamilovaná. Nemohla ani porodit a dát potomka k adopci, protože Richard by radši umřel, než by něco takového připustil. Navíc jí výchova dítěte zdaleka nepřípadala tak odpuzující jako těhotenství, kdy člověku roste cosi v těle jako larva, která znetvoří postavu a zničí život.

Ne, interrupce bylo jediné řešení.

Jejich manželství už mělo dávno nejlepší léta za sebou i v době, kdy Richard odhalil malý flirt s tím... jak se jmenoval? Nebyl pro ni nijak důležitý, šlo o chvilkové pobavení. Musela tehdy vynaložit veškeré přesvědčovací schopnosti, aby manželství udržela, a potom si dávala mimořádný pozor. Svě úlety nepovažovala za závažné, ale věděla, že Richard na to pohlíží jinak.

Přesto si byla jistá, že spolu mohli pokračovat i nadále, kdyby se neopila, kdyby se nezačali hádat, kdyby se

nenášovala a nehodila po něm těmi slovy jako kamenem, jen proto, aby ho ranila... Kdyby, kdyby, kdyby.

Byla to osudová chyba. Jejich manželství tím okamžitě skončilo – ve všech směrech kromě právní stránky.

Bylo jí jasné, že si to zavinila sama, což ale neznamenal, že poddajně přijme všechno, co jí Richard milostivě přiklepne. Doufala, že se zaplete se Sweeney, protože ta, navzdory svému podivínství, má dobré srdce. Candra ji navíc měla upřímně ráda a věřila, že je to oboustranné.

Richard je ochotný pro ženu, o kterou stojí, udělat hodně – jak dobře věděla. Pokud by zatoužil po Sweeney a ta na něj naléhala, aby byl velkorysý, byla by slušná naděje, že udělá, co po něm chce.

Po rozhovoru se Sweeney však Candra usoudila, že tenhle scénář nevyšel. Začala tedy uvažovat o náhradním plánu, který si připravila. Moc se jí nezamlouval. Nebyl bez rizika, ale v tu chvíli to vypadalo, že její největší nadějí je Carson McMillan.

Jakmile se pustíte do tance s ďáblem, nebo s ním dokonce spíte, je vhodné zjistit si o něm co nejvíc a podniknout kroky na vlastní ochranu. O Carsonovi toho věděla dost. Věci, které by si nepřál, aby znala, i když je snad nebude muset použít. Třeba se ho podaří přesvědčit, že to dítě bylo jeho. Časově by to mohlo odpovídat, i když nepochybovala že otcem byl Richard.

Ano, to by mohlo vyjít.

Poví mu o té interrupci, namluví mu, že to dítě bylo jeho, ale když to Richard zjistil, domníval se, že byl otcem, a proto se s ní rozvádí. Tím by Carsona mohla dotlačit k tomu, aby se ujal některých jejích finančních závazků. Ano, takhle to bude nejlepší.

A pokud nebude ochotný, vytáhne silnější zbraně.

Pátá kapitola

C hlad byl čím dál silnější. Sweeney se zabalila do pokrývky, ale přesto se neustále třásla zimou. Připadalo jí, že zmrzne, a zároveň se musela usmát představě, jak bude lékař šokovaný, až ji objeví, jak v teplém zářijovém dni v bytě vytopeném na osmadvacet stupňů umírá na podchlazení.

Přemýšlela o tom, že se vrátí do postele na elektrickou dečku, ale tím by připustila, že je nemocná, což neměla v úmyslu.

Když se ozval domovní zvonek, ignorovala ho, protože by se připravila o tu trochu tepla, kterou si pod pokrývkou vytvořila. Zvonek však byl neúnavný, a tak se nakonec vyhrabala na nohy.

„Co je?“ zavrčela cestou ke dveřím. Za nimi zaslechla jakýsi podivně přidušený zvuk a zastavila se. Radši se nepřiblížila. „Kdo je?“

„Richard.“

Užasle zírala na dřevěnou plochu. „*Richard?*“

„Richard Worth,“ vysvětloval vstřícně. Měla dojem, že v jeho hlase slyší smích.

Chvíli uvažovala o tom, že neotevře. Že prostě odejde a bude předstírat, že nic neslyšela. Problém byl ale v tom, že mu ten dům patřil, a přestože to nebylo nejúchvatnější místo na světě, mohl by třeba vymáhat vyšší nájem, než jaký dosud platila.

V tu chvíli si to nemohla dovolit, takže bylo nutné, aby se k domácímu chovala zdvořile. Použila to jako výmluvu, zatímco zápolila se zámky, přičemž se jí zkřehlé prsty třáslly zimou.

Richard stál v omšelé chodbě a ve svém nákladném italském obleku by tam působil jako pěst na oko, nebýt těch širokých ramen a hranatého, téměř drsného obličejce.

Její umělecké oko vnímalo každý detail a téměř žízňivě ho nasávalo. Pokud doufala, že její včerejší reakce byla jen chvilkovým poblouzněním, pohled na něj byl pro ni zklamáním. Útroby se jí opět sevřely a v ústech se jí tvořily sliny, jako kdyby se dívala na chutný zákusek. Nebylo to dobré znamení.

Richard se usmíval, ale když ji tam viděl stát zabalenou do pokrývky, rychle zvažněl. Jeho tmavé oči ji rychle přejely od hlavy k patě a pak se vrátily k obličejce.

„Jste nemocná?“ zeptal se rázně a pokročil kupředu, přičemž ji zatlačil dovnitř a bez potíží se ocitl v bytě. Zavřel za sebou a zaklapl zástrčku.

„Ne, je mi jen zima.“

Couvla, aby se dostala z ohrožení jeho těsnou blízkostí, a zamračila se. „Co tu děláte?“

Cítla se hrozně vyvedená z míry. Nebyla na setkání s Richardem připravená a už vůbec ne o samotě ve svém bytě. Byla to její svatyně, kde nemusela být ve střehu před okolním světem, kde se mohla uvolnit, malovat a být sama sebou. Jakmile zavřela dveře, měla pocit, že v chodbě nechala těžké okovy. Tady byla svobodná, ale jen když byla sama.

„Přišel jsem vás vytáhnout na oběd.“

„Svůj názor jsem vám řekla už včera odpoledne.“

Přitáhla si pokrývku víc k tělu. Najednou si uvědomila, jak asi vypadá. Potila se a nestačila se učesat, takže jí rozčuchané vlasy určitě trčí kolem obličejce. Do očí jí spadla dlouhá kudrnatá kadeř. Odhrnula ji a zrůžověla, ale vzápětí se zamračila. Rozpaky neměla ráda. Nevzpomínala si, kdy jí naposledy záleželo na tom, co si kdo myslí o jejím vzhledu, jenže... Richard byl něco jiného. Vadilo jí to, ale nemohla s tím nic udělat.

„To byla večeře.“ Kriticky si ji prohlížel a posunul se ještě blíž. Všiml si horka v bytě a povytáhl obočí. „Proč tu máte takové vedro?“

„Už jsem se zmínila, že je mi zima.“ Aniž chtěla, zněl její hlas naříkavě a hašteřivě. Richard zvedl ruku a položil jí teplou dlaň na čelo. Nejradši by ucukla, ale to teplo bylo tak příjemné, že se o jeho ruku zlehka opřela.

Richard svraštil čelo. „Nevypadá to, že byste měla horečku.“

„Samozřejmě že ji nemám. Právě jsem vám řekla, že je mi zima.“

„V tom případě není něco v pořádku, protože je tady k zalknutí.“

„Což tvrdí muž v saku.“ Pohrdavě si odfrkla, odtáhla se a vrátila se na své místo v rohu pohovky, kde se schoulila, aby se trochu zahřála.

Richard nepatřil k těm, kdo se dají snadno odbýt úsečností. „Říká se tomu oblek,“ prohlásil a posadil se vedle ní. „Máte nějaké jiné příznaky onemocnění?“

„Vůbec se necítím nemocná. Je mi jen zima.“

Chvilí pozoroval její vzdorný obličej. „Jistě víte, že to není normální.“

„Můj vnitřní termostat se asi porouchal,“ zamumlala, i když si to nemyslela. Prokřehlost se objevila zároveň s celkovou změnou jejího vnímání, takže pochybovala, že se s tím dá něco dělat. Na druhé straně ji nelákala ani představa, že by byla nemocná. Neměla na to čas, a tak to odmítla. Jak prosté.

Jeho tmavé oči si ji stále pátravě prohlížely. „Jak dlouho to máte?“

Kdyby se tak neklepala zimou, asi by se hájila, ale takhle to bylo obtížné, když jí při každém slově drkotaly zuby. Nechtěla vypadat směšně, takže odpověděla: „Zima je mi skoro pořád, ale tohle je zatím nejhorší.“

„Potřebujete k doktorovi,“ prohlásil rázně. „Oblékněte se a já vás tam odvezu.“

„Na to zapomeňte!“ Znovu se zachumlala do deky a položila hlavu na kolena. „Měl jste nejdřív zavolat,“ utrousila přitom, aby převedla pozornost na něho.

„Abyste mě odmítla? Proto jsem nevolal.“ Dotkl se její ruky a zamračil se, protože měla ledové prsty.

„Jak vidíte, ven jít nemůžu, a klidně vsad'te poslední penny, že vám neuvařím,“ odsekla.

„To ani nečekám.“ Pořád ji zamyšleně studoval, napůl otočený k ní a s jednou rukou položenou na opěradle pohovky. Stiskla zuby, aby necvakaly, a přála si, aby zmizel. Byl příliš blízko a ona byla příliš promrzlá. Žena není schopná obrany, když se musí soustředit na třesavku.

„Fajn!“ vzdychl a vstal, jako by se rozhodl. Rozepnul si sako a svlékl ho.

„Co to děláte?“ Sweeney se poplašeně narovнала. Okamžitě jí ta otázka přišla hloupá, protože to přece viděla. Obavy v ní vzbudilo spíš *proč*.

„Chystám se vás zahřát.“ Vyprostil pokrývku z jejího sevření a odtáhl ji. Než mohla něco namítnout, přehodil jí přes ramena své sako.

Přiliv tepla byl téměř šokující. Ostře se nadechla, protože se jí po páteří, rozlila horká vlna. Proboha, ten člověk hřeje jako kotel, když jeho sako vstřebá takové teplo! prolétlo jí hlavou. Ten pocit byl natolik slastný, že ani nepostřehla, že se Richard znovu posadil. Zjistila to, až když si ji přitáhl na klín.

Na okamžik v panice strnula, potom ho prudce odstrčila, jednu nohu položila na zem a chtěla vstát, Richard ji však sevřel do náruče, jako by byla dítě, zvedl jí nohy na pohovku a přitiskl ji k sobě. Potom její nohy pečlivě obalil pokrývkou.

„Tělesné teplo,“ objasňoval klidně, „je jedna z prvních věcí, které nás učili v armádě v kurzech přežití. Jakmile je nám zima, musíme se k sobě přitisknout.“

Sweeney se zklidnila. Lávalo ji jednak neuvěřitelné teplo, které ji obklopilo, a také představa, kterou těmi slovy vyvolal. Neubránila se úsměvu. „Hned jsem si vybavila drsné mladé vojáky, jak se mazlí.“

„Nemluvil jsem o mazlení, ale o přitisknutí. V tom je rozdíl.“ Položil jí ruku na nohy a Sweeney žasla nad tím, že ji měl tak velkou, že s ní zakryl obě její nohy. Skrz ponožky začalo k jejím promrzlým prstům pronikat teplo.

Najednou se křečovitě otřásla, navzdory saku, pokrývce i Richardovu tělu a Richard ji přitáhl ještě blíž k sobě, zastrčil si její hlavu pod bradu a zakryl ji dekou až po nos, aby se ohřála vlastním dechem.

„Vždyť mě udusíte!“ protestovala.

„Za tu chvíli těžko.“ V jeho hlase opět zaznělo pobavení, i když v momentě, kdy zvrátila hlavu, aby zjistila, jestli se směje, měl ústa rovná. Ne, ne úplně, uvědomila si, protože ji fascinoval jejich tvar. Jeho rty nebyly ani příliš tenké, ani příliš plné. Vypadaly prostě akorát.

„Co na mě tak koukáte?“ zeptal se.

Lidé ji během mnoha let přistihli při tom, jak na ně zírá, tolikrát, že si to už ani nepamatovala a obvykle jí to bylo jedno, ale tentokrát zrudla.

„Je to můj zvyk,“ zamumlala. „Civět na lidi. Promiňte.“

„Mně to nevadí. Klidně pokračujte.“

Řekl to teplým, měkkým, shovívavým tónem, který v ní vyvolal další z těch znepokojivých zachvění v útrokách. Napadlo ji, že sedí-li nějakému muži na klíně, není to nejlepší způsob, jak ho odradit, ani jak oslabit vlastní zájem.

Na druhé straně pochybovala, že by ji teď nechal vstát, a příliš tepla byl tak úžasný, že se o to ani nepokoušela. Ačkoli se pořád třásla, cítila, že se zahřívá, neboť její chvění sláblo.

„Kdy jste byl v armádě?“ Usoudila, že by měla něco prohodit, protože jen tak sedět jí připadalo trapné.

„Už je to dávno. Když jsem byl mladý a mužný.“

„Proč jste tam šel? Nebo vás odvedli?“ Neměla potuchy, kdy se odvody zrušily.

„Chtěl jsem. Neměl jsem peníze na studia, a tak mi to připadalo jako nejlepší způsob, jak získat vzdělání. Nakonec se ukázalo, že mám pro vojenské záležitosti talent. Asi bych tam zůstal, kdybych nezjistil, že mám nadání i pro trh s akcemi. Ten je mnohem výnosnější a já chtěl mít peníze.“

„No, tak je máte.“

„Hmm.“

Jeho tělesné teplo bylo svůdné. Cítila, jak jí svaly ochabují. Připadalo jí, jako by se v něm rozpouštěla a

formovala se podle něho jako měkká želatina. Odcházející chlad ji zanechal schlíplou, ospalou a naprosto uvolněnou. Nepoplašil ji ani tvrdý výčnělek, který se začal tvořit pod jejími hýžděmi.

Zívla a zastrčila studený nos do teplé křivky, kde Richardova čelist přecházela v krk. Všimla si, že trochu nadskočil, ale hned ji zase sevřel pevněji.

Měla bych vstát, uvědomila si. Tímhle si koledovala o malér. Nebyla dítě a bylo jí jasné, že tahle situace je velmi smyslná. Jenže to teplo... Ach bože, teplo!

Zahřála se poprvé od chvíle, kdy ráno vstala, a upřímně řečeno, takhle příjemně se necítila už dlouho. Přinejmenším rok. Ani elektrická dečka nezajistí takové teplo jako jiné tělo. Nepronikne totiž až do morku kostí. V armádě věděli, oč jde, když vojákům radili, aby se k sobě tiskli.

Znovu zívla a Richardova hrud' se otřásla tlumeným smíchem. „Spěte,“ řekl tiše a jeho hluboký hlas zněl konejšivě. „Postarám se o vás.“

Sweeney nebyla příliš důvěřivá. Osamělá žena si to nemůže dovolit. Ale ani na okamžik ji nenapadlo, že by Richard nedodržel slovo. Cítila, jak přichází spánek, těžký a slastný, a s tichým povzdechem se mu odevzdala.

„Nejpozději v jednu mě vzbud'te,“ stačila ještě zamumlat a zavřela oči.

V jednu? Richard potlačil úsměv. Pohled na hodinky mu prozradil, že ještě není půl dvanácté. Sweeney evidentně neviděla nic špatného na tom, že od něj očekává, že ji bude držet na klíně půldruhé hodiny a nechá ji spát, bez ohledu na to, jestli ho chytanou křeče nebo prošvihne důležité jednání.

Zajímavé na tom bylo, že měla pravdu. Mnohem radši byl tady než kdekoli jinde.

V saku měl mobil. Volnou rukou opatrně zašátral v náprsní kapse, aniž Sweeney vyrušil, přestože se hřbetem ruky zlehka dotkl jejího řadra, což ho vzrušilo. Ignoroval to, rozevřel malý plochý telefon a palcem stiskl tlačítko.

„Na oběd nepůjdu,“ řekl tiše, když se ozval Edward.
„Vyzvedněte mě ve čtvrt na dvě.“

„Ano, pane.“

Richard telefon opět zaklapl. Sweeney se zavrtěla a šťouchla ho nosem do krku, ale neotevřela oči. Opravdu hluboce spala.

Richard se posunul do pohodlnější polohy a hlavu si položil na opěradlo pohovky. Stráví tu nějaký čas, takže se může uvolnit a vychutnat si to.

Držet Sweeney na klíně bylo rozhodně příjemné. Neurčitě tušil, že si neuvědomuje, jak je zajímavá – se svými velkýma modrýma očima a hřívou kudrnatých vlasů. Vždycky ji považoval za jednu z nejpřitažlivějších žen, jaké poznal. Ne krásnou, ale atraktivní.

Lidé se na ni rádi dívali a rádi si s ní povídali. Muži by se kolem ní rojili, pokud by někdy dala najevo, že je bere jako *muže*, a nikoli jako bezpohlavní známé. Dokonale udržovala odstup a blokovala každý kontakt kromě toho naprosto povrchního.

Až do včerejška. Netušil, co se stalo, ale najednou věděl, že jí klapky z očí spadly a vnímá ho osobně, citově i sexuálně. Bůh je mu svědkem, že on ji vnímal velmi silně, jak tam stála v tom rudém svetru přiléhajícím k hadrům a čím dál víc kulila modré oči, zatímco naslouchala McMillanovým.

Skoro viděl, jak se jí na rty tlačí nezkrotné, kousavé poznámky, protože byla pověstná tím, že říká, co má na srdci. Ve světě, v němž se pohyboval, byla taková spontánní upřímnost vzácná. Skoro tam neexistovala. Lidé si dávali na svá slova pozor a chovali se zdvořile, politicky správně a duševně prázdně.

Věděl, že i Sweeney se snaží být zdvořilá, ale jak včera prohlásila, úroveň její tolerance blbosti je opravdu nízká.

Musel se usmát. Dokonce ho rozesmála. Měl pocit, že by s ní mohl strávit dvacet let a nepoznal by všechny zákruty její mysli.

Líbila se mu. Od chvíle, kdy se s Candrou rozešel, chodil s řadou jiných žen, ale dbal na to, aby jejich vztah byl

nezávazný a v podstatě žádnou z nich neměl rád. Pobavil se s nimi, to ano, dokonce ho vzrušovaly, ale nikdy neměl pocit, že by některá mohla být jeho přítelkyní. Možná to bylo tím, že s nimi nespál, čemuž by Candra nevěřila, a taková zdrženlivost v podstatě překvapila i jeho.

Sex mu chyběl. Když držel Sweeney na klíně, zatraceně trpěl, ale musel si přiznat, že předtím řadu příležitostí nevyužil.

Oficiálně byl pořád ženatý, na to nezapomínal, i když jejich manželství skončilo. Stěží vydržel s Candrou v jedné místnosti, ale dokud soudce neprohlásí jejich svazek za rozvedený, nemůže se považovat za volného.

Nebylo by fér k žádné ženě, kdyby s ní navázal sexuální vztah a ona věděla, že jí nemůže nabídnout víc. Až do včerejška, kdy se jeho pohled střetl se Sweeneyiným a ucítil záchvěv přitažlivosti, mu to bylo jedno. Teď už ale ne.

Něžně se dotkl pramenu Sweeneyiných vlasů, zvedl ho, natáhl a obdivoval jeho délku. Dosahoval jí téměř do poloviny zad. Pustil natažený pramen a ten se mu omotal kolem prstu jako pružná spirála.

Třesavka, kterou trpěla, mu dělala starosti. Díky vedru v bytě v součinnosti s jejím tělesným teplem a příkryvkou, kterou byl z velké části zakrytý, mu po čele stékaly pramínky potu.

Sweeney byla bledá a pleť měla vlhce lepkavou. Vypadala, jako by ztratila hodně krve. Vzhledem k tomu, že to tak nebylo, dělo se něco jiného. Když teď ale na ni pohlédl, všiml si, že se jí tváře jemně zbarvily a obličej ztratil vzhled podchlazení.

Jedno její ňadro se mu tisklo k hradnímu koši. Rozhodně neměla podprsenku, což byl detail, kterého si okamžitě všiml, jelikož měla chladem vztyčené bradavky.

Dnes ne, ale brzy bude svírat její ňadra v dlaních. Zavřel oči a představoval si, jaký to bude pocit mít ji pod sebou a pronikat dovnitř.

Milování se Sweeney bude výzva. Navzdory poplašenému uvědomění v očích stále vzdorovala. Částečně šlo o zábrany.

To chápal. Ale zbytek byla čirá tvrdohlavost, neochota se otevřít. Chtěla, aby její život zůstal takový, jaký byl, aniž by ji nějaký muž zneklidňoval.

Zvládala to dobře, protože podle Candřiných poznámek žila prakticky jako jeptiška.

Což ovšem nebude dlouho trvat.

Zavřel oči a přinutil se odpočívat, ale jakmile začal dřímat, vybavilo se mu její včerejší obvinění: Budete chtít čas, sex a takové věci. Tak nějak to řekla. A s penězi měla pravdu. Usnul s lehkým úsměvem ve tváři.

V armádě se naučil spát a probudit se podle potřeby. Teď tomu říkal posilující zdřímnutí, ale tehdy to označil za přežití. Zapudil z mysli nepříjemné horko. Dělal, že neexistuje, což byl další trik, který si přinesl z výcviku. Když se o půl hodiny později probudil, cítil se odpočínutý, přestože měl propocenou košili.

I Sweeney se už zahřála. Odhrnula příkrývku z obličeje a konečky prstů měla růžové. Jak očekával, o chvíli později sebou začala vrtět, dřív než za půldruhé hodiny, kterou si určila. Spánek byl reakcí těla na chlad, a jakmile se jeho teplota obnovila, ospalost zmizela.

Richard se na ni podíval a zjistil, že je vzhůru. Tvářila se vyplašeně a vzápětí jí v očích blýskly obavy. Najednou se prudce posadila a Richard potlačil zasténání, protože mu stiskla přirození, a chvatně přesunul její váhu stranou.

„Ach bože, nemůžu uvěřit, že jsem to udělala,“ zamumlala a hrabala se ze změti pokrývky a saka.

„Já jo.“ Trhl sebou a změnil pozici.

Sklonila hlavu a vykulila oči. „To jsem nemyslela,“ vyhrkla. „Mluvila jsem o tom, že jsem usnula na vašem klíně. Omlouvám se.“ Kousla se do rtu. „Jste v pořádku?“

Richard se uchechl se sevřenými zuby. Opatrně se znovu pohnul a bolest zvolna slábla. „Nevím.“ Záměrně to řekl přiškrceným hlasem.

Sweeney sebou plácla na pohovku a rozesmála se. Richard se k ní sklonil, objal její obličej dlaněmi a políbil ji.

Strnula jako zvířátko, jež se snaží ukrýt před dravcem. Sevřela jeho zápěstí. Byly to šikovné ruce s jemnou pletí a křehkými kostmi.

Richard chtěl drtit její rty polibkem, pak ho však zjemnil. Spíš hodnotil než bral. Sweeney se chvěla, ale jen trochu. Prozkoumával její ústa jazykem a tělem mu projela žhavá vlna. Naléhavá. Jeho tělo se napnulo žádostivostí. Nemilosrdně ji ale potlačil, protože věděl, že ještě není připravená ho přijmout.

Potom mu polibek oplatila. Pohyb jejích rtů a jazyka byl váhavý, zpočátku téměř plachý, ale pak se její hrdlo rozvíbrovalo tichým zasténáním a sevření na jeho zápěstích zesílilo.

Cítil, jak se její tělo napíná. Přitlačil v polibku a jeho jazyk bral i vítal.

Vzápětí se od něj odtrhla, vyskočila a popoběhla několik kroků. Když se k němu otočila, měla obličej stažený zlostí. „Ne!“ sykla. „Jste ženatý!“

Vstal s pohledem upřeným do jejích očí. „Už to nebude dlouho trvat.“

Mávla rukou. „Jste ženatý *ted'*, a to je důležité. Procházíte nepřijemným rozvodem...“

„Existuje snad nějaký jiný?“ přerušil ji vlídně, jako by se ptal, kolik je hodin.

„Víte, co myslím. Candra je moje obchodní partnerka a kromě toho ji mám ráda.“

„Jako většina lidí.“

„Zaplést se s vámi by bylo nemravné. Nebylo by to správné.“

Přimhouřil tmavé oči. „Dobrá.“

Překvapeně povytáhla obočí. „Dobrá?“

„Zatím. Do rozvodu. Potom...“ Pokrčil rameny a větu nedokončil, ale podle toho, jak si ji prohlížel, mohla odhadovat, co to znamená. „Ještě něco. Jaké je vaše křestní jméno?“

Zalapala po dechu. „Cože?“

„Křestní jméno. Jak se jmenujete. Odmítám říkat ženě, s níž jsem spal, příjmením.“

„Vždyť jsme...“ Zamračila se, protože spolu právě opravdu spali. „Budete muset,“ odsekla, „protože na jiné jméno neslyším.“

„To je možné, ale přesto mi ho můžete sdělit,“ trval na svém. „Když jste se přistěhovala do tohoto bytu, musela jste vyplnit formulář. Najdu si to tam.“

Zamračila se ještě víc. „Paris,“ vyhrkla.

Nechápal. „Cože?“

„Tak se jmenuju,“ zavrčela. „Jako to město. Jako mrtvý řecký hrdina. Paris Samille Sweeneyová, jestli potřebujete znát všechno. Ale jestli mě někdy oslovíte jinak než Sweeney, zabiju vás.“

Richard vstal, oblékl si sako a zjistil, kolik je hodin. Nebyl hloupý, takže se neusmíval.

„Fajn,“ přikývl, „slibuju, že vám nebudu říkat jinak, než si přejete.“ Než se mu stačila vyhnout, sklonil se a opět ji políbil.

„Zatím to necháme,“ prohlásil jemně, „ale až budu rozvedený, vrátím se.“

Neodpověděla, jen ho při odchodu tiše provázela pohledem. Byl to slib, nebo výhrůžka? Rozhodnutí bylo na ní. Neměla tušení, co si vybere. Jedno však věděla jistě. Když ji líbal, úplně zapomněla na opatrnost.

Z vedla jeden obraz a pak další a snažila se rozhodnout, který vezme do galerie. Nelíbil se jí žádný a představa, že by se na ně díval někdo cizí, ji zneklidňovala. Jasně barvy jí připadaly moc dětské. Křiklavé.

Dvakrát chtěla zavolat Candře, že nakonec nic nepřinese, ale pokaždé si to rozmyslela. Jestli je její současná práce k ničemu, potřebuje to zjistit hned, aby zbytečně neplýtvala časem. Nevěděla však, co si počne, jestli to opravdu je k ničemu. Podstoupí nějakou terapii? Když můžou mít spisovatelé tvůrčí krizi, třeba ji mají i malíři.

Dokázala si to živě představit. Terapeut jí slavnostně sdělí, že se snaží řešit problémy z dětství tím, že se sama stává znovu dítětem a pozoruje svět dětskýma očima. Hmm. Problémy z dětství vyřešila už dávno. Rozhodla se, že nikdy nebude jako rodiče, nikdy nepoužije svůj talent jako výmluvu pro sobecké, nezralé chování. Nehodlá mít děti, které by potom odstrčila kvůli tomu, aby se mohla plně věnovat svému umění.

Matka byla zastánkyní volné lásky a pokoušela se zbavit mladou dceru zábran tím, že se v její přítomnosti milovala se svými četnými milenci. Dnes by ji za to zavřeli a tehdy to měli udělat taky.

Je vůbec s podivem, že jsem měla odvahu pustit se do malování, pomyslela si Sweeney. Že jsem neskončila jako nějaká programátorka nebo účetní, abych se dostala od uměleckého světa co nejdál.

Ale nikdy o ničem jiném neuvažovala. Malování bylo součástí jejího života odnepaměti. Už jako holčička se vyhýbala panenkám a jejími oblíbenými hračkami byly pastelky a blok. V šesti letech už používala oleje, které si brala od matky. Celé hodiny se nořila do barev, okouzleně stála a zírala nejen na duhu, ale i na déšť, přičemž vnímala i mraky, stébla trávy či lesk zralého červeného jablka.

Ne, o jejím talentu nebylo pochyb. Ani o její posedlosti malováním. Tak se snažila stát co nejlepší malířkou a zároveň být normální.

Dobrá, občas si zapomene učesat vlasy a někdy, když se zabere do práce, si to neuvědomí a prohrábne si vlasy rukama, takže v nich zůstanou barevné proužky. Ale to jsou prkotiny.

Není promiskuitní, platí účty včas, nebere drogy ani rekreačně, nekouří a nepije. Nejvíc abnormální v jejím životě je, že vidí duchy, což vlastně není až tak špatné, ne? Odfrkla si. Takhle by mohla filozofovat celý den. Nebo by mohla sbalit pár pláten a odnést je do galerie.

Protože to slíbila a nezáleželo na tom, který obraz vybere, nakonec vzala tři namátkou. Považovala je za stejně

nepovedené, tak v čem je rozdíl? Dodatečně přidala koláž portrétů prodavače párků v rohlíku.

Aspoň s tou byla spokojená. Odhadovala, jak mohl vypadat v šesti letech, v pubertě či jako mladý muž, ale každý z těch obličejů měl stejně vlídný výraz. Doufala, že se mu budou líbit.

Odhodlaně opustila byt, dřív než by si to mohla rozmyslet. Vzduch byl díky včerejšímu dešti svěží, a tak musela po několika krocích překvapeně připustit, že předpověď byla pravdivá. Bylo opravdu krásně.

Podivná prokřehlost zmizela. Zaplašil ji žár Richardova těla a Sweeney teď bylo teplo, jaké už dlouho nezažila. Kdyby se jí nesvíral žaludek úzkostí, cítila by se skvěle. Rozhodla se vychutnat to, že se zahřála, a nezabývat se tím, jak k tomu došlo.

Prodavač párků v rohlíku nebyl na svém místě. Zklamaně se zastavila a zaplavila ji nevysvětlitelná tíseň. Zírala na místo, kde prodavačův mobilní stánek obvykle stával, jako by ho chtěla pohledem vykouzlit. Asi je nemocný, usoudila, protože tam dosud nikdy nechyběl.

Ustaraně pokračovala v cestě do galerie. Kai vstal od stolu a šel jí naproti, aby převzal zabalená plátna.

„Výborně! Už jsme o vás s Candrou mluvili a nemůžu se dočkat, až uvidím, co máte nového!“

„Ani já ne,“ přidala se Candra, jež vyšla z kanceláře a přivětivě se na Sweeney usmála. „Netvař se tak vyplašeně. Pochybuju, že bys namalovala něco špatně.“

„Divili byste se, co dokážu,“ zamumlala Sweeney.

„Ach, to jsem zvědavěj,“ protáhl hubený muž oblečený v černém, s provázkovitými blond vlasy, který se nedbalým krokem vynořil z Candřiny kanceláře. „Myslím, že už jste nás dlouho ničím nepřekvapila, drahoušku.“

Sweeney potlačila znechucené zasténání. Van Dern. Poslední člověk, o kterého stála.

„Leo, chovejte se slušně!“ pokárala ho Candra.

Pohled na Van Derna aspoň zbavil Sweeney úzkosti, protože ji přehlušila averze. Výstražně přimhouřila oči. Stejně

jako její matka ztělesňoval to, čím nejvíc opovrhovala. Teatrálně na sebe upozorňoval černými koženými kalhotami, rolákem a kozačkami ve stejné barvě. Kolem vychrtlého pasu se mu místo opasku houpal tepaný stříbrný řetěz, v jednom uchu měl tři kovové cvočky a v druhém kroužek.

Nikdy nebyl čistě oholený, ale pěstoval si třídní strniště, přičemž ho to jistě stálo víc energie, než kdyby se holil. Sweeney ho podezřívala, že si celé měsíce, nebo přinejmenším týdny nemyje vlasy.

Hodiny dokázal řečnit o symbolismu a beznaději moderní společnosti, o tom, jak lidé znásilňují vesmír, a že jediná kapka barvy na jeho plátně zachytí bolest a zoufalství veškerého lidstva. Považoval se za stejně hlubokomyslného jako dalajláma. Podle Sweeney to byl blbec.

Candra vybalila její obrazy a rozestavila je na prázdné stojany. Sweeney se na ně radši nedívala, protože se jí opět stáhl žaludek.

„Uau!“ hlesl Kai. Stejným způsobem se včera vyjádřil k jejímu červenému svetru, ale tón jeho hlasu byl tentokrát odlišný.

Candra mlčela. Sklonila hlavu ke straně a pozorně si malby prohlížela.

VanDern postoupil kupředu a zavrčel: „To je otřepaný! Krajinky. Ještě nikdy jsem neviděl stromy a vodu!“ Ostentativně si začal zkoumat nehty. „Omdlívám vzrušením.“

„Leo!“ ozvala se Candra varovně. Pořád se přitom dívala na obrazy.

„Neříkejte, že se vám to líbí,“ zafuněl. „Takový krámy můžete koupit v každém obchoďáku. Jasně, vím, že se to kupuje. Lidi, který nevědí nic o umění a chtějí prostě něco nevkusného, ale buďme upřímní!“

„To rozhodně!“ poznamenala Sweeney tiše nebezpečným tónem a postoupila blíž k němu. Candra otočila hlavu, ale bylo už pozdě. Sweeney šťouchla VanDerna do propadlého hrudníku.

„Máme-li být upřímní, cákat barvu na plátno dokáže každá opice a kterýkoli idiot to může nazývat uměním, ale

pravdou je, že k tomu není potřeba talent. Aby člověk zobrazil předmět tak, aby se poznalo, oč jde, k tomu je třeba nadání a *dovednost*.”“

VanDern protočil panenky. „Spíš je to tak, *drahoušku*, že ten, kdo maluje pořád dokola starý věci, naprosto postrádá fantazii a interpretační schopnosti.“

Jenže ji podcenil. Vyrostla v uměleckém světě a vychovala ji královna pádných, výstižných odpovědí. Sladce se usmála. „Když na to přijde, *drahoušku*, je spíš nutné mít dobrý žaludek k tomu, aby se vaše mazanice dostaly na veřejnost. Jasně, určitě máte něco, čím můžete svůj naprostý nedostatek talentu vyrovnat.“

„Tohle nemá smysl,“ zasáhla Candra ve snaze uklidnit rozbouřené vody.

„Jen ji nechte mluvit,“ ušklíbl se VanDern a apaticky mávl rukou. „Kdyby uměla to co já, dělala by to a dostávala by pořádný prachy, místo aby musela nabízet své krámy ve Wall-Martu.“

Candra strnula. Svou galerií se pyšnila a nesnášela jakékoli narážky na to, že by její klientela byla něco jiného než ta nejlepší smetánka.

„To co vy umím taky,“ prohlásila Sweeney s obočím povytaženým v hraném překvapení, „ale přestala jsem s tím někdy kolem třetího roku. Chcete se vsadit? Bez problémů udělám přesnou kopii kterékoli vaší práce, ale vy nic mého neokopírujete. A ten, kdo prohraje, políbí vítězi zadek.“

Kai cosi zachrčel a odvrátil se. Předstíral přitom, že má záchvat kašle.

VanDern po něm zuřivě loupl očima, ale potom pohlédl na Sweeney. „To je dětinský!“ odsekl.

„Bojíte se, co?“

„Jasně že ne!“

„Tak do toho! Něco vám poradím. Nemusíte se omezovat jen na moje obrazy. Vyberte si nějaké klasiky. Moneta, van Gogha... Jsem si jistá, že jsou hodni vašeho velkého talentu.“

VanDernovy tváře získaly temně rudý nádech. Zíral na ni, neschopný spor vyhrát ani vymyslet elegantní způsob, jak se z

té sázky vykroutit. Podíval se na Candru. „Přijdu později,“ prohlásil přiškrčeně, „až budete mít víc času.“

„Ovšem,“ přikývla stroze. Byla viditelně rozmrzelá. Jakmile za ním zaklaply dveře, otočila se ke Sweeney. „Omlouvám se, občas je nechutně arogantní.“

„Nepochybně,“ přikývla Sweeney.

Candra se usmála. „Zvládlas ho ale skvěle. Ted’ si dvakrát rozmyslí, než na tebe znovu zaútočí. Zatím si stojí dobře, ale bláznivá móda časem přejde a jsem si jistá, že si uvědomuje, že jeho pobyt na výsluní nepotrvá věčně.“

Sweeney byla přesvědčená, že se VanDern považuje za střed vesmíru, ale jen pokrčila rameny. Candra se vrátila k jejím obrazům. Přitom si zamyšleně poklepávala dlouhým elegantním nehem na spodní ret. Sweeney se opět stáhl žaludek.

„Jsou skoro surrealistické,“ zamumlala Candra pro sebe. „To použití barev je pozoruhodné. Jako by několik odstínů připomínalo světlo procházející barevným chrámovým sklem. Řeka, hora, květiny... Ale jsou úplně jiné, než jaké jsi dělala dřív.“

Sweeney neodpovídala. Před těmi plátny trávila dlouhé hodiny s ustaraným pohledem. Znala do detailů každý tah štětcem, ale teď se na ně dívala, aby zjistila, jestli jí něco neuniklo. Nic se však nezměnilo. Barvy pořád vypadaly podivně výrazné, kompozice se trochu vychylovala způsobem, který neuměla vysvětlit, a tahy štětce byly lehce rozmazané.

Nedokázala určit, zdaje to surrealistické nebo neukázněné. Možná oboje. Nebo ani jedno.

„Chci další,“ prohlásila Candra. „Jestli tohle je ukázka tvé poslední práce, přines všechno, cos dokončila. Zdvojnásobím ti cenu. Třeba na tom prodělám, ale věřím, že odhaduju správně.“

Kai souhlasně přikyvoval. „Je v tom náboj, mnohem víc než dřív. Lidi se z toho zblázní.“

Sweeney s poznámkou o náboji nesouhlasila. Bylo to módní slovo. Další věta jí připadala upřímnější – odhad

prodejnosti obrazů. Ulevilo se jí. Snad přece jen neztratila talent. Pouze schopnost ho posoudit.

„A co je tohle?“ Candra ukázala na desky se skicami starého muže.

„Udělal jsem si jen pár náčrtků prodavače párků v rohlíku,“ vysvětloval Sweeney. „Chci mu to dát.“ Najednou se zachvěla a naskočila jí husí kůže. Sakra, tak si libovala, že se ohřála, ale netrvalo to dlouho.

„Tohle hned nechám zarámovat.“ Candra se otočila zpátky k obrazům. „A přines další. Ráda bych všechno vystavila. Umístím je blízko vchodu, kde je lepší světlo, a jako první padnou klientům do očí. Slibuju, že se tady dlouho neohřejí.“

Cestou domů se Sweeney opět choulila do sebe chladem. Candřina reakce na plátna ji potěšila, z nějakého důvodu se však necítila spokojená. Neklid v ní stále narůstal.

Došla na roh, kde vždycky stával starý prodavač, ale bylo tam pořád prázdné. Zastavila se a přibýval v ní nepochopitelný smutek, jako by ho už neměla nikdy vidět. Chtěla mu dát náčrtky a zajímalo ji, nakolik vystihla jeho dětské rysy. A hlavně si přála zase vidět ten milý úsměv. „Ahoj, Sweeney!“ ozval se tichý hlas u jejího lokte. Otočila hlavu a zaplavila ji radost. „Tady jste!“ vyhrkla vesele. „Myslela jsem, že jste nemocný...“ Zarazila se a potěšení nahradil šok. Byl jemně průsvitný a podivně dvojrozměrný.

Zavrtěl hlavou. „Jsem v pořádku. Nedělejte si kvůli mně starosti.“ Tmavý obličej prozářil obvyklý úsměv. „Vystihla jste to dobře. Takhle jsem vypadal.“

Nebyla schopná slova. Měla slzy na krajíčku a chtěla říct, jak ji mrzí, že to neudělala dřív, aby mu mohla ty náčrtky předat.

„Udělejte něco pro mě,“ požádal ji. „Pošlete to mým chlapcům. Daniel a Jacob Stokesovi. Jsou právníci, moji chlapci. Oba. Fajn lidi. Pošlete jim to.“

„Ráda,“ zašeptala a muž přikývl.

„Ted' běžte,“ vyzval ji. „Budu v pořádku. Potřeboval jsem jen ještě něco zařídit.“

„Budete mi chybět,“ vzdychla. Všimla si, že na ni kolemjdoucí divně koukají, ale byli to Newyorčané. Nikdo se nezastavil, dokonce ani nezpomalil.

„Vy mně taky. Vždycky jste s sebou přinesla sluníčko. Ted' se usmějte, ať se podívám, jak jste hezká. Jo, jo, máte oči modré jak nebe. Je to moc pěkný pohled...“

Jeho hlas zvolna slábl, jako by se vzdaloval. Sweeney viděla, jak jeho postava bledne a je čím dál průsvitnější, až nezbylo nic než jemná záře.

Chlad zmizel. Znovu jí bylo teplo, ale cítila se vystrašená a smutná. Toužila po tom, aby ji Richard opět sevřel v náručí jako dopoledne, ale nebyl tam a nepatřil jí. Byla sama a poprvé v životě se jí to nelíbilo.

Šestá kapitola

Candra následující den hned časně ráno odletěla do Washingtonu. Hlavní město se pro její záměry hodilo lépe, takže jí trocha nepohodlí nevadila.

Setkat se s ním ve Washingtonu bylo snazší než v New Yorku, kde se vyskytoval jen zřídka. Musela by ho vyhledat v jeho domě nebo mu zavolat a dohodnout si s ním schůzku, což nepovažovala za rozumné.

Margo možná o jejich poměru ví, ale třeba taky ne. Navzdory vlastnímu hloupému úletu, kdy Richardovi prozradila ten potrat, Candra nepovažovala za nezbytně nutné komukoli ubližovat nebo ho ponižovat. Margo je možná jedno, kolik ženských Carson klátí, ale jistě netouží po tom, aby to dělal u nich doma:

Podle toho, jak ho Candra znala, by ji nepřekvapilo, kdyby trval na sexu rovnou v kanceláři, aniž by stačil zjistit, proč vlastně přijela. Suše se pousmála. Nejdřív on a potom ona. Tak je to fér.

Ten den si dala zvlášť záležet na svém vzhledu. Nechtěla vzbudit pozornost. K tomu se hodil černý kostýmek s usedlými černými lodičkami na polovysokém podpatku. Jako náušnice si vzala jednoduché zlaté kroužky, doma nechala všechny prsteny a tenké, elegantní hodinky vyměnila za staré rolexky, které jí otec daroval k šestnáctinám.

Byla si jistá, že stály pouhých pár tisíc. V hlavním městě nebudou nápadné, protože tam je životní úroveň nadevše a rolexky jsou tam stejně běžné jako velvyslanectví.

Učesala se střízlivě a zmírnila líčení. Chtěla vypadat jako tisíce ostatních úřednic. Nestála o to, aby si ji někdo zapamatoval – pokud si jí všimne. Byla to možná zbytečná

opatrnost, jenže dosud nikoho nevydírала, a tak předpokládala, že jistá diskretnost je žádoucí.

Dnešek byl dnem, kdy Margo pravidelně navštěvovala salon Elizabeth Arden v New Yorku. Vzhledem k tomu, že výlet do Říma posunuli, nejspíš se bude věnovat běžnému programu. A Margo téměř fanaticky dbala na svůj vzhled.

Jakmile tedy byla bezpečně v New Yorku, Candra si nedělala starosti kvůli tomu, že ji Carson požádal, aby přišla do jeho domu ve Washingtonu. Vlastně se jí to hodilo, protože se jí nijak nezamlouval nechutný sex na kancelářském stole s armádou úředníků za dveřmi.

Na letišti si vzala taxík. Tiše seděla na zadním sedadle a nereagovala na šoférovy občasné snahy o konverzaci. K svému úžasu zjistila, že pociťuje určité záchvěvy vzrušení jako při vyhlídce na sex.

Až do té chvíle se soustředila na to, co bude povídat posléze, ale teď začala přemýšlet o samotném aktu. Carson nebyl příliš zručný, ale zato bujný a energický, a ve chvílích, kdy neměla nejlepší náladu, potřebovala právě tohle.

Carson musí být v kanceláři v půl jedenácté, takže mají hodinu. To postačí.

Setkali se ve dveřích. Carson se usmál a vychrlil na ni všechny ty společenské řečičky pro případ, že by někdo poslouchal. Doma měl rozhodně služebnictvo, přinejmenším kuchařku a hospodyně.

Vypadá moc dobře, pomyslela si Candra a usmála se. Carson měl téměř klasické rysy. Zvláštní, že se mi víc líbí Richardův drsnější zjev, napadlo ji. Je totiž tak mužný, že ženská neodolá, vzdychla a hned se v duchu pokárала. Nesmí na něj myslet, protože ho už ztratila. Ta část jejího života skončila. Buď bude úspěšně pokračovat, nebo přijde o všechno.

„Tvrдила jste, že potřebujete projednat něco naléhavého,“ hlaholil Carson pro případ, že by je někdo slyšel. Se samolibým úsměvem ji pak odvedl do své pracovny a zamkl za nimi. Myslel, že to udělal nenápadně, ale Candra to tiché

cvaknutí slyšela. Byla ráda, že se pojistil, aby je nikdo nerušil, protože kdyby nezamkl, udělala by to sama.

Hned jak se otočil, sevřel jí ňadra a postrkoval ji k velké pohovce. Sotva stihla položit kabelku na podlahu a už ležela na luxusně čalouněných polštářích, přičemž jí Carson vyhrnoval sukni a stahoval si zip.

„Musíme si pospíšet,“ funěl přitom. Okamžitě do ní vnikl a začal se pohybovat prudkými nárazy. „Než Margo přijde dolů.“

„Cože?“ zalapala Candra po dechu a instinktivně mu zatlačila do ramen. Veškeré vzrušení bylo pryč. Ošklivé scény ji nepřitahovaly a nepochybovala, že Margo by dokázala sehrát tu nejodpornější z odporných.

Senátor odtáhl její ruce ze svých ramen a přitiskl je k pohovce. Taková prkotina jako manželčina přítomnost v domě mu přece nemůže zabránit, aby dělal, co se mu zachce. Candra mlčela, protože ho nechtěla zpomalit ani přitáhnout pozornost k pracovně.

V duchu naopak senátora popoháněla. Bože, to je ale stupidně arogantní chlap! táhlo jí hlavou. Bez ohledu na to, do jaké míry Margo vyhovovalo postavení senátorovy ženy či nakolik se těšila do Bílého domu, existovaly určitě hranice, kam až mohla přivírat oči. Vědět o Carsonových záletech byla jedna věc, ale být jim přítomná druhá.

Pozorovala senátorův obličej, který námahou zbrunátněl a na krku mu vyvstaly žíly. Ani si neuvolnil kravatu.

Pokud si všiml její pasivity, zřejmě mu nevadila. Během dvou minut strnul, jeho pánev sebou začala škubat a obličej se mu zkřivil do smyslné parodie bolesti. Zvláštní, pomyslela si, jak něco, co bylo vzrušující ve chvíli, kdy jsem na to byla naladěná, vnímám v opačném případě jako nechutnost.

Carson se se supěním odsunul a vytáhl kapesník, aby se otřel. „Máš ještě jeden?“ zamumlala Candra, a když si všimla jeho nechápavého výrazu, dodala: „Myslím kapesník.“

„Ne, jen tenhle.“ Začal ho skládat a chtěl ho vrátit do kapsy – jak odporné! – ale Candra mu kapesník vytrhla a

složila ho sama, přičemž se ho snažila co nejméně dotýkat. Potom si ho strčila do rozkroku.

Senátor se zatvářil rozpačitě. „Je s monogramem.“

„Já ti ho vrátím,“ odsekla netrpělivě, „nebo bys byl radši, kdybych ho zničila?“

„Spal ho,“ prohlásil, ale pořád se kvůli tomu kapesníku tvářil nešťastně. Škoda že není takhle opatrný i v jiných věcech, blesklo jí hlavou.

Posadila se a upravila si sukni. Během několika vteřin vypadala, jako by se nic nestalo. Taký že ne, aspoň pokud mě se týče, pomyslela si.

„Sedni si,“ řekla. „Opravdu s tebou potřebuji probrat něco důležitého.“

„Jistě, rád ti pomůžu.“ I jeho oblečení se vrátilo k účtyhodnosti. Usedl za stůl z kvalitního starého dubu. Vždy dbal na to, aby nevystavoval své jmění na odiv tam, kde by to mohli voliči vidět – tady ve washingtonském domě a v kanceláři. V New Yorku nicméně obýval luxusní budovu připomínající palác.

Usmál se uhlazeným zdvořilým úsměvem člověka, jenž si je vědomý toho, že má moc. Předpokládal, že když Candra přichází takovýmhle způsobem, potřebuje nějakou laskavost. Jeho oříškově hnědé oči zajiskřily. Candra dosud striktně odmítala poskytnout něco víc než jen příležitostný kontakt. Carson byl naproti tomu zvyklý, že mu ženy nadbíhaly, a její chladná odtažitost ho provokovala a dopalovala. Zároveň mu šla na nervy tím, že se snažila, aby jejich sporadická setkání byla co možná nezapomenutelná.

„Přede dvěma lety,“ spustila, „jsem byla na interrupci.“

„Doufám, že se o tebe dobře postarali. Vždycky jsem podporoval uzákonění...“

„Nezajímá mě, co jsi podporoval,“ přerušila ho. „Carstone, to dítě bylo tvoje. Ale když Richard zjistil, že jsem měla potrat, myslel, že bylo jeho. Tím mezi námi začaly problémy.“

„Hmm.“ Opřel se ve svém ohromném koženém křesle a spojil konečky prstů. „To je zajímavé. Ale proč mi to povídáš?“

Ani nemrkl nad informací, že se zbavila jeho dítěte. Takovou reakci nečekala. „Richard dělá potíže s vyrovnáním a vypadá to, že vyhraje. Potřebovala bych jistou finanční výpomoc. Jen tentokrát.“

„Kolik?“ zeptal se vlídně.

Candra znejistěla. Vůbec to neprobíhalo tak, jak si představovala. Milion by ji vytáhl z dluhů a umožnil by jí nový začátek, ale protože byla nesvá, vyhrkla: „Půl milionu.“

„To je hodně peněz,“ pokrčil rameny. „Tvoje číča zas až tak dobrá není.“ Na jeho neomalenost nedbala. Dobře věděla, že dokáže být sprostý.

„Jen by mě zajímalo, jak se ti povedlo otěhotnět,“ ušklíbl se. „Vždycky jsi tvrdila, že bereš antikoncepci.“

„Byla to náhoda. Onemocněla jsem a antibiotika ovlivnila účinek pilulek.“

„To je smůla. Nicméně pochybuju, že to bylo moje. Nechal jsem se totiž před několika lety sterilizovat.“

Zlostí se jí sevřel žaludek, ale ovládla se. Myslí, že si z ní bude dělat legraci, ale jestli se domnívá, že je to její jediná možnost, bude nepříjemně překvapený.

„Opravdu? Nikdy ses o tom nezmínil.“

„Proč taky? Stejně jsi brala antikoncepci a já nikdy nebyl tak naivní, abych si myslel, že šoustáš jen se mnou. Sterilizací jsem se pojistil proti takovému vydírání.“

„To je zajímavé,“ poznamenala úlisně. „I já se svým způsobem pojistila. Nikdy jsem tě nepodceňovala, Carsone, ale myslím, že tys podcenil mě.“

„V čem?“ Potěšilo ji, že trochu zaváhal.

Sklonila se a z velké tašky, kterou s sebou přinesla, vylovila obálku a malý magnetofon. Carsonův obličej při pohledu na ten přístroj ztuhl.

„Ach, nenahrála jsem si to,“ uklidňovala ho. „Stejně je to jen přehrávač. Tahle naše malá schůzka je čistě soukromá. Ale ty ostatní nebyly.“ Stiskla tlačítko PLAY a opřela se.

Spokojeně pak pozorovala, jak pobledl, když se ozvaly hlasy, sice nepříliš zřetelné, ale rozpoznatelné. Tu kazetu si pořídila při jednom prostopášném večeru na začátku jejich vztahu, kdy byl Richard na pár dní v Evropě, takže měla spoustu času.

Udělala to samozřejmě záměrně, protože si o Carsonovi nikdy nedělala iluze a předpokládala, že jednou se jí bude hodit hůl, kterou mu bude možné pohrozit.

Zastavila kazetu, vyňala ji a hodila Carsonovi. Potom na stůl položila obálku. „Nech si to. Je to tvoje osobní kopie. Doprovodné fotografie jsou tady.“

Senátor vztekale stiskl zuby a zbrunátněl. „Ty mrcho!“ Řekl to tiše, jako by se na víc nezmohl.

„Jistě ti nemusím připomínat, že originály mám na velmi bezpečném místě.“

„Těmi nahrávkami ses usvědčila taky.“ Ztěžka oddechoval.

„Jo, ale moji kariéru to neohrozí. Ovšem tvoji voliči jsou docela liberální. Třeba si pomyslí: Žít a nechat žít. Ale pochybuju, že s tím budou ostatní senátoři souhlasit, zvláště ti, kteří mají za ty roky na tebe pífku. Zaručeně se rádi pobaví důkazy o nepatřičném chování svého ctihodného kolegy.“ Její hlas zněl ironicky.

Všimla si vražedné nenávisti v jeho očích a vnitřně se zachvěla. Riskovala, když ho takhle vyprovokovala, ale s tím počítala. Z toho důvodu se postarala o to, aby zbraň proti němu byla natolik mocná, aby ji nemohl ignorovat.

„Nepůjde o žádnou trvalou záležitost,“ dodala netrpělivě. „Jen teď. Já ty peníze potřebuju a ty si to můžeš dovolit.“

„Jasně,“ ušklíbl se. „Předpokládám, že mi na to dáš slovo.“

„Pošlu ti originály, hned jak dostanu peníze.“ Myslela to vážně. Co by mu neposlala, byla videokazeta, o níž se nezmínila. Použila by ji ale jen v případě, že by se pokusil o pomstu.

Samozřejmě že nemohl mít jistotu, že by cokoli, co by mu předala, byl originál, ani kolik dalších kopií existuje. Vydírání je věčné.

Položila na stůl papírek. „Tady je číslo mého konta. Pošli tam peníze. Otevřela jsem si ho jen pro tenhle účel a hned potom ho zase zruším. Předpokládám, že žádná kontrola finančního úřadu nehrozí.“

Carson si ten papír nevzal. Candra vstala a přehodila si řemínek kabelky přes rameno. „Čeká na mě taxík. Nemusíš mě vyprovázet.“ Došla ke dveřím, odemkla a ohlédla se přes rameno. „A mimochodem... Pošli milion.“

Sotva za ní zaklaply vchodové dveře, vtrhla do Carsonovy pracovny Margo. Obličej měla bledý a strnulý. „Ty hlupáku!“ štěkla. „Ty zatracenej pitomče! Pořád myslíš pind'ourem místo hlavou.“

„Zmlkni!“ zavrčel a vyskočil z křesla. „Co to má znamenat? Šmírovalas snad za dveřmi?“

Došla k domácímu telefonu a stiskla tlačítko. „Jakmile jsem zjistila, že sem přijela, otevřela jsem to. Ty myslíš, kdoví jak jsi chytrej, ale ani si neověříš, jestli není otevřenej domácí telefon.“

Chytil ji za paži a jeho silné prsty se jí zaryly do masa. „Takovým tónem se mnou nemluv!“ sykl.

„Nebo co? Rozvedeš se? O tom pochybuju.“ Trhnutím se z jeho sevření uvolnila a zvedla obálku, kterou tam Candra nechala. Carson jí v tom chtěl zabránit, ale uskočila a vytáhla fotografie.

Prohlížela si je se sevřenými rty a na tvářích jí naskočily ošklivé rudé skvrny. Pak se prudce otočila a vši silou dala Carsonovi políček. Pod tím nápirem sebou trhl.

Pomalů se na ni podíval. Jeho obličej byl bílý kromě otisku její dlaně. Oči mu svítily jako žhavé uhlíky.

Margo se rozčilením třásla. „Ty nejsi jen hlupák, ale ten nejslabomyslnější egoista, jakého jsem kdy poznala, a to musím přiznat, že předčít mého otce dá hodně práce.“

Neotravovala jsem se s tebou ty roky jen kvůli tomu, abys to nakonec pokazil, když je všechno připraveno na příští volby. Musíš s tím něco udělat.“

„Musím jí ty zatracené prachy dát. Nemám jinou možnost.“

„Co když bude chtít víc?“

„To zvládnou. A ty už hlavně sklapni. Nemám na tvoje kecy náladu.“

„Hulváte!“ Hodila po něm fotografie, které ho zasáhly do tváře a rozsypaly se po podlaze. „Doufám, že sis nechal udělat test na AIDS.“

„Nebud' pitomá. Jak dlouho myslíš, že by se to utajilo?“

Málem zaječela vzteky. „Ty radši riskuješ můj život, jen aby někdo nezjistil, že sis nechal udělat test na AIDS?“ vychrlila a hlas se jí třásl. „Staráš se o ubohej kapesník. Jak je proboha možný, že kvůli kapesníku děláš divy, a přitom se necháš vyfotit při sexu s chlapem! Mimochodem, jsou to skvělé snímky. Jediný, co je komičtější než tvůj výraz, když jsi ho přefiknul, je pohled na tvůj obličej, když on přefiknul tebe. Rudý tváře, otevřená pusa...“

Udeřil ji hřbetem ruky tak prudce, až padla na stůl. Uspokojilo ho to natolik, že se rozmáchl podruhé. „Drž hubu!“ procedil mezi sevřenými zuby. „Dali jsme si trochu koksů. Jinak by k tomu nikdy nedošlo.“

Margo se pomalu zvedla s rukou na bolavé tváři. V boku, kterým padla na hranu stolu, to pulzovalo. Cítila nenávist a znechucení.

„Drogy – to je další věc. Jsou na těch fotkách taky. Vyjímaly by se pěkně ve večerních zprávách, co říkáš?“

„Ona je na veřejnost nepustí. Kdyby to udělala, zavřela by si cestu k tomu, aby ze mě mohla lámat další prachy.“ Aspoň tomu věřil. Nikdy se nespletete, když předpokládáte, že někdo bude prosazovat vlastní zájmy.

„Nemůžeš vědět, co udělá,“ odsekla Margo. „Zatím se nemáš čím chvástat. Musíš se o ni postarat, a to hned. Nabídni jí za originály dva miliony.“

„A budeš mě považovat za cvoka,“ zavrčel. „Nemám žádnou záruku, že mi ty originály dá. A i kdyby, může mít spoustu kopií.“

„V tom případě vymysli něco jiného.“ Ztěžka dýchala a vyfukovala vzduch nosními dírkami. „A hodně rychle.“

Sedmá kapitola

Richard neměl ve městě úřadovnu, ale přestavěl přízemí svého domu na malý kancelářský komplex s jednou místností pro sebe, vybavenou nejmodernějším počítačem, na němž prováděl svá finanční kouzla, dvěma malými kancelářemi pro asistentky, kuchyňkou, dvěma koupelnami – z toho jedna byla připojená k jeho pracovně, a dvěma místnostmi, které sloužily pro uskladnění písemností.

Bylo to praktické zařízení, protože mohl pracovat dlouho do noci nebo třeba až do rána.

Každý jeho den měl jediný cíl – vydělat co nejvíc peněz. Téměř celý dospělý život zasvětil jejich shromažďování. Vzrušovalo ho očekávání a odhadování toho, jak trh zareaguje, i když to potěšení bylo jen umírněné. Zažil chudobu a nelíbila se mu, a tak jakmile byl dost starý, aby s tím mohl něco udělat, opustil domov, vstoupil do armády a vzdělával se v oborech, které by mu umožnily vydělávat.

Nešlo to snadno. Dědeček Pops zemřel dřív, než Richard stačil nějakým způsobem ulevit bídě, jež drtila malou farmu v západní Virginii, kde se narodil a vyrostl. Aspoň že na pár posledních let přilepšil matce, takže když se potom věnovala zahradě, bylo to proto, že chtěla, a ne že se potřebovala najíst.

Chudoba člověka tlačí k zemi a buď z něj udělá společenského parazita, nebo ho zocelí. Pops nevyužil dobro sociální péče a radši se dřel na svém malém pozemku a zároveň bral jakoukoli práci, která se naskytla.

Richardova matka si přivydělávala šitím a žehlením. Jakmile trochu vyrostl, pomáhal nejen s veškerou činností na farmě, ale nechával se najímat na další drobné práce, jako

bylo sekání trávy, sklizeň sena nebo drobná truhlařina, kde byla důležitá šikovnost.

Na otce mu zbyla jen mlhavá vzpomínka, možná spíš vysněná, a hrob na malém venkovském hřbitově, který několikrát ročně navštěvoval. Dědeček mu však vštěpoval, že pro chlapa se nehodí polehávat celý den s pivem v ruce a jednou měsíčně pobírat cosi, co označil za zatracenou almužnu. Chlap musí dělat. A tak Richard dřel a dřel. Přežije jen ten nejlepší. Buď to vzdáš, nebo bojuješ jako lev, aby ses měl líp.

Nikdy se za své venkovské kořeny nestyděl. Posílily ho, přestože Candře jeho původ vadil a trvala na tom, aby tvrdil, že „pochází z Virginie“. Kdyby jí to dovolil, vymyslela by mu rodokmen, v němž jeden z jeho předků přinejmenším podepsal Deklaraci nezávislosti.

Richard se tedy postaral o to, aby už nikdy nebyl chudý. Investoval obezřetně, aby odolal výkyvům trhu, a ukládal peníze do drahokamů a drahých kovů jako obranu před burzovním krachem.

Byla to výzva, vzrušení a hra sbírat i sebenepatrné informace a odhadovat, jaké zboží podrazí a jaké se bude prodávat špatně. Zdálo se, jako by měl šestý smysl, a už dávno získal majetek, který si v duchu stanovil jako cílový. Přesto hrál na burze dál a bohatl stále víc.

Candru užíralo, že se nemohla na utrácení jeho jmění podílet větší měrou. Vzpomínka na manželku vyvolala Richardovi hořkou příchut' v ústech. Myslel, že ji miluje – aspoň zpočátku – ačkoli i ona pro něho mohla být jen výzva jako hra na burze.

Po deseti letech si už přesně nevzpomínal, co k ní tehdy cítil, i když věděl, že ho přitahovala. Byla – a je pořád – velmi atraktivní, s bezúhonným společenským zázemím podepřeným starým zámožným rodem. A osobně je nesobecká a přátelská. Možná až moc – zvlášť pokud jde o jiné muže.

Když poprvé zjistil, že mu zahnula, jejich manželství už bylo v krizi, a tak se kvůli jejím nevěrám nijak nevzrušoval.

Candra se domnívala, že ví jen o jednom poměru, ale tak naivní nebyl. Během těch let si o jejích milencích zjistil všechno. Považoval to za zábavu. Věděl o Kaiovi, o Carsonu McMillanovi i o všech umělcích a známých osobnostech, s nimiž spala.

Poté co mu to přestalo vadit, našel si občas cestu do její postele, přičemž vždy použil kondom, přestože brala antikoncepci. Nikdy se neptala proč, ale předpokládal, že to tušila.

Kondomy se ale bohužel někdy protrhnou. Před dvěma lety se to stalo a v kombinaci s antibiotiky, jež Candra právě brala, došlo k tomu, že otěhotněla. Ne že by mu o tom řekla. Tehdy. Místo toho šla na interrupci.

Děti si moc přál. Vždycky. Po svatbě chtěla Candra počkat a on souhlasil, protože jeho postavení nebylo ještě tak pevné. Jenže v době, kdy se už cítil dostatečně zajištěný, začala mít milostné plotky, takže ztratil zájem mít s ní rodinu. Když mu pak ale sdělila, co udělala, když to po něm mrštila jako oštěpem, sevřelo se mu při představě toho ztraceného malého života srdce a od toho okamžiku ji nenáviděl.

Nehodlal s ní strávit už ani jedinou noc pod stejnou střechou. Sbalil jí věci a odvezl ji do hotelu, bez ohledu na to, že plakala, nadávala a zapřísahala se, že to není pravda, že si to jen vymyslela, aby ho ranila.

Uprostřed noci pak vyburcoval zámečníka a nechal vyměnit zámek u svého domu. Když si pak chtěla Candra vyzvednout zbytek svých věcí, musela se s ním předem domluvit, což ji ponižovalo a štválo.

Věděl, že přátelům a známým tvrdila, že se rozešli po vzájemné dohodě, ale bylo mu to jedno. Přál si jen, aby se co nejrychleji rozvedli a už se s ní nikdy nesetkal. Měl to udělat dávno, místo aby se ponořil do honby za mamonem.

Delší dobu tušil, že přijde chvíle, kdy se na ni podívá a pochopí, že v téhle parodii na manželství nechce dál žít, ale zůstával s ní z jistých sobeckých důvodů.

Spal s Candrou bez citu, jako by byla cizí žena, a proto jeho dítě zemřelo. Měl ji opustit dávno předtím, než ten ztracený život vůbec započal.

Poslední dobou byl neklidný a naléhavě cítil, že je čas jít dál. Vydělal miliony prosíváním tržních informací, ale rozhodně neměl v úmyslu strávit zbytek života zíráním na počítačový monitor a analyzováním rozpětí zisku a poptávky po zboží.

Už v tom nebyla výzva, a tu on potřeboval. V armádě se mu líbilo právě kvůli specializovanému výcviku, při němž sám sebe prověřoval v situacích, kdy byl jeho život v ohrožení. Mohl v armádě udělat kariéru, ale toužil mít hodně peněz, tolik, aby matka a dědeček už nikdy nemuseli mít existenční starosti.

To splnil a teď bylo třeba pokročit dál.

Před očima se mu mihl Sweeneyin obličej. S potutelným úsměvem se opřel. **To** je výzva.

Její odmítnutí vyjít si s ním na večeri kvůli tomu, že je stále ještě oficiálně ženatý, mu po Candřině neodpovědném, povrchním přístupu k morálním zásadám připadalo jako něco čistého a svěžího. Matka i dědeček zastávali stejně přísné postoje a vnímali chování buď jako černé, nebo bílé. Představa, že by něco dělali jen proto, že se jim chce, pro ně byla nepřijatelná. V jejich generaci a v té části země to bylo běžné. Ale jak se k tomu dostala Sweeney?

Protože se o ní chtěl dozvědět co nejvíc, okopíroval si její žádost o byt. *Paris Samille Sweeneyová, jednadvacet let, umělkyně*. O svém jméně nelhala, i když by se vsadil, že se při vyplňování povolání jako umělkyně a s takovým křestním jménem asi přikrčila.

Kdokoli jiný by se z toho naopak snažil vytěžit, co se dá, ale ona svá křestní jména zcela zavrhlá, do té míry, že byla známá výhradně pod svou přezdívkou.

U povolání matky uvedla rovněž umělkyně, ale její jméno mu nic neříkalo, přestože po desetiletém manželství s Candrou byl s uměleckým světem velmi dobře obeznámený.

Otec mu však byl povědomý, protože zaznamenal slušný úspěch v Hollywoodu.

Jako nejbližšího příbuzného uvedla bratra a Richarda zajímalo, proč ne některého z rodičů.

Suché údaje mu však nestačily. Chtěl vědět, co má ráda k snídani, jaké jsou její oblíbené knížky a filmy, jestli spí natažená nebo schoulená do klubíčka. Toužil ji svlékat a trávit s ní noci.

Věděl, že ona ho chce taky, přestože tím vypadala zaskočená. Znovu se zakřenil při vzpomínce na výraz jejího obličeje, když od něj odskočila, jako by byl zapálená roznětka k dynamitu. Bude to zábava a parádně napínavá.

Už dva dny měl erekci a nezdálo se, že by chtěla v nejbližší době spadnout. Stačilo, aby na Sweeney pomyslel, a začal tvrdnout, přičemž nedokázal uvažovat o ničem jiném. Abstinence posledního roku byla sama o sobě náročná a teď začala být neúnosná.

Sweeney je svým projevem naprostým protipólem Candry, táhlo mu hlavou. Ta si velmi dobře uvědomuje svou krásu a obléká se podle toho, jak chce zapůsobit. Sweeney nemá tušení, že je hezká, a nejspíš na sebe vždycky navlékne to, co je právě po ruce.

Candra je společensky přizpůsobivá, zatímco Sweeney se nedokáže zapojit do společenské hry – pokud ji vůbec rozpozná.

Candra je družná, Sweeney samotářka. Tečka.

Přimět ji, aby ho přijala do svého života, bude vyžadovat hodně vytrvalosti, houževnatosti a pečlivou přípravu. Ze všeho nejvíc ale trpělivost. A co víc, Candřin přístup k sexu je nenucený a tolerantní, zatímco Sweeney je tak nepřístupná, že ji vyplašil i polibek.

Chtěl ji. V posteli i mimo ni. Na tom nezáleželo. Pokud se ji nepodaří přemluvit ke vztahu, aby ji mohl svést, bude ji muset svést, aby ji mohl přemluvit ke vztahu.

Netoužil po ní jen kvůli sexu. Rád by s ní trávil čas. Byla první ženou, s níž by se chtěl dívat na večerní zprávy, jen proto, aby s ní sdílel své pocity a nálady. Možná pochoduje ve

stejném průvodu jako on, ale zatím rozhodně v úplně jiném rytmu.

A v cestě stojí Candra.

Zvedl sluchátko a zavolal svému právníkovi Gavinu Wellesovi. „Už se to táhne dostatečně dlouho,“ spustil bez úvodu. „Ukončete to.“

„Vzhledem k vašemu majetku není rok nijak dlouhá doba. Buďte trpělivý,“ nabádal ho Gavin. „Máte významné postavení a Candra dříve nebo později pochopí, že přichází o jmění na soudních výlohách. Vynasnaží se ztráty ukončit.“

„Každým dnem zpoždění její ztráty narůstají. Zavolejte její advokátce, že snižuju celkovou částku dohody o deset tisíc denně. Jestli nepodepíše do pěti dnů, zruším nabídku, že na ni přepíšu galerii.“

Gavin chvíli mlčel. „O galerii bude bojovat až do hořkého konce, a vy to víte.“

„A ona zase ví, že v hořkém konci o galerii přijde. Chci ji vymazat ze svého života. Neblufuju, Gavine. Přitlačil bych na ni už dříve, ale chtěl jsem udělat to, co jsem považoval za správné. To skončilo. Vyřídte to její advokátce.“ Zavěsil a zachmuřeně se opřel.

Gavin Welles pokrčil rameny a vytočil číslo Olivie Yuové, Candřiny právní zástupkyně. Když uslyšela Richardovo ultimatum, při jejím výkřiku málem praskl Gavinovi bubínek.

„Ten mizera! Myslí to vážně?“

„Naprosto.“

„Co ho to sakra popadlo? Snad se mi podaří Candru přesvědčit, že je to nejlepší vyrovnání, jaké může dostat, ale jsem si jistá, že prorazí strop. Zřejmě už má za ni náhradu.“

Gavina to taky napadlo, ale byl dostatečně diskrétní, takže si svůj názor nechal pro sebe. „O ničem nevím.“

„Nesmysl. Jeho zlato čeká ve frontě a vy to víte.“

„A kdyby?“ Richard může spát každou noc s jinou ženskou uprostřed Times Square a jeho postavení to nijak neohroží.

Olivia to věděla. To jen Candře bránila neochota smířit se s tím, co považovala za nespravedlivě nepatrné odstupné, aby s rozvodem souhlasila. Olivia se jí pokoušela vysvětlit, že víc asi nedostane, ale Candra zoufale trvala na svém.
„Dobrá. Zavolám jí. Radši si hledejte úkryt pod stolem.“

„Cože?“ Candra na rozdíl od Oliviiina předpokladu místo rozčileného výkřiku jen zděšeně hlesla. Olivia zopakovala podmínky.

„To nemůže udělat. Už jsme se dohodli...“

„Nepodepsala jste papíry,“ upozornila ji advokátka. „Oficiálně nemusí svou nabídku dodržet, protože jste ji odmítla. Může se rozhodnout podle svého.“

„Ale galerie je *moje*. To *já* vyhledávala umělce, získala si reputaci a zajistila, aby galerie vydělávala. Nemůže si ji vzít!“

„Jenže za jeho peníze se koupila budova a jeho peníze umožnily, aby se galerie rozběhla. Jeho jméno je na všech šecích, kterými se platily účty. Chytrý právník – a věřte mi, že Gavin Welles takový je – může dokázat, že Richard je hnací motor celého podniku, zatímco vy jste jen o něco víc než kosmetická úprava. Měla jste nechat zaevidovat galerii na své jméno, ale na to je už pozdě.“ Ve své profesi se Olivia setkávala s neuvěřitelnou finanční naivitou denně.

„Udělala bych to, kdybych tušila, jak se všechno vyvine,“ vzdychla Candra. „Ale zběhlo se to tak rychle. Jeden den jsme byli v pohodě, potom jsme se pohádali a druhý den už podal žádost o rozvod. Neměla jsem čas udělat cokoli, abych se chránila.“

Ten čas jsi měla, dokud bylo všechno fajn, pomyslela si Olivia. Ted' byla jejich debata čistě akademická. Zajímalo ji, čeho se týkala ta hádka. Candra to nikdy neprozradila, ale musela to být přímo válka, když způsobila takový obrat a totální rozchod.

Ať byl důvod jakýkoli, Richard se při všech setkáních choval naprosto chladně, nemilosrdně a neústupně.

Nepřistoupil na jediný kompromis a teď se rozhodl ještě přitlačit.

„Promluví s ním,“ zamumlala Candra. Vypadalo to, že má slzy na krajíčku.

„Candro...“ Olivia unaveně vzdychla. „K čemu to bude dobré? Uveďte mi jediný detail, v němž ustoupil. Podepište, než přijdete o dalších deset tisíc.“

„Přinutím ho, aby mi je nahradil. Já... slibuju, že podepíšu, když to udělá.“ Zavěsila a zavřela oči. Bylo jí špatně od žaludku, jako by se měla každou chvíli pozvracet. Před rokem jí deset tisíc dolarů připadalo jako nevýznamné kapesné, ale teď je potřebovala.

Peníze od Carsona zatím nedošly, ale ani je tak brzy nečekala. Vydírání nezaručuje nic jistého, a dokud peníze nedostane, nesmí jí uklouznout ani penny. Co by si počala, kdyby odmítl zaplatit?

Zveřejněním fotografií by mu zničila politickou kariéru, mohla by dokonce uvést do pohybu policejní vyšetřování kvůli užívání drog, ale její kapsa by zůstala prázdná. Její jedinou nadějí bylo, že se bude bát skandálu a radši zaplatí.

Bože, co Richardovi tak najednou přeletělo přes nos? Předevčírem v galerii byl zarputilý a chladný jako vždycky, ale i když se ji snažil přimět, aby rozvod podepsala, nijak nevyhrazoval. Stejně nemá na vybranou a bude muset souhlasit, proč se tedy uchýlil k takovému nátlaku?

Musí to mít nějaký důvod. Richard ho vždycky potřebuje. Je to nejméně emocionální a nejlogičtější osoba, s jakou se kdy setkala. Právě díky tomu se s ním vždycky cítila v bezpečí. Ať šlo o cokoli, mohla se spolehnout, že najde nejlepší řešení, jak tu situaci zvládnout.

Tohle ultimátum není planá výhrůžka. Udělá přesně, co říká. Chce mít rozvod z krku. Otázkou je proč tak najednou? Proč ne přede dvěma dny nebo dvěma měsíci? S tímhle návrhem mohl přijít kdykoli a výsledek by byl stejný.

Objevil se nějaký naléhavý důvod, který předevčírem ještě neexistoval. Určitě je v tom ženská.

To, že od jejich rozchodu žádnou jeho blízkou přítelkyni nevypátrala, ještě neznamená, že žil jako mnich. Zнала jeho sexuální apetit a rovněž věděla, že se k němu ženy automaticky stahují, jako by vydával neviditelné signály s informací, že si na to potrpí často.

Má i jisté směšně staromódní názory. Kdyby náhodou přivedl nějakou ženskou do jiného stavu, trval by na tom, že si ji vezme. Zahořkle si přitom uvědomila, že Richard nebere těhotenství na lehkou váhu.

Na druhé straně ani nemá tendenci opakovat chyby. Nehody se přihodí, ale potom je dvojnásob opatrný.

Ne, zaručeně má vyhlédnutou nějakou ženskou. Představila si, že její místo zaujme jiná osoba, bude spát v její posteli, probouzet se vedle Richarda a snídat s ním, a chtělo se jí křičet. Udělala by cokoli, aby mohla vrátit čas a vymazat poslední rok, ale nebylo to možné a nemělo smysl plýtvat časem na zbytečnou lítost.

Musí přemýšlet.

Sweeney! Jasně.

Záblesk intuice jí prozradil, že je na správné stopě. Nemýlila se, když si všimla toho, s jakým zájmem Richard na Sweeney zíral. Ona ho možná ani nevnímá – pokud je to možné, ale Sweeney je už taková – což neznamená, že ji nevnímá on. Naopak. Může ho to lákat, aby se ji pokusil získat.

Musím to využít ve svůj prospěch, rozhodla se okamžitě. Věděla, že by to mohlo vyjít.

„Něco kuješ, co?“ poznamenal Kai, jenž vešel do její kanceláře bez zaklepání. Zamračila se. Začíná být příliš zpupný. Brzy mu přistřihne křídla.

Zatím s ním aspoň může promluvit. „Myslím, že jsem měla pravdu – ohledně Richarda a Sweeney. Najednou strašně pospíchá na rozvod.“

„Souhlasil s tvými podmínkami?“ zajiskřily mu oči. Způsobily to vyhlídky na zisk.

„Ne, dál hraje tvrdě, ale teď mám aspoň dojem, že se můžu do hry taky zapojit.“

„Hraješ si s ohněm,“ upozornil ji. „Richard ti nebude žádné výhrůžky tolerovat.“

„To by je nesměl používat!“ odsekla.

„Ale? Čím ti pohrozil?“

„To je jedno.“ Kai netušil, že galerie patří Richardovi, jinak by okamžitě práskl do bot a nechal ji na holičkách. O jeho loajalitě si nedělala iluze. Přesto byl pro ni důležitý, protože mnohé z klientek se rozplývaly nad jeho vzhledem a schopnostmi.

„Co uděláš?“

„Promluvím s ním.“ Vstala a uchopila drahou koženou aktovku. Naštěstí měla ještě pořád na sobě ten konzervativní kostým, který si vzala ráno do Washingtonu. Musí kout železo, dokud je žhavé.

„Proč mu prostě nezavoláš?“

„Radši si s ním popovídám osobně.“ Kdyby telefonovala, Kai by poslouchal a dozvěděl by se o galerii. „Proč myslíš, že tě přijme?“

K jeho zlomyslnému pobavení a její zuřivosti ji Richard několikrát odmítl. „No, myslím, že tentokrát mě očekává!“

Richardův pohled zatékal po černém kostýmu. „Ucházíš se o roli na Broadwayi?“ zeptal se, čímž dal najevo, že její trik prohlédl. Potlačila podrážděnou reakci. Měla si pamatovat, jak si Richard potrpí na detaily a nic mu neunikne.

„Měla jsem dopoledne obchodní jednání,“ vysvětlovala, což nebyla lež.

Místo aby ji odvedl nahoru do bytu, zamířil do přízemní pracovny. Naznačil jí tak dostatečně srozumitelně, že tam už nepatří. Neznamenal tedy pro něho nic víc než nedokončený obchod. Nepříjemný.

Pokaždé ji překvapilo, jak je jeho kancelář malá a spartánsky zařízená, i když ho samozřejmě omezovaly rozměry domu. Mohl ale vylepšit zařízení nebo jí dovolit, aby se toho ujala. Všechno tam bylo ryze užité, dokonce i velké kožené křeslo vyrobené na zakázku.

„Vidím, že tě už tvoje advokátka informovala o mých nových podmínkách,“ poznamenal chladně. Sedl si, opřel se a složil ruce za hlavou. Pohled jeho tmavých očí byl nečitelný.

Odtáhla židli naproti němu a rovnou šla na věc. „Sweeney má poslední dobou problémy s malováním. Včera mi přinesla některé nové práce, ale je z nich dost rozpačitá. Tvrdila jsem jí, že jsou skvělé, ale pravdou je, že asi budu mít potíže s jejich prodejem.“

Richard nehnul brvou. „A říkáš mi to proto, že...“

Zatraceně, že bych se spletla? Ne, určitě ne. Nenáviděla ho za to, že ji dokáže znejistit. „Znám tě, miláčku. Všimla jsem si, jak jsi ji hltal.“ Jako bys ji chtěl na místě přefiknout, přede všemi, pomyslela si s náhlým záchvěvem zlomyslnosti. Pálila ji žárlivost, ale odsunula ji stranou.

„Očima?“ zeptal se mírně.

„Nech si ty vtipy, prosím tě! Můžu její kariéru zničit. Netěšilo by mě to – mám Sweeney opravdu ráda – ale když to bude nutné...“ Pokrčila rameny.

„A já tě můžu zítra nahradit v galerii někým jiným – když to bude nutné.“ S přimhouřenýma očima se naklonil kupředu. Už se netvářil netečně, ale tak ponuře, že se instinktivně odtáhla.

„Jestli sebemenším způsobem poškodíš Sweeneyinu kariéru, dřív zamrzne peklo, než ode mě uvidíš jedinej šesták!“ sykl.

„Takže jsem měla pravdu,“ vypravila ze sebe, ale v nitru byla vyděšená. Nečekala, že by mohl její výhrůžky přebít ještě silnějšími.

„Ano?“

„Proč by ses jinak o ni staral?“

„Našel bych řadu důvodů, proč neustupovat vydírání.“ Mrzelo ji, že to slovo použil. Lehce pobledla. „Já bych to tak nenazvala.“

„A jak bys to nazvala? Vyhrožuješ, že když ti nezaplatím, zničíš Sweeney kariéru. Podle mě to zní naprosto jasně vyděračsky.“ Zvedl se a popadl ji za paži, čímž ji přinutil vstát. „Vypadni!“

„Richarde, počkej!“

„Řekl jsem vypadni!“ Postrčil ji ke dveřím kolem užaslých asistentů.

Candra rozpaky zrudla. Vytrhla se mu a prudce se k němu otočila. „Budeš litovat, že se mnou takhle zacházíš!“ prohlásila hlasem rozechvělým vzteklými slzami.

„Podepiš ty papíry!“ houkl Richard, otevřel dveře a vyšoupl ji ven. „Nebo budeš litovat ty.“

Osmá kapitola

Sweeney roztržitě přecházela po ateliéru a prohlížela si obrazy, aniž je ve skutečnosti vnímala. Co na tom vůbec záleží?

Připadalo jí, že ztratila schopnost posoudit vlastní práci, ale Candra byla nadšená, takže jí nezbývalo než sbalit všechno, co dokončila, a odnést to do galerie.

Našla si adresu právníků Davida a Jakoba Stokesových a poslala jim koláž s náčrtky obličejů jejich otce společně s kondolencí. Zbytek dne pracovala – jen pracovala. Automaticky nanášela barvu na plátno a nepřemýšlela o tom, co dělá.

Během posledního roku se jí přihodila spousta zneklidňujících věcí, přesto měla pocit, že se s většinou z nich poměrně dobře vyrovnala.

Ačkoli pro svou schopnost náhle vidět duchy nenacházela žádné logické vysvětlení, jako je třeba klinická smrt nebo zásah bleskem, aspoň zjistila, že existuje spousta dalších lidí, kteří tvrdí, že jsou na tom stejně. Věřila jim, protože z jakého důvodu by někdo o sobě prohlašoval něco takového, kdyby to nebyla pravda? Nejde přece o záležitost, kterou chcete uvádět do žádosti o zaměstnání.

V žádné knize o paranormálních jevech se však nedočetla o ničem, čím by objasnila scénu smrti, kterou namalovala.

Navíc si na to vůbec nepamatovala, takže předpokládala, že musí být náměsíčná.

Cestou na poštu, se skicami prodavače párků v rohlíku v podpaží, se zastavila v knihovně a půjčila si několik knížek o náměsíčnosti, zatím se však k jejich čtení nedostala. Při

listování jednou z nich ale zjistila, že náměsíční lidé bývají často vystaveni dlouhodobému stresu.

Hmm. Něco podobného bude vnímání duchů. Asi by to chtělo odpočinek. Jenže s duchy se setkávala už rok a jako náměsíčná se projevila až v tu noc, kdy starý prodavač umřel. V knížkách bohužel nebyla žádná kapitola o malování ve spánku.

Náměsíčnost jí ale nedělala největší starosti. Nedokázala si totiž rozumně zdůvodnit, proč ve spánku *malovala*, zvlášť mrtvého muže, o němž nevěděla, že zemřel. To nebyla náhoda. Bylo to... záhadné. Divné. Strašidelné.

Tohle není legrace, potřásla hlavou. S tím slovem se setkala už mockrát, když pátrala po výskytu duchů.

Jasnovidnost.

Bojovala se záchvěvem paniky. Děsilo ji to víc než cokoli jiného, s čím se dosud setkala. Domnívala se, že její situace je stabilizovaná, ale ukazovalo se, že se přiosťruje. Na setkání s duchy si už zvykla, i když nešlo o nic zábavného ani radostného, stejně jako na svůj vliv na semaforey a pokojové rostliny. Nijak potěšující nebyla ani trvalá prokřehlost, ale usoudila, že to má souvislost s těmi duchy.

Vědomostní soutěž! blesklo jí náhle hlavou. Ta nejspíš signalizovala začátek jasnovidnosti. Děsila se toho, že ošklivá scéna smrti, kterou namalovala, je dalším krokem k tomu, že začne předvídat masakry, letecké katastrofy, hladomory a epidemie.

K čemu je dobré, že její květiny prosperují, když sama bude mít duši neustále zaplněnou smrtí a utrpením? Na malování ji těšilo právě to, že mohla tvořit krásu, tenhle vývoj však hrozil tím, že o tu radost přijde.

Vždycky byla spokojená se svou osamělostí, ale teď si poprvé v životě přála, aby nebydlela sama. I pes nebo kočka by byli lepší než tenhle pocit naprosté opuštěnosti, aniž se může na někoho obrátit se žádostí o pomoc. Mohla by zavolat Richardovi...

To nutkání bylo téměř zahlcující. Sevřel by ji do náruče jako předtím a ona by mohla spát, v teple a bezpečí jeho

náručí. Dosud takový pocit nezažila, rozhodně ne u rodičů. Vyrůstala s vědomím, že musí všechno zvládnout sama, že nemá k dispozici měkký utěšující klín, kde by mohla spočinout.

Ne že by Richardův klín byl měkký. Velmi dobře si to pamatovala. Ale cítila se tam bezpečná a... ochraňovaná. Nebo přinejmenším žádoucí.

Nemůže mu zavolat. Udělala dobře, že ho odmrštila, a důvody jsou stále platné. Věděla, že její postoje jsou mnohem upjatější, než je všeobecně zvykem, ale vzhledem k tomu, že byla svědkem škod, které její rodiče způsobili svými chaotickými a nevybíravými milostnými vztahy, bylo s podivem, že nevstoupila do kláštera.

Richardova žádostivost ji dost vyplašila, ale mnohem víc ji šokovalo, že touží ona po něm. Nic takového dosud nezažila a nebyla si jistá, do jaké míry tomu dokáže odolat. Nutkavá touha milovat se s ním byla tak silná, že se jí svíraly útroby i teď – když na něj pomyslela. Kdyby tady byl s ní, jistě by jí už nikdy nebyla zima. Jakmile by se cítila prochládlá, schoulila by se mu na klín a nechala by se zahřívat.

Uau! Musím s tím přestat, jinak začnu telefonovat, dřív než si to uvědomím, pokárala se. Ale velmi živě si dokázala představit, jak mu sedí rozkročmo na klíně, jeho rty jí laskají ňadra a jeho velké ruce podpírají její boky, které se pohybují nahoru a dolů...

Sakra, tak dost! Máš takové problémy a rozptyluješ se úvahami o Richardovi! zamračila se.

Matka příroda si s ní pohrává. Učinila fyzickou přitažlivost natolik vzrušující, že jakmile ji člověk pocítí, nedokáže se jí zbavit. Na druhé straně představy nahého Richarda byly mnohem příjemnější než úvahy o smrti a jasnovidectví.

Přiznala si, že napůl očekávala, že se Richard ozve nebo zastaví. Jestli ho dobře přečetla – a předpokládala, že ano – mezi jeho výrazné charakteristiky patří vytrvalost a neodbytnost. Přestože souhlasil s přestávkou, zároveň tvrdil, že ať je mezi nimi cokoli, neskončilo to.

Já se vrátím, prohlásil a Sweeney věděla, že to myslí vážně. Otázkou bylo, za jak dlouho. Styděla se za to, ale nejradši by ho viděla už dnes.

Jenže celý den nikdo nezazvonil a čas jít do postele se rychle blížil. Předchozí noc se moc nevyspala – byla rozrušená dopoledním setkáním s Richardem a odpoledním s prodavačovým duchem – ale přestože teď byla unavená, nechtěla jít spát.

Uvědomila si, že se bojí usnout z obavy, aby zase nedostala záchvat náměsíčnosti nebo tranzu a nenamalovala další smrt. Přitom vždycky ráda spala a teď o to potěšení přišla. To vědomí ji užíralo a děsilo zároveň.

Se strachem se v životě setkávala zřídka, aspoň v dospělosti. Jednou v dětství prožila dva dny o samotě, protože otec vzal bratra na natáčení a matka odešla na mejdan a zapoměla se vrátit. Tehdy se hodně bála. Bylo jí teprve devět a polekala se, že ji všichni opustili a už se nevrátí.

Potom ve čtrnácti jeden z matčiných čtených milenců (*jmenoval se Raz*, to jméno nikdy nezapomene) souhlasil s názorem, že její dcera je dost stará na to, aby se zaučila v sexu. Naštěstí byli oba tak opilí, že ho Sweeney dokázala odstrčit a utéct. Srdce jí tak bušilo do žeber, až myslela, že omdlí a oni ji dostihnou.

Utekla do sklepa a schovala se v prádelně, protože věděla, že tam ji matka hledat nebude. Sama tam totiž nikdy nevkočila. Vtiskla se mezi pračku a stěnu a nekonečně dlouho se bála vrátit do bytu, pro případ, že by tam na ni Raz čekal.

Nakonec spíš znechuceně než bázlivě, vyzbrojená násadou od smetáku, vklouzla do bytu. Schovávat se v prádelně ji už nebavilo, a tak se vrátila ke svým knížkám a kresbám. A pokud by ji chtěl někdo otravovat, měla připravenou tu tyč, že ho s ní pořádně praští do hlavy.

Během let se naučila problémům spíš čelit než se před nimi schovávat, ale v tomhle případě to moc nešlo. Jak se můžete postavit něčemu tak mlhavému, neurčitému?

Jasnovidnost není věc, které se můžete dotknout. Prostě ji máte – jako třeba modré oči. Ty buď máte, nebo nemáte.

Mít modré oči ji však neděsilo, na rozdíl od jasnovidnosti. Když se ohlédla, uvědomila si, že události uplynulého roku měly vzestupnou tendenci. Od pokojových rostlin přes semaforey a duchy k jasnovidnosti. Netroufala si odhadovat, co může následovat. Levitace? Nebo začne zapalovat předměty pouhým pohledem?

Snažila se to brát pobaveně, ale její smysl pro humor najednou nějak nefungoval.

Jak tak bloumala po ateliéru a bála se jít spát, připomněla si tu prádelnu ve čtrnácti a nahlas si vynadala. Včera v noci se přece nic nedělo, a jen proto, že čím dál víc myslí na malování v tranzu, nemusí k tomu docházet každou noc. Může se to stát až za dlouho, až někdo, koho zná, umře...

To je ono!

V New Yorku umírá denně spousta lidí, ale smrt nikoho z nich u ní dosud náměsíčnost nevyvolala. Prodavače párků v rohlíku však znala blíž, a tak ji jeho smrt podvědomě zasáhla.

Teprve teď ji začalo zajímat, co se mu vlastně stalo. Když se s ním včera setkala, byla příliš šokovaná a navíc vypadal zdravě jako kterýkoli jiný duch. Ale na obraze mu z nosu vytékala krev a očividně měl úraz hlavy. Porazilo ho auto nebo spadl ze schodů? Do jaké míry je její obraz přesný?

Zachvěla se. Radši to nechtěla vědět.

Znovu se otrásla a uvědomila si, jaká je jí zima. Byla velmi unavená a ospalá a usoudila, že nemá smysl zůstat dál vzhůru kvůli obavám z věcí, které nemůže ovlivnit. Natáhla si pyžamo a vklouzla do teplé postele, kde se schoulila do klubíčka a čekala, až ji elektrická dečka prohřeje.

Těsně předtím, než usnula, ji napadlo, že kdyby vedle ní ležel Richard, nepotřebovala by k zahřátí elektrickou dečku.

* * *

Krátce po půlnoci začala lapat po dechu. Neklidně se zavrtěla a bojovala s pokrývkou. Něco

nesrozumitelného zamumlala a zazmítala hlavou, jako by se pokoušela před něčím uniknout.

Pak náhle zatajila dech a v tichu noci to bylo stejně nápadné jako předchozí udýchanost. Chvilí ležela naprosto strnule a vzápětí se zvolna, dlouze nadechla.

Otevřela oči a posadila se. Odstrčila pokrývku, vstala a nehlučně prošla bytem do ateliéru. Tam postavila na podstavec čisté plátno, pár vteřin před ním stála s hlavou skloněnou ke straně, jako by zvažovala další krok, a hned nato zvolila barvu a pustila se do práce.

Vzbudila ji zima. Zachumlala se do přikrývky s rozmrzelou úvahou, že vyhřívací dečka asi přestala fungovat. Ale i v tom případě by už měla mít postel zahřátou.

Vymotala se ze změti pokrývek a překulila se k místu, kde ležel vypínač dečky. Překvapeně zjistila, že malá nažloutlá kontrolka svítí, takže by dečka měla hřát. Nahmatala její spirálu a stiskla ji. Cítila horko, ale nevypadalo to, že by se přenášelo do jejího těla.

Pohlédla na budík a překvapeně povytáhla obočí. Bylo skoro devět a ona se obvykle budila za úsvitu. Neměla před sebou žádnou schůzku, takže ji z postele nevyhnala nutnost, ale zima. Nastavila termostat topení na nejvyšší teplotu a přesunula se do koupelny, kde pustila tak horkou vodu, jak snesla. Shodila pyžamo, a než se postavila pod kouřící proud, chvěla se chladem.

Nechala horkou vodu dopadat na hlavu a záda a prohřívala si páteř. Třesavka ustupovala, a tím se uvolňovalo i napětí v jejích svalech. Možná přece jen nejsem *zdravotně* v pořádku, napadlo ji a tělem se jí šířila příjemná malátnost.

Prochladlost a třesavka se u ní objevily prakticky současně s ostatními projevy, což ale nemusí nutně znamenat, že spolu souvisejí. Nemusí doktorovi vykládat všechno, stačí mu sdělit, že je pořád podchlazená. Zjištění, že uvažuje o návštěvě lékaře, ji vyplašilo.

Když se utírala, naskočila jí husí kůže a tělem opět projel záchvěv třesavky. Tiše zaklela a chvatně se oblékla. Došlo jí, že nebyl nejlepší nápad namočit si hlavu, protože neměla vysoušeč. Jeden katastrofální pokus vysušit vlasy, jenž vyústil v cosi podobné vlasové explozi, ji totiž přesvědčil, že bude lepší, když je nechá sušit přirozenou cestou, než aby je znásilňovala horkým vzduchem.

Omotala si tedy ručník kolem hlavy a šla do kuchyně, aby si dala první kávu. Kontrolka na kávovaru nesvítla, ale konvice byla plná. Zamračeně se jí dotkla. Byla studená.

„Sakra!“ zamručela. Káva se uvařila včas, ale ona se nevbudila, aby si ji vypila horkou. Přihřívání se pak po dvou hodinách vypnulo – další z ukázek, jak se výrobce snaží chránit před žalobami neopatrných a zapomnětlivých zákazníků, kteří nechávají kávovary zapnuté a můžou způsobit požár.

Naplnila hrnek a strčila ho do mikrovlnné trouby. Zbytek kávy vylila do dřezu a připravila čerstvou várku. Hned jak skončila, cinkla mikrovlnná trouba. Ohřátá káva chutnala hrozně, trochu jako špinavé ponožky, ale byla horká, což bylo v tu chvíli nejdůležitější.

V bytě se pořád nijak zvlášť neoteplilo. Budu muset zavolat Richardovi, aby nechal opravit topení, pomyslela si zoufale. Sklonila se, přiložila ruku k průduchu a ucítila proud teplého vzduchu. Fajn, topení funguje. Přistoupila k termostatu, aby překontrolovala teplotu. Bylo už osmadvacet stupňů a termostat se dal nastavit maximálně na třicet.

Musím to nějak vydržet, než mi uschnou vlasy, usoudila odevzdaně. Vůbec neměla chuť rozbalit ručník kolem hlavy, ale zdravý rozum jí radil, že horko v bytě jí vlasy vysuší mnohem rychleji rozpuštěné než obalené. Se zaťatými zuby se snažila odolávat třesavce a odhodila ručník. Závan vzduchu však kupodivu nebyl studený. Snad to nakonec nebude tak hrozné.

Odnesla si hrnek s kávou do koupelny, stříkla na změť kudrn jakýsi přípravek a prsty si je začala pročesávat. Přitom

zjistila, že se z nich většina vody už odpařila. Pohled do zrcadla odhalil bledý obličej ztuhlý zimou.

„Úžasný!“ zamumlala s cvakajícími zuby.

V kuchyni si nalila další dávku kávy a zamířila do ateliéru. Ruce se jí třásly, takže nepočítala s tím, že by se pustila do malování, ale tenhle postup měla hluboce zakořeněný, a tak šla.

Na stojanu bylo nové plátno.

Zarazila se ve dveřích, paralyzovaná hrůzou. Jako by měla tělo z olova. Proboha, už ne! Koho jsem zabila tentokrát?

Ne! bránila se ohnivě. Nikoho jsem nezabila. Můj obraz přece smrt starého prodavače nezpůsobil. Spíš jeho smrt vyvolala potřebu ji zachytit. Ale jestli k tomu dochází ve chvíli, kdy člověk, kterého zná, zemřel...

Nechtěla vidět, kdo to je teď. Nechtěla ztratit někoho, koho měla ráda. Co když... Co když je to Richard?

Na prudkost bolesti, která jí sevřela hrud', zmrazila plíce a stiskla srdce, nebyla připravená. Richard ne, modlila se. Dobrý Bože, Richard ne!

Nějakým způsobem se přiměla k pohybu, přestože si neuvědomovala, jak se jí podařilo dojít k stojanu umístěnému tak, aby jasné ranní světlo dopadalo přímo na plátno. Obešla ho a donutila se podívat.

Obraz by téměř prázdný. Zírala na něj s úlevou. Žádná smrt. Žádný Richard. Třeba... třeba byl její předpoklad, že náměsíčnost musí mít něco společného se smrtí, naprosto mylný. První případ byla náhoda, prostě součást podivných jevů, které ji provázejí.

Namalovala boty. Dvě. Jednu mužskou a druhou ženskou. Ta mužská byla skoro hotová a vypadalo to, že začala pracovat na noze, která v ní vězela. Ženskou botu nedokončila. Zdálo se, že jde o lodičku s vysokým podpatkem, ale ten tam nebyl. Na obraze nebylo ani žádné pozadí či bližší určení místa. Jen boty.

Tiše se zasmála a hlava se jí zatočila úlevou a štěstím. Dopustila, aby na ni celá tahle bláznivá záležitost dolehla až moc. Pustila si fantazii až příliš na špacír. Málem omdlela

hrůzou, že je Richard mrtvý, přestože neměla k takovému hysterickému závěru nejmenší důvod.

Sevřela hrnek s kávou oběma dlaněmi, aby si dodala trochu tepla, a s tichým pobrukováním se vrátila do kuchyně, aby si udělala něco k snídani. Určitě se brzy zahřeje a pak se pustí do práce.

Jenže prokřehlost sílila. Třásla se tak divoce, že se jí stěží podařilo sníst toast, a pít horkou kávu bylo téměř nebezpečné. Svaly měla napnuté, až to bolelo. Popadla přikrývku, posadila se k jednomu z horkovzdušných průduchů a vytvořila kolem sebe jakýsi stan, aby co nejvíc zadržela teplo.

Proč ji tohle zase potrefilo? Proč teď, a ne včera ráno? Stejná situace probíhala, když namalovala starého prodavače. Ne, tentokrát to bylo mnohem horší! Takhle hrozná zima jí nebyla nikdy v životě.

Zřejmě to souvisí se záchvaty náměsíčnosti. Jeden případ může být shoda okolností, ale dva už ne. Nedokázala si představit, čím se taková extrémní reakce spouští, ale v tu chvíli ji především zajímalo, jak by se co nejrychleji zahřála. Tím proč a jak se může zabývat potom.

Levé stehno se jí náhle zkroutilo silnou křečí. Zmučeně zasténala a začala si rychle sval masírovat. Na okamžik ho to uvolnilo, ale vzápětí následovala další křeč. S funěním si nohu třela a potom ji opatrně natáhla. Třesavka způsobila stahy svalů. V tu chvíli ji bolely všechny klouby i svaly.

Zničeně se rozplakala. Cítila se jako bezmocné nemluvně, ale byla tak rozbolavělá, že se neovládla. Netušila, že prochlazení je tak vyčerpávající. Proč jí slzy nemrznou na tvářích? Skoro jí to tak připadalo, přestože věděla, že v místnosti je horko.

Posledně ji zahřál Richard. Nebyla schopná tu bolest dál snášet a celou bytostí toužila mít ho u sebe.

Obalená přikrývkou dolezla k telefonu a zvedla bezdrátový přístroj ze stojanu. Žasla, kolik energie od ní ten pohyb vyžadoval a jak je malátná, a poprvé ucítila záchvěv strachu, že její zdravotní stav může být opravdu vážný. Že nemusí jít o banální nepříjemnost.

Richardovo číslo ale neměla. Nikdy Candře nevolala domů a mlhavě si vzpomínala, že jejich soukromá linka není v seznamu. Richardův firemní telefon tam ale je, a pokud nebude právě pracovně mimo, měla by se dovolat do jeho kanceláře.

Položila si těžké žluté stránky do klína a neobratně zalistovala pod písmenem W. „Richard Worth, Richard Worth,“ mumlala přitom. Ve městě rozměru New Yorku byla spousta lidí stejného jména, ale naštěstí znala Richardovu adresu.

Á, tady. Vytukala číslo a zachumlala se co nejvíc do přikrývky.

Ozval se mužský hlas a zopakoval číslo. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se příjemně.

„Mohla bych prosím mluvit s Richardem?“ vyhrkla. Teprve potom si uvědomila, že měla asi spíš žádat pana Wortha.

„Kdo volá?“

„Sweeney.“

„Swee...?“

„S-w-e-e-n-e-y.“ Není to přece nijak složité jméno, pomyslela si podrážděně. Proč každému dělá problémy? Pravda, zuby jí cvakají tak silně, že možná není rozumět,

„Sweeney!“ zazněl jí v uchu Richardův hlas o několik vteřin později. „Stalo se něco?“

„Jak jste to poznal?“ hlesla.

„Proč byste jinak volala?“

Chtěla se zasmát, ale nešlo to. „Je mi strašná zima,“ vypravila ze sebe a zhrozila se, protože její hlas zněl kňouravě. „Ach bože, Richarde, je mi taková zima, že snad umřu.“

„Hned jsem tam.“ Mluvil tiše a klidně. „Bude to dobrý.“

Protože to řekl, přimkla se během čekání k té představě. Richard za chvíli přijede a svým zázračným tělesným teplem ji zahřeje.

„Bude to dobrý,“ šeptala si, přestože ji znovu chytily do nohou křeče a nemohla se ani vrátit k topení. Opět jí vyhrkly

slzy, které otřela příkrývkou. Nechtěla být uplakaná jako nějaký slaboch, až se Richard objeví.

Měla bych odemknout, uvědomila si. Pokusila se vstát, ale kvůli prudké křeči ve stehně padla s výkřikem zpátky. Věděla, že by měla počkat, až Richard přijde. Je nebezpečné nechávat dveře odemčené, ale co když pak nebude schopná vůbec se pohnout?

Promačkávala si zkroucený sval a tlačila do něj prsty co největší silou v divoké snaze získat pár relativně klidných okamžiků. Stačila by jedna minuta. To je dost k tomu, aby doběhla ke dveřím a odemkla.

Když nemůže chodit, může lézt. A kdyby nemohla lézt, může se přitahovat lokty. *Musí* se dostat ke dveřím.

Zasunula pravou nohu pod sebe, nadzvedla se a vydechla úlevou, protože křeč se nedostavila. Celá se chvěla, zimou i reakcí na neustálou třesavku. Cítila se neuvěřitelně slabá. Jak může být zimnice tak vysilující?

Nemohla se ale postavit. Přestože v tu chvíli neměla v nohách křeč, chyběla jí energie. Několik metrů lezla po čtyřech, potom padla na bok a namáhavě oddechovala. Pak se zkusila kutálet i s příkrývkou jako ohromný živý párek. Když se můžou kutálet kojenci, proč by nemohla ona?

Hlasitě se rozesmála při představě, jak asi vypadá, ale hned vykřikla, protože ji zabořil každý sval. Jakmile se dostala ke dveřím, natáhla se po klíči, ale potřebovala se zvednout na kolena. Tak dosáhla – těsně – na zámek a závoru. S funěním odemkla a odsunula závoru a vzápětí se za dveřmi schoulila do klubička a čekala na Richarda.

Devátá kapitola

Když se ozval zvonek, polekalo ji to. Neměla představu, kolik času mezitím uběhlo. „R-Richarde?“

Zazvonil znovu a Sweeney si uvědomila, že její hlas zněl zřejmě příliš tiše, aby pronikl dřevem. Dlouze se nadechla a zadržela dech, aby se na pár vteřin přestala chvět.

„Richarde!“ zavolala, aniž připustila úvahu, co udělá, je-li to někdo jiný.

„Jsem tady! Otevřete!“

„Je o-demčeno.“

Otevřel, pohlédl dolů a objevil ji tam zkroucenou na podlaze. „Sakra!“ vydechl tiše.

Zavřel, zamkl, sklonil se k ní a bez větší námahy ji zvedl. „Jak dlouho to máte?“ zeptal se cestou k pohovce.

„O-od chvíle, kdy jsem se p-robudila. A-asi v devět.“

„Máte tady jak na Sahaře,“ zabručel zachmuřeně. Položil ji na pohovku, vybalil ji z pokrývky a potom jí jistými, ráznými pohyby rozeplnul džíny a svlékl je.

„H-hej!“ Bylo obtížné tvářit se rozhořčeně a pobouřeně, když jí cvakaly zuby.

„Neprotestujte!“ okřikl ji a zároveň jí přetahoval tričko přes hlavu. Neměla podprsenku, protože ji doma nenosila. Začala si zakrývat ňadra rukama, ale pak zkřížila paže před tělem, aby si uchovala co nejvíc tepla. Přitom jí unaveně klesala víčka.

„Nespěte!“ nařídil.

„Já... nebudu,“ slíbila a doufala, že nelže.

Ponožky jí nechal a začal se sám svlékat. Tentokrát neměl oblek, jen plátěné kalhoty a hedvábnou košili. Jeho prsty kmitaly po knoflících a pak košili spustil na zem. Odkopl boty

a zároveň si rozpínal opasek. Poté co kalhoty dopadly na podlahu, strhl si chvatně ponožky a už na ní ležel. Sevřel ji do náruče a tlačil ji k pohovce.

„Jen klid,“ mumlal, když ucítil, jak se chvěje. Potom přes oba přetáhl pokrývku.

Vsunul Sweeney ruku pod hlavu, přitiskl jí obličej do prolákliny mezi svým krkem a ramenem a přinutil ji dýchat vzduch zahřátý jeho tělem.

Tepelný šok byl tak silný, že měla obavy, aby neomdlela. Nejdříve vnímala jen teplo, které ji obklopovalo a pronikalo pokožkou až do morku kostí. Richard ji pevně svíral, pomáhal jí zvládnout třesavku a přenášel na ni svou sílu.

„Nebřeč!“ zašeptal, takže si uvědomila, že pořád slzí, a otřel jí tváře příkrývkou.

Po nějaké době, která jí připadala dlouhá celé hodiny, i když mohla trvat jen pět minut, chvění na chvílku ustalo, a tak se mohla uvolnit. Ležela bezvládně v Richardově náručí a ztěžka oddechovala, ale pak do ní ta nestvůra opět zabořila tesáky a cloumala s ní, až jí zuby drnčely.

Příští pauza byla trochu delší, natolik dlouhá, až začala doufat, že to skončilo. Richardovo teplo do ní stále proudilo, až dosáhlo k jádru prochladlosti, které nedokázalo ovlivnit žádné množství kávy, horké vody ani teplého vzduchu.

Cítila, jak se Richard potí. Pokusila se natáhnout, ulevit zmoženým, sevřeným svalům, ale každý pohyb třesavku jen posílil.

Richard ji držel a šeptal jí do ucha uklidňující slůvka. Nepotřebuju uklidňovat, pomyslela si zemdleně. Richard je tady, takže mě samozřejmě zahřeje. Bylo zajímavé, jak si tím byla jistá.

Znovu se zklidnila. Minuty ubíhaly a v místnosti bylo ticho kromě zvuku jejich dechu a silného, pravidelného tlukotu Richardova srdce pod Sweeneyiným uchem.

Byla nahá, kromě kalhotek a ponožek, on měl jen přiléhavé boxerky. Kučeravé chloupky na jeho hrudi ji škrábaly do bradavek. Je mužný, pomyslela si rozespale a

přejela mu rty po rameni, aniž si příliš uvědomovala, co dělá. A taky svalnatý.

Zlehka posouvala prsty po jeho ramenou a pod hladkou teplou kůží cítila sílu. I břicho měl pevné a nohy vypracované. Jeho vzrušené přirození ji tlačilo do žaludku.

Kolem podbřišku se jí šířil jiný druh tepla. Instinktivně se zavrtěla a přisunula boky blíž k Richardovi, i když věděla, že je to nebezpečné. Vědomí však přišlo až zlomek vteřiny po akci. Ani potom se neodtáhla. Ten kontakt byl příliš příjemný.

Richard ji začal líbat na čelo, pomalu a něžně. „Už je ti tepleji?“ zeptal se a Sweeney přikývla. „Fajn.“ Jeho dech jí ovanul zavřené oči. „Jsi ospalá?“

„Hmm.“

„Tak spi, Sweeney.“ Aspoň měla dojem, že řekl Sweeney. Cosi na tom jmeně znělo jinak, ale nevěděla co. Dýchala pomalu a hluboce, nasávala jeho horkou vůni do plic a cítila, že se něco v jejím nitru uvolňuje a praská.

Richardova ruka jí zakryla ňadro a jeho drsný palec začal hladit bradavku. Dosud netušila, že prsy můžou být zdrojem velké slasti, o níž se hovoří v knihách a filmech, protože když jí nějaký mladý muž začal bradavky dráždit v očekávání, že bude bez sebe nadšením, necítila nic jiného než bolest a zlost a ve skutečnosti by mu nejradši dala facku.

S Richardem to bylo jiné. Krouživý pohyb jeho palce vysílal do jejího těla žhavé záchvěvy, které vedly až do slabin, tam vybuchovaly a šířily další horko do celého těla. Zasténala. Bylo to tiché slastné zakňučení.

Richard pokračoval, až v ní rozkoš narostla do té míry, že ji zaplavila celou. V tu chvíli byla rozžhavená uvnitř i venku. Vzepjala se a začala se pohybovat dopředu a dozadu jako jemný, neúprosný příliv a odliv.

Richard ji chytil za vlasy a odtáhl jí hlavu. Zakryl její rty svými a něžným tlakem ji přiměl, aby je pootevřela. Potom se jeho polibek prohloubil a zdrsněl, přičemž rytmicky pohyboval jazykem.

Neotevřela oči. Nemohla, protože tonula ve směsi únavy a žádostivosti. Zabořila mu prsty do zad kluzkých potem.

Richard se trochu posunul, aby se jeho penis dostal na úroveň jejího rozkroku. Leknutím sebou lehce trhla a tím malý pohybem se o něj otřela způsobem, který vyslal slastné křeče do všech jejích nervových zakončení.

Kdyby mezi nimi nebyly dvě vrstvy látky, už by se jejich těla spojila. Takhle Richard zasténal temným, chraplavým zvukem, který rozvibroval i její ústa.

Připadalo jí, jako by její tělo bylo luk a žhavá smyslná tětíva se pořád víc napínala a tlačila ji proti němu. Vydala jakési tiché, zoufalé zavrnění, a znovu se o něj otřela. Opět cítila bolest, tentokrát ale jiný druh. Tělo měla rozžhavené a prázdné a téměř bezmyšlenkovitě toužící po ukojení.

Richard jí oběma dlaněmi podebral hýždě a přitáhl ji co nejbliž k sobě. Cítila, jak se v ní všechno napnulo a na neúnosně dlouhý okamžik ocitlo na pokraji třesavky. Potom se napětí v úžasných slastných vlnách uvolnilo.

Richard tlumil její výkřiky polibky a potom chvíli nevěděla o ničem. Jakmile se její smysly pozvolna vrátily k normálu, užasle si uvědomila, že je celá zpocená. Jak se její pulz zklidňoval, překvapeně zjistila, že Richardovo srdce buší pořád divoce. Jeho doteky však byly něžné a uložil ji tak, aby její hlava spočívala na jeho paži.

„Klidně spi,“ zašeptal.

Neměla na vybranou. Její svaly byly jako voda, neschopné pohybu. „To byl orgasmus!“ vypravila ze sebe a slyšela ve svém hlase údiv.

„Já vím,“ usmál se potutelně. Jeho pobavení bylo poznamenané napětím, ale upřímné. Sweeney se k němu přitulila, začala pravidelně oddechovat jako dítě a usnula.

Richard odsunul pokrývku trochu stranou. Nechtěl, aby dostala další záchvat té znepokojivé třesavky, ale netoužil ani po tom, aby u nich došlo k přehřátí organismu. V bytě bylo takové vedro, že stěží mohl dýchat. Pot se z něho jen lil a to, co právě prožil, situaci nijak neprospělo.

Předehra se Sweeney byla erotičtější než plný sex a její reakce rychlá a intenzivní. A naprosto svůdná. Ještě neprožil nic podobného, co by ho tolik potěšilo a zároveň frustrovalo.

Věřil, že jediným dotekem její ruky by se přehouppl přes hranu.

Mohl ji mít. Jistě by mu nevyčítala, že zneužil situace, protože v sobě měla ten druh čestnosti, který ji nutil přebírat odpovědnost za vlastní činy.

Ale nechtěl situace zneužít. Sweeney byla znepokojivě slabá a ta neustálá hrozná třesavka ji připravovala o veškerou energii. Její sebeobrana tím byla oslabená a mohl by si s ní dělat, co chce.

Ukázalo se, že ze všeho nejvíc chce o ni pečovat.

Netušil, jak se dokázal ovládnout. Zavřel oči a připomněl si její oblá nadra s jemnou pavučinkou modravých žilek a malými vztyčenými bradavkami. Ty se teď tiskly k jeho hrudi, ale byly stále natolik pevné, že je cítil.

Sweeney měla zarůžovělé tváře a místo husí kůže hladkou a vláchnou pleť. Něco tady není v pořádku, táhlo Richardovi hlavou, ale nedokázal si představit, co by to mohlo být. Nikdy neslyšel o žádném onemocnění, kdy by se tělo zahřálo jen působením jiného těla, zatímco ostatní prostředky selhávají.

Sweeneyin stav byl tentokrát mnohem horší než posledně. Měla všechny příznaky podchlazení včetně nesouvislé mluvy. Proto ji hned svlékl. Věděl, že se tak zahřeje rychleji. Bylo mu ovšem jasné, že to bude mít i jiné následky, a snažil se ovládnout, zatímco ji záměrně vzrušil.

Až se probudí a oblékne, nejlepší bude naložit ji do auta a odvézt k doktorovi. Věděl o několika velmi dobrých lékařích, kteří ji prohlédnou bez objednání – jako laskavost pro něho. I když ji znal už několik let, teprve teď ji začal *poznávat*, sondovat v truhlici pokladů její osobnosti, a odmítal dovolit, aby cokoli jeho objevování ohrozilo.

Sweeney byla pokrytá potem. Krize – ať ji způsobilo cokoli – byla prozatím zažehnaná a Richard málem omdléval vedrem. Opatrně se uvolnil a vstal, pečlivě Sweeney přikryl a šel hledat termostat. Užasl nad nastavenou teplotou a rychle ji snížil na čtyřicet stupňů.

Tím horkem mu vyprahlo. Otevřel dvířka kuchyňské skříňky, našel sklenice a dvě naplnil vodou. Měl chuť dát si

studenou sprchu, ale nechtěl nechat Sweeney samotnou. Zaslouží si, aby ji vzhledem k prvnímu orgasmu držel po probuzení v náručí.

Nevěděl, kde bere jistotu, že to byl její první. I když překvapená byla, to je pravda. Vždycky se domníval, že o muže vůbec nedbá a je tak zaměřená na práci, že v jejím životě není pro nic jiného místo, a teď věděl, že jeho předpoklad byl správný. Zkušeností pravděpodobně moc neměla a získala je nejspíš před delší dobou s chlapci svého věku, což jí asi přineslo jen velmi málo slasti.

Celou záležitost zřejmě poslala k čertu, protože měla na práci něco lepšího. Netušil, proč tak náhle reagovala na něho, ale nehodlal své štěstí zpochybňovat.

Vrátil se do obývacího pokoje, kde na ni mohl dohlížet. Pot na jeho těle osychal, ale pořád mu bylo natolik horko, že se nechtěl oblékat.

Když tu byl poprvé, nevěnoval příliš pozornosti okolí, protože byl naprosto soustředěný na Sweeney. Teď se rozhlédl a potěšilo ho, že všechno není natřené přísně na bílo nebo na černo.

Nábytek byl tradiční a funkční. Umělecký duch obyvateľky bytu se projevil v použití barev – například temně modrá mísa stála na místě, kde na ni dopadaly sluneční paprsky a rozzářily ji, světlezelená váza byla plná rudých květín a přes křeslo ležela přehozená purpurová vlněná pokrývka.

Všiml si, že je všude spousta pokojových květín, a usoudil, že Sweeney má zahradnický talent, protože všechny měly hojně lesklých listů a některé hýřily žlutými, růžovými a červenými květy.

Sweeney měla i spoustu knížek, většinou v policích, ale některé složené i na konferenčním stolku. Jednu zvedl a při přečtení názvu povytáhl obočí. *Detektivové duchů*. Sáhl po druhé. *Paranormální jevy*.

Nenapadlo ho, že by se zajímala o takové věci, i když on sám se rád podíval na *Akta-X*, přestože nepatřil k fanouškům sci-fi.

Třetí titul zněl *Pozorování přízraků* a další *Duchové mezi námi*. Očividně ji tohle téma fascinovalo. Trochu zajímalo i jeho. Po dědečkově smrti přijel domů na pohřeb a týden zůstal s matkou v omšelém domku, kde vyrostl. Celou dobu cítil dědečkovu přítomnost a koutkem oka občas zahlédl pohyb, ovšem jakmile se tím směrem podíval, nic tam nebylo.

Patřil mezi logicky uvažující lidi, i když logika neznamená, že člověk odmítá všechno, čeho se nemůže dotknout nebo co se nedá ochutnat. Elektřina taky není vidět, a přesto je její účinek zřejmý. Tělo třeba po sobě nechává po smrti jakési energetické pole.

Domníval se, že je to přinejmenším možné, ačkoli zároveň připouštěl, že si s ním mozek jen pohrává, protože byl na dědečka v tom domě zvyklý a očekával, že ho tam zastihne.

Odložil knížky a pohledem zalétl k Sweeney. Pořád tiše odfukovala. Tvář měla položenou na předloktí, rty i konečky prstů růžové.

Když přišel, byla celá jako kus ledu. Zamračil se. Při první návštěvě mu připadala jako v šoku a ten dojem v něm teď ještě zesílil. Došlo snad k něčemu, co tak mimořádnou reakci vyvolalo? Nebo její tlak prudce klesl kvůli nějaké zdravotní poruše? Ať tak nebo tak, až se vzbudí, budou společně hledat příčinu.

Sweeney spala přes hodinu. Jakmile se začala vrtět, Richard vklouzl zpátky pod pokrývku a přisunul Sweeney k opěradlu pohovky. Když k sobě jemně přitiskl její řadra, zatočila se mu hlava. Toužil je ochutnat, ale věděl, že v takovém případě by se už neudržel.

Sweeney se znovu pohnula, nakrčila nos a vydala jakýsi zvuk, jako by se probouzela s nechutí. Richard si ji pátravě prohlížel a netrpělivě čekal na okamžik, až otevře oči a vrátí se jí vědomí. Těšil se na její první slova.

Protáhla se, přičemž se po celé délce otřela o jeho tělo a tím ho přiměla zaskřípat zuby. Zatřepetala řasami a vzápětí na něj pohlédly ospalé modré oči.

„Ahoj,“ zamumlala a rty se jí zkřivily neuvěřitelně sladkým, vláčným úsměvem. Několikrát zamrkala, probírala se a potom se její oči rozšířily a strnula. „Ach bože!“ vydechla.

Tiše se zasmál a políbil ji na spánek. „Žádnou paniku.“

Její tváře získaly karmínový odstín. „My... Já...“, blekotala a nedokázala se na něj podívat. Položila mu ruku na hrud' a hned ji odtáhla, jako by ji dotek holé kůže poplašil.

„Jen klid, zlato. Nic se nestalo.“

„To těžko,“ vyhrkla a zrudla ještě víc.

„Udělal jsem to záměrně, abych tě ohřál,“ vysvětloval klidně.

„Nějak bych to pojmenovala,“ odsekla.

„V tom případě to můžeš nazvat petting – abys použila odborný termín. Nic víc to nebylo, protože jinak bych na tom nebyl tak, jak na tom jsem.“ Něžně jí odhrnul kadeř z obličejů. „Měli bychom si promluvit.“

Chvilí se tvářila bojovně, ale nakonec vzdychla. „Dobrá. Nejdřív se ale obléknu a udělám si čerstvý kafe...“

„Líbíš se mi takhle.“

Jakmile by se vzdálenost mezi nimi zvětšila, Sweeney by se mohla znovu uzavřít a Richard chtěl slyšet pár odpovědí. Dokud je nezíská, bude ji držet polonahou těsně u sebe. Dotek je mocná síla, která prospívá dětem, a i ty nejvzpornější ženy díky ní slábnou v kolenou.

Měla velký vliv i na něj. Zvolna hladil Sweeney po zádech a jemně jí přitom přejížděl prsty po obratlech a hladké, teplé pokožce.

Určitě jeho odhodlání vycítila, protože zůstala nehybně ležet v jeho náručí a čekala. „Jestli nedovedeš vysvětlit, co u tebe tenhle šok vyvolává, odvezu tě k doktorovi,“ prohlásil. „Hned teď. I kdybych tě měl zabalit do té deky a odnést takhle do auta.“

Rozhořčeně zafuněla. Nedívala se mu do očí, ale zírala kamsi přes jeho rameno. Její vyhýbavost v něm posílila podezření, že se opravdu děje cosi, co na ni tak drasticky působí.

„Richarde...“

„Sweeney,“ přerušil ji stejně nevrle, jako začala ona. Vrhla po něm pátravý pohled a Richard se silou vůle přiměl udržet vážný výraz.

„Dobrá,“ mávla rukou. „Zima je mi skoro pořád, ale ne tak jako... dneska.“

„Nebo předevcírem,“ doplnil.

„Ano,“ souhlasila. „V obou případech jsem v noci chodila po bytě jako náměsíčná.“ Stiskla rty a tvářila se vzdorně a ustaraně zároveň.

Očividně se domnívala, že takové vysvětlení stačí. „Ještě jsem neslyšel, že by náměsíčnost u někoho způsobila šok,“ poznamenal.

Znepokojení ve Sweeneyině obličeji nahradilo pobouření. „Ale stalo se to, ať tomu věříš, nebo ne.“

Bylo toho samozřejmě víc, ale nehodlala o tom mluvit. Richard mlčky vstal a zavinul ji do přikrývky tak pevně, že nemohla vystrčit ani ruce. Potom zvedl své kalhoty a oblékl si je.

„Hej!“ Sweeney se začínala dobývat z přikrývky.

„Jen klid.“ Zapnul si zip a sponu na opasku. „Musel jsem tě znovu zabalit, než tě odvezu k doktorovi. A víš, že to udělám. Jsem rozhodně větší a silnější.“

„Tyrane!“ sykla.

„Jo, ale starostlivý.“ Sklonil se a políbil ji na čelo.

Možná to způsobila jeho péče či polibek nebo si uvědomila, že to myslí vážně, ale výraz jejího obličeje se změnil. Zatvářila se téměř vystrašeně.

„Nejde jen o náměsíčnost,“ řekla tak tiše, že skoro nebyla slyšet. „V obou případech jsem ve spánku taky malovala.“

Malování ve spánku? Se zájmem se posadil na okraj pohovky. „Proč to vyvolalo v tvém organismu takový šok?“

Kousla se do rtu. „Asi čtyři bloky od galerie stával na rohu jeden starý prodavač párků v rohlíku. Měl hrozně přívětivý úsměv. Když jsem se předevcírem probudila, našla jsem na stojanu obraz a na něm ležel ten prodavač se zakrvácenou hlavou. Byl mrtvý. Tehdy se to stalo poprvé.“

„Že jsi malovala ve spánku, nebo že ti byla taková zima?“

„Oboje. Odpoledne jsem se dozvěděla, že opravdu umřel, přestože jsem ho den předtím ještě viděla živého.“

Nevěděl, co si má o tom myslet. Náhoda? Trochu se tím rozpínaly hranice logiky, ale dokud se nedozví víc, nemůže to považovat za nic jiného než shodu okolností. „A dnes ráno?“

Tiše, chraplavě se zasmála. „Když jsem zjistila, že na stojanu zase stojí jiné plátno, než na kterém jsem předtím pracovala, myslela jsem, že opět umřel někdo, koho znám. Měla jsem hrozný strach se podívat, protože jsem se bála – *příšerně* – že jsem namalovala... tebe.“

Význam toho přiznání na něj dopadl jako zásah blesku. Musel pevně sevřít ruce v pěst, aby ji neobjal. Neodvážil se jí dotknout, protože v tom případě by nevstali z postele dřív než někdy zítra. Pohled, který mu věnovala, postrádal vrstvy naježené obrany, kterou se obvykle chránila před okolním světem.

„A bylo to tak?“ Snažil se udržet hlas klidný. Měl dojem, že je mu vděčná, že se na ni po tom doznání nevrhl.

Znovu se zasmála, tentokrát opravdu pobaveně. „Ne. Namalovala jsem boty. Dvě. Mužskou a ženskou.“

Zakřenil se. „Boty říkáš? To by mohl být začátek nového uměleckého směru. Někteří lidé třeba dokážou najít ve dvou různorodých osamělých botách hluboký smysl.“

„Jo, takoví, kteří kupují VanDerna a myslí, že jde o něco, co opice neumí napodobit,“ odfrkla si.

Pohrdání v jejím hlase ho rozesmálo. Ted' už byl schopný se jí dotknout, a tak zvedl další pramen jejích vlasů a obtočil si ho kolem prstu. Díval se na něj, jemně ho mnul palcem a zvažoval další otázku. Možná by to vůbec neměla být otázka. „Ted' mi pověz, proč jsi byla přesvědčená, že pokud jsi mě namalovala, měl bych být mrtvý.“

Pohlédl na ni právě včas, aby v jejích očích uviděl záblesk paniky. „Budeš si myslet, že jsem blázen,“ vzdychla.

„Zkus to. Nedám ti pokoj, dokud se nedozvím, co se tu děje.“

Opět se zavrtěla a nevrle sklopila oči na přikrývku. „Pust' mě z toho ven, připadám si jako ve svěrací kazajce. A vzhledem k tomu, co jsem právě řekla, se necítím dobře.“

Richard s úsměvem zatáhl za látku a uvolnil ji. Sweeney chtěla pokrývku úplně odhodit, ale pak si uvědomila, že je prakticky nahá, a tak si ji zastrčila do podpaží.

„Asi před rokem se začaly dít divné věci,“ vzdychla.

„Jak divné?“

Mávla rukou. „Kdykoli jsem se přiblížila ke křižovatce, naskočila zelená, na parkovišti se uvolnilo místo právě, když jsem přijela a tak.“

Richard povytáhl obočí. „Příjemné záležitosti.“ Vzpomněl si, jak rychle sem od galerie dojeli. Byl to skoro zázrak, že cesta byla tak volná. Štvalo ho to, protože s ní chtěl strávit co nejvíc času.

„Jo, tahle část se mi docela zamlouvá. A taky to, jak se daří mým pokojovým rostlinám. Předtím skomíraly, ale teď, bez ohledu na to, jak se k nim chovám, jen vzkvétají.“ Ukázala na rostlinu obalenou jemnými růžovými kvítky. „Tohle je vánoční kaktus. Tenhle rok už kvete pošesté.“

Richard si promnul bradu. „Předpokládám, že tohle není obvyklé.“

„No, nikdy dřív to tak nebylo.“

„Co ještě?“ Určitě je toho víc. Volná parkovací místa a semaforey by v ní jistě nevyvolávaly tíseň.

Najednou se zachvěla a zneklidnila ho. Ale husí kůže se neobjevila a Richard si uvědomil, že to vyvolaly vzpomínky. Pohlédla na něj, modré oči strnulé a vyděšené. „Začala jsem vidět duchy,“ zašeptala.

Desátá kapitola

Nedokázala odhadnout, jestli jí věří, nebo ne, i když v tu chvíli na tom nezáleželo. Tím, že se někomu svěřila, se jí ohromně ulevilo. Až do toho okamžiku si neuvědomovala, v jakém napětí dosud žila. Richard z ní nespouštěl oči a jeho ruka zůstala jemně zabořená v jejích vlasech.

Pak pochopila, že jí na jeho názoru *velmi* záleží. Ještě před třemi dny by nevěřila, že by kdy mohla na jakéhokoli muže takhle reagovat. Nevěděla, jak došlo k tomu, že se pro ni stal tak rychle důležitý, ale nemohla to popřít. A proto jí nebylo jedno, co si o ní myslí.

Co když dospěl k názoru, že je praštěná a přinesla by mu víc problémů než užitku?

Najednou se na něj nedokázala podívat a cítila, jak jí obličej opět hoří. Bože, kam se poděla moje obezřetnost? blesklo jí hlavou. Proč jsem se nechala pohrůžkou, že mě odveze k doktorovi, přimět k tomu, abych odhalila své nitro?

Přitom sama o návštěvě lékaře uvažovala, třeba jen proto aby zjistila, jestli její trvalou prokřehlost nezpůsobila nějaká nemoc.

„Ani nevím, proč ti to vykládám,“ zamumlala rozpačitě.

Richard si dál pohrával s jejími vlasy. „Jak víš, že jde o duchy?“ zeptal se jemně.

„Protože jsou mrtví!“ vyhrkla podrážděně a zamračila se. „Když jdeš někomu na pohřeb a potom ho o měsíc později vidíš na parkovišti u supermarketu, poznáš, že se děje něco divného.“

„Jo, řekl bych, že to je jasné.“ Rty se mu zkřivily, jako by se snažil potlačit úsměv, a Sweeney zajímalo, co mu na ní

připadá tak legračního. Často vypadal, jako když je mu do smíchu.

„Co je tady směšného?“ vyhrkla.

„Ty. Pracně se snažíš obnovit plot, abys mě zadržela venku, a přitom sis neuvědomila, že už jsem na pastvině s tebou.“

„Dohodli jsme se, že se spolu nezapleteme...“

„Já si to pamatuju trochu jinak,“ protáhl. „Už jsme se totiž *zapletli*. Dohodli jsme se, že nebudeme mít sex. A neměli jsme ho, i když musím přiznat, zlato, že to je hodně náročné.“

Taky by sis mohl obléknout košili, místo aby ses ke mně nakláněl takhle polonahý, pomyslela si. Richard měl široký, svalnatý a báječně chlupatý hrudník a Sweeney by mu tak ráda položila dlaně na vypracované svaly, vnímala, jak mu pod nimi buší srdce, a nasávala teplo do rezervy na chladné hodiny, až nebudou spolu.

„Vyprávěj mi víc o přízracích,“ navázal Richard.

No, když už vypustila kočku z pytle, měla by prozradit všechno. Vypadalo to, že Richard se tam usadil natrvalo, odhodlaný nehnout se dříve, dokud se nedozví celou pravdu.

„Poprvé se to stalo v Claytonu. Před rokem. Jeden chlapec umřel na leukémii a o měsíc později jsem ho uviděla na parkovišti u supermarketu, jak se snaží, aby si ho jeho matka všimla a mluvila s ním.“

„To je smutný,“ potřásl Richard hlavou a Sweeney přikývla.

„Pak jsem jich potkávala čím dál víc. Jenže Clayton je příliš malé město, takže jsem většinu z nich znala, přinejmenším od vidění. Mávali na mě a já kolikrát reagovala stejně nebo jsem je zdravila a lidi se po mně začali divně koukat, takže mi došlo, že se musím odstěhovat. Tady je spousta duchů, ale jsou to Newyorčani a mluví jen málokdy.“

Richard opět potlačil úsměv. „Chápu, že potkávat duchy na malém městě může být problém,“ zamumlal.

„Nevěříš mi, co?“ vzdychla a zachmuřila se. „Taky bych tomu nevěřila, kdyby se mi to nestalo.“

„Nic takového jsem neřekl.“ Přestal si hrát s jejími vlasy a pohládl ji po tváři. „Duchové mě zajímají. Pokračuj.“

Pokrčila rameny. „Jsou jakoby průsvitní a dvojrozměrní. Když mluví, zní to kovově. A vždycky poznají, že je vidím. Nevím, jak je to možné.“

„Toho prodavače, kterého jsi namalovala, jsi taky viděla? Tak jsi poznala, že je mrtvý?“

„Přistoupil ke mně na ulici. Požádal mě, abych náčrtky, které jsem pro něj udělala, poslala jeho synům. Ale jak se o nich dozvěděl? Dělal jsem je ten večer, kdy umřel. Nemohla jsem mu je ukázat.“

„Poslalas ty náčrtky?“

„Včera,“ přikývla.

„Ten obraz ještě máš?“

Zatvářila se polekaně. „Jasně. Proč?“

„Rád bych se na něj podíval. Čistě ze zvědavosti.“

Chystala se vstát, ale znovu si uvědomila svou nahotu. Jelikož už její prsa viděl a dotýkal se jich, i vzhledem k tomu, co všechno ještě spolu dělali, kdyby byla světáctější, nenucené by se zvedla a oblékla.

„Řekla bych, že tohle je důkaz toho, že nejsem dost světácká!“ vyhrkla a s kajícím úsměvem pohlédla Richardovi do očí. Přitom zjistila, že si ji pátravě prohlíží. Srdce jí poskočilo. Nebo se jí stáhly útroby? Něco se prostě zachvělo. Takhle by na mě neměl koukat, pomyslela si. Neuvědomuje si, co provádí s mými vnitřními orgány.

„Cože?“

Ukázala na hromádku svého oblečení. „Otoč se.“

„Aha.“ Chápavě přikývl, ale nevstal. Ten temný pohled byl tak pronikavý, že měla strach luštit, co může znamenat, i když si nebyla jistá, zda ji zneklidňuje to, že od ní chce příliš mnoho, nebo příliš málo.

Přejel jí palcem po rtech a potom po lícni kosti. Chvilí se na sebe mlčky dívali, dokud Richard neprohlásil: „Chystám se co nejvíc urychlit rozvod.“

Aby mohl být s ní.

Nemohla předstírat, že nerozumí, co tím naznačuje. Chce ji a hodlá pohnout právníckou horou, aby ji dostal. Bylo vzrušující, že je předmětem takového odhodlání, ale zároveň i trochu – hodně – znepokojivé.

Dosud byla se svou samotou, se svým životem spokojená, ale v tu chvíli se smířila s tím, že se věci mění. Změní je Richard. A co bylo důležitější – i *ona* si přála, aby se změnily.

Poprvé v životě zatoužila stát se součástí dvojice. Dát tomuhle vztahu šanci. U osamělého člověka se dá průběh života mnohem snáz předpovídat, ale není ostrov, za který se vždycky považovala. Nevystačí si navěky jen sama. Už dvakrát Richarda potřebovala a pokaždé jí pomohl.

Bylo pro ni nové, že na někom může záviset, ale zároveň to působilo uklidňujícím dojmem. Takový pocit nikdy předtím nezažila, dokonce ani jako dítě. *Zejména* ne jako dítě.

„Oblékni se,“ vyzval ji Richard jemně, vstal a otočil se.

Rychle vklouzla do trička a džin, což zvládla za pár vteřin. Odhrnula si vlasy z obličeje, uvolněná a pořád trochu omámená, ale báječně zahřátá. Necítila vůbec žádný chlad, jen pohodu a fyzické uspokojení.

„Tudy,“ ukázala směrem k ateliéru, i když v bytě o čtyřech místnostech by nebylo těžké ho najít. Původně to měla být ložnice, ale její postel se vešla do menšího pokoje, a tak nikdy nepochybovala o tom, kde bude spát a kde pracovat.

Obraz prodavače uložila do komory. Nedokázala ho vyhodit, ale ani vystavit. Zamířila ke komoře, Richard ji však nenásledoval. Obcházel stojany, před každým se zastavil a prohlížel si dokončená plátna. Ucítila jisté napětí v ramenou. Candřin názor byl významný pro její kariéru, ale Richardův byl důležitý *pro ni*.

„Změnila ses,“ řekl náhle u obzvlášť výrazně barevné krajiny, kterou opřela o stěnu. Sklonil se, aby na ni lépe viděl.

„Netušila jsem, že máš přehled o mé práci,“ poznamenala překvapeně a stále stísněně. Přitom zírala na dlouhou linii jeho opálených zad, kde pěkně tvarované svaly obklopovaly brázdu páteře. Proč si nevzal košili? Mohl to udělat aspoň pro klid její mysli, když už nic jiného.

„Přes Candru jsem poznal hodně umělců, ale zajímám se jen o ty, kteří se mi líbí.“

To by se dalo vysvětlit dvěma způsoby. „Profesionálně nebo osobně?“ zeptala se opatrně.

S úsměvem se ohlédl přes rameno. „V tvém případě obojí.“ Znovu se zadíval na obraz a špičkou prstu zlehka přešel po potůčku obtékajícím skálu. Tekoucí vodu není snadné zachytit, protože je třeba vystihnout pohyb a energii a zároveň hru světla na hladině.

Čistá voda odráží barvy svého okolí. Pod jasnou oblohou je modrá, ve stínu lesa zelená a v pochmurném dni šedá. Sweeney strávila mnoho let malováním řeky svatého Vavřince a nikdy se přitom nenudila, protože byla pokaždé jiná.

„Jak se ti tohle povedlo?“ zamumlal Richard. „Vypadá to trojrozměrně. A ta barva...“ Odmlčel se a přešel k dalšímu obrazu – západu slunce na Manhattanu s tmavými obrysy budov, které se rýsovaly proti zářící obloze. Ta měla růžovooranžovou barvu a to, co mělo být obyčejné panorama, se změnilo v cosi úchvatného. Trvalo jí dva dny, než vystihla žádoucí odstín.

Richard stále mlčel a Sweeney už nemohla to napětí vydržet. „Tak co?“ vyhrkla netrpělivě.

Pohlédl na ni. „Vždycky jsi byla dobrá a víš to. Ale teď jsi lepší.“

Ramena se jí uvolnila a prohrábla si vlasy. „Nedaří se mi malovat způsobem, na jaký jsem byla zvyklá,“ přiznala. „Jako všechno ostatní se před rokem změnil i můj styl. Koukám na to, co teď dělám, a připadá mi, jako by to maloval někdo jiný.“

„Změnila ses, a proto se změnil i tvůj styl. Možná to souvisí a možná ne. Ale jsem rád, že se to stalo.“ Pátravě po něm loupla očima. „Proč?“

„Protože předtím jsi mě neviděla. Teď jo.“

Myslel to vážně a přitom se jí díval zpříma do očí. Tím pohledem by mohl hypnotizovat kobru, pomyslela si. Na ni působil nejspíš stejně, protože se nedokázala odvrátit. Chtěla

namítnout, že ho samozřejmě viděla už dřív, ale pak si uvědomila, co tím myslel.

Nevníkala ho jako *muže*. Muži v její mysli byli bezpohlavní, znetvoření, bezvýznamní. Se zmatenou směsí sexu a emocionálních nároků nechtěla mít nic společného, a tak se před nimi uzavřela. Vzhledem k tomu, že měla před očima nevhodný příklad rodičů, jak to *nedělat*, a sama se chtěla soustředit výhradně na malování, stala se z ní citová jeptiška.

Ať měly podivné změny, k nimž došlo, něco společného s posunem v jejím postoji, nebo čas prostě její strachy vyléčil, ta část jejího života skončila a pochybovala, že by se k ní ještě vrátila. Teď měla oči otevřené a už nikdy nebude slepá k Richardově sexuální přitažlivosti ani k mužné žádostivosti v jeho očích.

„Tys mě viděl?“ zeptala se. „Myslím předtím. Vždyť jsme se setkali... kolikrát? Snad třikrát.“

„Čtyřikrát. Ano. Viděl jsem tě.“ Usmál se. „Vždycky jsem věděl, že jsi žena.“

Z toho, jak na ni zíral, ji začaly pálit bradavky a věděla, že kdyby sklopila oči, zjistila by, že jí ze svetru trčí jako dva malé pevné kolíky. Radši se tedy nedívala. Nechtěla přitáhnout jeho pozornost v případě, že si nevšiml.

„Jsi vzrušená, nebo je ti zima?“ zeptal se jemně a Sweeney pochopila, že mu to neuniklo.

Odkašlala si. „Nejspíš vzrušená, protože zima mi není.“

Richard zaklonil hlavu a rozesmál se. Nevěděla, jestli by měla předstírat nezájem, nebo si hrát na roztomilou a flirtovat s ním. Musí se toho v téhle oblasti ještě hodně učit, ale poprvé dospěla k názoru, že by to mohlo být zábavné. Ale ne teď. Zatím.

Opět si odkašlala a otočila se ke dveřím do komory. „Ten obraz je tady.“ Musela se přinutit, aby otevřela. Nechtělo se jí čelit ošklivosti smrti. Přesto se pohledu na malbu nevyhnula, protože v době, kdy ji ukládala, nebyla ještě zcela suchá, takže byla opřená lícní stranou dopředu.

Umělkyně v jejím nitru by nedovolila, aby čímkoli poškodila i takovýhle obraz, i když normálně by nikdy nedala žádné plátno schnout do komory.

Chvatně po něm sáhla a opřela ho o stěnu naproti komoře. Richard k němu přešel a zíral na něj s nečitelným výrazem. Sweeney se postavila k oknu a vyhlížela ven.

„Dělalas to předtím, než ses dozvěděla, že je mrtvý.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka. Každopádně mu to už řekla. „Víš, co se mu stalo?“

„Ne, vypadal normálně.“ Kousla se do rtu. „Jenže to všichni, víš?“ Duchové přímo kypěli zdravím. Vykládej to ale někomu.

„Jak se jmenoval?“

„Stokes. Křestní jméno neznám, ale jeho synové se jmenují David a Jacob Stokesovi. Oba jsou advokáti.“

„Jestli ti to nevadí, zjistím to.“

„Co?“ Zvědavost ji přiměla, aby se otočila.

„Jak umřel.“ Palcem si třel bradu. „Třeba to byla jen nehoda.“

„Kvůli té krvi? Nevím, do jaké míry je ten obraz realistický. Mohl dostat infarkt nebo mrtvici. Ta krev tam může být proto, že... Vlastně nevím. Mám ji prostě spojenou se smrtí. Nebo spadl ze schodů...“

„Prověřím to,“ opakoval Richard a otočil se ke dveřím. Přešel do pokoje a zvedl svou košili. Sweeney ho následovala a dívala se, jak se obléká. Když zakryl širokou hrud', lítostivě ji bodlo u srdce. Richard si bez jakýchkoli rozpaků rozepnul kalhoty a začal si do nich košili zastrkovat. Sweeney polila horká vlna a cítila, jak rudne.

„Mám jednání, které nejde odložit,“ vysvětloval Richard, když všechno opět zapnul. „Vem si papír a tužku, řeknu ti své soukromé číslo.“

Nemusela nic hledat. Patřila mezi pořádné lidi, takže vše potřebné leželo hned vedle telefonu. „Fajn, povídej!“

Nadiktoval jí číslo. „Nečekej, až budeš zase tak promrzlá, že se nehneš. Volej okamžitě. Jestli máš pravdu s tím, že to

souvisí s náměsíčností, hned po příchodu do ateliéru poznáš, jestli máš volat.“

„Nedá se odhadnout, jak často se taková věc vyskytne. Nemůžeš přece plýtvat časem a přijet sem pokaždé, když mi bude zima.“

„To rozhodně nemůžu. Ale nejde jen o prokřehlost. Je to mnohem vážnější a ty to víš. Podívej, pro klid mé duše mi zavolej každé ráno po probuzení, ano?“ Vzal ji za bradu a sklonil se k polibku. Byl jemný, jeho rty měkké a pohybovaly se jen nepatrně.

Musela se držet, aby ho neobjala. Ten člověk byl návykový jako droga. Chtěla víc. Chtěla ho celého.

Ve dveřích se zarazil. „Má galerie výhradní právo na prodej tvých prací, kromě portrétů na zakázku?“

„Ano.“

Potrásl hlavou. „Mám zájem o tu tekoucí vodu. Odneseš ji do galerie, ať ji nechají zarámovat, a já zařídím, aby ten obraz pro mě obstaral někdo jiný, protože Candra by ho mohla prodat jen proto, aby se mi nedostal do rukou.“

A aby se nedozvěděla, že mezi námi něco je, pomyslela si. Udělala dobře, že se do vztahu s ním nežene. Přestože se s Candrou rozešel, situace je mrzutá a nijak by rozvodu neprosněla. Rozhodla se, že smlouvu s Candrou ukončí a najde si jinou galerii, která by ji zastupovala.

„Ozvu se,“ dodal Richard a krátce zaváhal. Měla dojem, že by ji chtěl znovu políbit, ale evidentně si to rozmyslel a vstoupil do předsíně.

Jistě se rozhodl správně, usoudila roztouženě, když za ním zavřela a zamkla. Ačkoli správné rozhodnutí nemusí být vždycky příjemné. Zapletli se spolu už víc, než bylo vhodné, aspoň Richard se však dokázal natolik ovládnout, aby nepřekročili patřičnou mez. Dokud nebude rozvedený, nemůžou riskovat a opakovat dnešní situaci, protože pokušení je příliš silné, aby se mu dalo pořád odolávat.

* * *

Richard vyšel z budovy zachmuřeně. Šofér ho zahlédl a během několika vteřin přirazil k chodníku. „Ještě moment, Edwarde. Potřebuju si zavolat.“ Vytřukal informace, požádal o číslo na advokáta Davida Stokese a okamžité spojení.

Po druhém zazvonění se ozval mladý mužský hlas. „Pan Stokes tady není,“ vysvětloval. „Mají úmrtí v rodině a do konce týdne nepřijde.“

„Jde o smrt jeho otce,“ řekl Richard s nadějí, že Sweeney měla ohledně prodavače pravdu. Její historka odporovala logice, ale neměl chuť ji jen tak odmávnout jako nesmysl. Něco se dělo, co jí působilo šok nebo cosi podobné šoku, a to, co vyprávěla, se dalo ověřit pátráním nebo pozorováním.

„Vy jste od policie?“

„Vyšetřuju to úmrtí,“ odtušil Richard nenuceně.

„Všichni jsou z toho zděšení. Zjistili jste něco?“

„Nemůžu o tom mluvit. Dejte mi soukromé číslo pana Stokese.“ Poznamenal si ho, přičemž si všiml, že ho Edward zvědavě pozoruje ve zpětném zrcátku. Šofér byl obvykle naprosto netečný, ale tenhle nový vývoj zřejmě vzbudil jeho zájem.

Richard vytřukal číslo Davida Stokese. Ozvalo se dítě, a když požádal o pana Stokese, hlásek řekl: „Okamžik,“ a pak křikl: „Tati!“

„Mé jméno je Richard Worth,“ představil se Richard. „Omlouvám se, že obtěžuji v takovéhle chvíli, ale dovolíte-li, rád bych vám položil pár otázek ohledně smrti vašeho otce.“

„Myslíte jeho vraždy,“ upřesnil David Stokes.

Jedenáctá kapitola

Elijah Stokes byl zavražděn. Stal se obětí brutálního loupežného přepadení. Někdo na něj zaútočil, zatáhl ho do vedlejší uličky a tam utloukl k smrti. Zemřel na vážná poranění hlavy. Neochotná svědkyně nakonec policii sdělila, že v dotyčný podvečer viděla z té uličky vyběhnout mladého muže.

Richard přemítal o podrobnostech, které se od zahořklého a skleslého Davida Stokese dozvěděl. Nelíbily se mu.

Jeho zaměstnanci už dávno odešli, takže ve svém domě zůstal úplně sám. Byla to jeho oblíbená doba. Nejradši pracoval v noci a potřeboval si prostudovat stav trhu, což nestačil udělat dopoledne, ale na míru zisku a nabídky zboží už neměl náladu.

Vytáhl z ledničky láhev piva a posadil se k televizi. Zálibou dát si občas pivo pokaždé Candře připomínal svůj venkovský původ. Ačkoli se o něm zmiňovala málokdy, vnímal její povýšenost smíšenou s pohrdáním.

Krátce po svatbě, kdy mu ještě na Candřině názoru záleželo, se omezil na její oblíbená vína, míchané nápoje a whisky. Představovat správný obraz pro něj nebylo důležité tehdy ani teď, pro ni však ano. Jakmile mu ale začala zahýbat, přestal se přemáhat a od té doby měl vždycky v ledničce pivo.

Tušil, že Sweeney nerozezná jedno víno od druhého a vůbec jí to nevadí. Byl to osvěžující postoj.

Položil natažené nohy na konferenční stůl a přepnul na zpravodajský kanál, ale většina toho, co hlásili, ho v tu chvíli nezajímala. Měl v hlavě důležitější problémy.

Sweeneyina schopnost vidět duchy a ovlivňovat elektroniku ho nevzrušovala. Moc jí totiž nevěřil. Duševně

byla zdravá, takže její představy by mohly být přinejhorším výstřední. Účinek na elektroniku se dal snadno vysvětlit. Někteří lidé například nemůžou nosit hodinky na baterie, protože jejich osobní energetické pole je poškozuje. Pokud Sweeney opravdu ovlivňuje semaforey ve svůj prospěch, je to fajn.

Přesto mu pár věcí starosti dělalo. Hlavně ta hrozná třesavka, ať ji vyvolal šok či něco jiného. Úplně ji totiž zneschopnila. Nevěděl, do jaké míry je její zdraví v ohrožení, ale soudě podle toho, co dnes dopoledne viděl, by to mohlo být reálné.

Chtěl věřit tomu, že všechno má nějakou skrytou fyzickou příčinu, která se snadno napraví léky. Bylo by to nejjednodušší a nejlogičtější řešení.

Bohužel tady však byl ten obraz Elijaha Stokese. Pro jeho existenci neměl žádné vhodné vysvětlení. Jakmile ho uviděl, bylo mu jasné, že zachycuje násilnou smrt. Sweeney si zřejmě neuvědomovala, co namalovala, ale nejspíš proto, že příliš násilných úmrtí nezažila.

Zato on ano. V armádě ho učili, jak účinně použít násilí, aby mohl splnit své poslání a vyhnout se zajetí. Jak zabíjet. Byl v tom dobrý, a nejen při výcviku. Jízdní hlídky, stejně jako všechny ostatní speciální bojové skupiny, se často vysílají na tajné mise, o nichž se neinformuje v médiích.

Richard věděl, jak vypadá násilná smrt, takže očekával, že mu David Stokes potvrdí, že otec byl zavražděn.

Sweeney nežila v prodavačově okolí, neznala ani jeho jméno – dokud jí nesdělil jména svých synů – ani se nemohla o jeho smrti dozvědět a obraz namalovat dodatečně, protože už byl naprosto suchý. Když se otočila, dotkl se opatrně barvy, zvláště silné vrstvy rudé krve, a ta už vůbec nelepila. Ne, nevěděla, že Elijah Stokes byl zavražděn, a Richard ani neměl v úmyslu jí to vykládat.

Byla už kvůli tomu obrazu dostatečně skleslá a nechtěl dělat nic, co by u ní vyvolalo další záchvat podchlazení a třesavky. Kdyby mu někdo před měsícem, nebo dokonce před

týdnem tvrdil, že je nějaký takový psychický úkaz vůbec možný, vysmál by se mu do obličeje, že jde o bulvární žvást.

Jenže tady šlo o Sweeney. Ta nedokázala dobře lhát ani předstírat. Když pozoroval její reakci na McMillanovy, měl chuť se nahlas rozesmát, protože její vzrůstající odpor a touha co nejrychleji prchnout se jí dokonale zračily ve tváři. Pokud mu nechtěla něco říct, netvářila se, že nezná patřičnou odpověď, ale prostě nasadila vzdorný výraz. Nic nehrála, protože to neuměla.

Poté co ho Candra začala podvádět a on deset let pozoroval snobskou povýšenost ve svém okolí, připadala mu teď Sweeney jako sklenice svěží čisté vody. Byla přímá a čestná, takže i kdyby něčemu z toho, co vyprávěla, nevěřil, musel by připustit, že ona tomu věří. A musel přijmout i to, že namalovala smrt Elijaha Stokese, aniž ji viděla a vůbec věděla, že je ten starý muž mrtvý.

A tak mu tváří v tvář skutečnosti nezbývá než odložit logiku a přiklonit se k víře. Sweeney není blázen a ani nehraje divadlo.

Jestli ji miluje, musí jí věřit.

Sakra! Ta představa ho šokovala. Vyskočil a začal neklidně přecházet po místnosti. Toužit po ní je jedna věc – zdravá sexuální reakce na přitažlivou ženu. Líbí se mu. Když ji před pár dny pozval na večeři, měl zájem o dlouhodobý a velmi sexuální vztah. Na lásku ale nepomyslel.

Právě se vyhrabává z neúspěšného manželství, i když rozvod je jen právnický náhrobní kámen na cosi, co je už dlouho mrtvé. Láska k Sweeney se mu nehodí.

Načasování nebylo právě ideální a Richard tušil, že život se Sweeney nemusí být snadný. Je složitá a naježená a nejspíš neochotná ke kompromisům.

Ale je čestná a úsměv, který mu dnes dopoledne věnovala, když se probudila v jeho náručí, byl téměř andělský. Srdce mu přitom poskočilo. Uvědomil si, že se dostal do průšvihů. Muž dokáže udělat hodně pro ženu, která se usmívá tímhle způsobem – mile, rozespale a spokojeně.

Přenášel by hory za možnost milovat se s ní a pozorovat její obličej při orgasmu. Vzhledem k tomu, že už ochutnal její vášnivost, věděl, že moc dlouho nevydrží.

Ať tak nebo tak, Candra podepíše papíry a on využije všechny páky, aby se jejich záležitost dostala co nejrychleji k soudu. Do týdne. Peníze dělají zázraky a on jich má spoustu. Neumí si představit lepší způsob, jak je využít. Je na čase, aby je utratil za něco uspokojivého, a nedokázal si představit nic uspokojivějšího než dostat Sweeney do rukou, do postele, do svého života.

Ve svém životě provede jisté drastické změny, a to brzy. Nejdrastičtější bude Sweeney, ale ani to ostatní nebude menší. Už ho unavovalo sledovat trh a vyčerpával ho i život, který vedl. Nic takového nikdy nebylo jeho konečným cílem. Nelíbilo se mu, co viděl na trhu, a usoudil, že je nejvyšší čas s tím praštit. Předpokládal, že má před sebou přinejmenším ještě rok, protože likvidace jeho aktivit zabere nějaký čas, ale nehodlal čekat do poslední minuty.

Z informací, které se mu dostaly do ruky, věděl, že řada významných společností stojí před krachem, což ohrozí celkovou situaci na burze, která se může zhroutit. Kdyby byl se svým současným životním stylem spokojený, možná by se pokusil z té složité situace vybruslit, za těchto okolností ale bude nejlepší skončit.

Nikdy nehodlal strávit celý život spekulacemi na burze. Měl i jiné plány a nastal čas, aby je začal realizovat.

Sweeney všechno komplikovala, a nejen proto, že se mu to časově nehodilo. Nestál o milostný vztah na dálku. Chtěl ji mít u sebe a nevěděl, jak by se na to tvářila.

Velké plány, ušklíbl se. Zaklonil hlavu a dopil pivo. Chystá se organizovat Sweeney budoucnost, aniž se vůbec zeptal, jestli o to stojí. Sakra, a proč ne? Vtrhla do jeho života, takže jistá kompenzace nebude na škodu.

Předpokládal, že má poměrně slušnou naději na úspěch, vzhledem k Sweeneyině poznámce o tom, že se o něj bála. Zakřenil se. Rád využije její city ve svůj prospěch. Potřebuje všechny výhody, které se naskytanou.

Bly téměř dvě v noci, když se Sweeney ve spánku jemně zavrtěla a nakrčila obočí. Z hrdla jí vyšlo stěží slyšitelné zakňučení, tichý protest podvědomí. O chvíli později odhrnula pokrývku a vyklouzla z postele. Několik vteřin zůstala stát s hlavou nakloněnou ke straně, jako by něčemu naslouchala, potom vzdychla a zlehka prošla tmavým bytem do ateliéru.

Včera opřela plátno s botami o stěnu, aby nepřekáželo, ale aby na ně zároveň viděla. Ty boty pro ni byly hádankou. Proč je namalovala? Po počáteční úlevě, že nejde o další smrt, na ni během dne padala čím dál větší tíseň. Boty nebyly dokončené a měla by na nich pracovat. To vědomí jí poprvé v životě nahánělo hrůzu.

Ted' zamířila rovnou k plátnu a postavila ho na stojan. Při výběru barev se tvářila bezvýrazně. Pustila se do práce a tahy štětcem byly rychlé a přesné. Úzkým štětečkem dokončila detaily.

Nepracovala dlouho, ne víc než hodinu. Najednou se zachvěla a zvadla, jako by na ni padla velká únava. Zavřela tubu s barvou, pustila štěteček do sklenice s terpentýnem a tiše se vrátila do postele.

Opět spala déle, téměř do osmi, ale hned věděla, že to udělala znovu. Byla jí zima a teplo z elektrické dečky se ze záhadných důvodů nepřenášelo na její tělo. Když šla večer spát, bylo lůžko příjemně vyhřáté, že skoro slastí předla. A bylo takové určité i teď, jenže to necítila.

Jelikož nebyla hlupák, co nedokáže vnímat realitu, chvatně se oblékla a přeběhla do obývacího pokoje, kde nechala ležet lístek s Richardovým číslem. Jakmile uchopila bezdrátový telefon, všimla si, že má úplně bezbarvé ruce kromě nehtů, které měly zajímavě namodralý nádech.

Richard se ozval osobně a při zvuku toho klidného hlubokého hlasu se v jejím nitro cosi trochu uvolnilo. „Tady Sweeney,“ ohlásila se a snažila se, aby to znělo vesele, jenže

se v tu chvíli prudce otrásla a hlas jí zakolísal. „Už je to tu zase.“

„Hned jsem tam.“

Žádné otázky, žádné „mám fofr, ale přijedu, hned, jak to bude možné“. Potřebuje ho a on všechno ostatní nechá být, aby mohl být s ní. Až z toho pocítila tíhu na hrudi, jako by byla nasydlá. Do očí jí vhrkly slzy a zamrkala, aby je zahнала, odhodlaná, že už nebude slaboch.

Přesunula se do kuchyně. Káva byla připravená a vychladlá. Naplnila hrnek a strčila ho do mikrovlnné trouby. Netrpělivě čekala, až se ozve cinknutí, a přitom cítila, jak jí tělem procházejí mrazivé vlny a svaly se jí stahují další třesavkou.

Rychle vypila první dávku a hned dala ohřát další. Musela hrnek držet oběma rukama, aby káva nevyšplíchla, ale chvěla se tak silně, že hrozilo nebezpečí, že se opaří.

Uvědomila si, že záchvaty jsou čím dál horší. Vychládala mnohem rychleji. Možná by měla přestěhovat kávovar do ložnice na noční stolek, aby nemusela vstávat z postele. Ne že by káva nějak výrazně pomáhala. Vlastně nepomáhala nic, kromě Richarda.

Stačilo na něj pomyslet a hluboko v nitru ucítila nepatrný proud tepla. To je řešení, napadlo ji. Prostě přemýšlet o Richardovi. Vzpomínala na něj celý předchozí den a neustále si přehrávala smyslné okamžiky v jeho náručí. Za skutečnost, že nedošlo k sexu, vděčila jemu a jeho sebeovládání, nikoli sobě. Ještě stále byla šokovaná – sama ze sebe, horka, které proudivo jejím tělem, i slepé fyzické žádostivosti toužící po naplnění.

Nic takového dosud nezažila a najednou si už nebyla tak jistá, že by dokázala udržet jejich vztah platonický.

Zafuněla do hrnku. Co si to namlouvá? K sexu sice nedošlo, ale jejich vztah měl k platonickému daleko. Celé roky se pyšnila odolností vůči erotickému pokušení, Richard však jediným pohledem pronikl její obranou a přiměl její útroby, aby se svíraly touhou. Jen si to přiznej! pomyslela si. S Richardem je z tebe žena přístupná sexu.

Se zachvěním pohlédla na hodiny. Kde je ten Richard? Každou chvíli by se měl objevit.

Chladem se schoulila do sebe, ale vzápětí se prudce narovnala a s vytřeštěnými očima vyskočila ze židle a vtrhla do koupelny. Chvatně si vypláchla ústa ústní vodou, potom popadla kartáč a zaútočila na vlasy, které jí trčely kolem hlavy jako křoví. Bohužel bez kýženého výsledku. Odhodila kartáč, stříkla si do dlaně cosi, co mělo umožnit rozčesávání kudrn, a vetřela to do nejhorších míst.

Mejkap? Mám použít rtěnku? Zírala na sebe do zrcadla a přemítala, který odstín by na jejích promodralých rtech vypadal nejlépe. A co třeba parfém? Sakra, žádný nemám...

„Bože, asi jsem se zbláznila,“ zamumlala. Stála tam, trásla se tak silně, že to začínalo bolet, a přitom si dělala starosti kvůli líčení a parfému.

Vtom zadrnčel zvonek. Chvatně si otřela ruce a rozběhla se ke dveřím. Když je prudce otevřela, cvakaly jí zuby.

„Zešílela jsem!“ vyhrkla s ponurým výrazem, když se Richardovi vrhla do náruče. „Jsem zmrzlá na kost a přitom se starám o rtěnku. A navíc jsem otevřela, aniž jsem si ověřila, kdo zvoní. Je to všechno tvoje vina.“

„Já vím,“ potřásl hlavou. Zvedl ji ze země a vešel do předsíně. Pevně ji sevřel, aby jí pomohl vzdorovat třesavce. Přitiskla mu obličej ke krku a vdechovala jeho teplo. Měla přitom tak studený nos, že sebou trhl. Když se otočil a zamkl, zvlnily se mu rty vláčným úsměvem.

„D-dneska to není tak hrozné. V-volala jsem ti hned, jak jsem se vzz-budila,“ zablekotala Sweeney. Vzhledem k tomu, že přitom neměla kontrolu nad svými zuby, které opět předvedly napodobeninu kastanět, nevyznělo její prohlášení příliš věrohodně.

„To je dobře.“ Donesl ji k pohovce. „Kde je deka?“

„Na k-křesle v 1-ložnici.“

„Dojdu pro ni.“

Vzápětí byl zpátky. Přiměl ji, aby se natáhla, lehl si vedle ní a oba zakryl příkrývkou. Potom se znovu posadil, přetáhl si přes hlavu tenký rolák, pohodil ho na podlahu a znovu se

položil. Její ruce sevřel mezi jejich těly, aby je svým teplem zahříval.

Richardova pokožka na jejích studených prstech přímo pálila. Položil jí ruce na záda, přitiskl je na páteř a Sweeney se zachvěla úlevou, jak jeho teplo začalo pronikat do hloubky.

„Už je to lepší,“ hlesla a cítila, že se napnuté svaly pomalu uvolňují. Zvolna, zhluboka se nadechla a nasála jeho pach. Voněl teplem a pižmem, nepopíratelně mužně. Aroma testosteronu, pomyslela si s úsměvem.

„Je to lepší?“ zeptal se a jeho hlas zněl hlouběji než obvykle. Basové tóny jí rozvibrovaly ucho.

„Hmm. Tohle vůbec nebylo špatné.“

„Protože jsi tentokrát nečekala.“ Zlehka jí přejel ústy přes ucho a posunul se ke spánku. Rukou ji zvolna hladil po zádech a tiskl k sobě, přičemž jí svalnaté stehno vklouzlo mezi nohy.

Ucítila jeho erekci a zatajila dech. „Nemůžu ti přece pořád volat, abys mě chodil zahřívat,“ namítla. „Je to příliš velké pokušení.“

„To mi povídej,“ vzdychl. Rty na jejím spánku se našpulily, jak se usmál, potom jí vtiskl další polibek. Odhrnul jí pramen vlasů a něžně konečkem prstu obkroužil ucho. „Včerejšek nemůžu opakovat. Kdybych tě dneska svlékl, okamžitě bych se s tebou pomiloval.“

Znělo to intimně a neuvěřitelně křehce. Vyvolal tím závatnou představu, při níž se jí sevřely útroby téměř neúnosným očekáváním. Nemohla protestovat, protože toužila přesně po tom, o čem mluvil.

„Já tě taky chci,“ zašeptala, neschopná nic předstírat. Vždyť je mu určitě jasné, jak na něj reaguje. Věděl to od začátku, ještě dřív, než byla ochotná si to připustit.

Celé tělo se mu napnulo, tvrdě ji přitiskl k pohovce a jeho koleno se posunulo výš. Zároveň polohlasně zasténal. „Připadám si jako puberták na gauči v obýváku. Už jsem zapomněl, jak je to zatraceně frustrující.“

Zlehka mu přejela rty po bradě. Byla nezkušená, ale nikoli naivní nebo neznalá. Věděla, že existuje řada možností, jak se

můžou navzájem uspokojit, aniž by došlo přímo k souloži, ale pokušení bylo příliš silné, aby některou z nich navrhla. Tak radši mlčela. Pochybovala, že by měla dostatečně silnou vůli, aby takovou zkoušku zvládla, a navíc by jí to připadalo jako podvod.

Bylo by to slastné a báječně uspokojující – a špatné. Až do Richardova rozvodu to bude špatné. Většina žen by s ní nejspíš nesouhlasila, jenže nevyrostaly s příkladem jejích rodičů před očima.

Neodvážila se ho ani políbit, přestože ho toužila ochutnat. Cítila napětí v jeho těle i pulzování vlastních smyslů jako odezvu. Stačilo by tak málo a oba by se přehoupili přes hranu, proto neměla odvahu se pohnout.

I tak jí přinášelo potěšení jenom ležet v Richardově náručí, vnímat, jak se mu s každým nadechnutím zvedá hrud', a poslouchat tlukot jeho srdce. Sdílení jeho tepla jí poskytovalo téměř živočišné uspokojení a pocit sounáležitosti, jaký dosud nepoznala. A překvapivé poznání, že *není* na světě sama, že se stala součástí dvojice.

Bylo opojné vědět, že ji má rád, že je pro něj důležitá. Nevzpomínala si, že by dosud byla vůbec pro někoho důležitá. Nechápala, jak se ten pocit mohl tak rychle vytvořit. Jak bylo možné, že dokázala tak snadno získat k Richardovi důvěru a spoléhat na něj. Ale stalo se.

„Cos namalovala tentokrát?“ zeptal se Richard po deseti minutách, aniž se třesavka vrátila. Bylo jí teplo a cítila se ospalá, téměř omámená.

„Nevím,“ zamumlala trochu překvapeně. „Ani jsem nešla do ateliéru. Mám v posteli ohřívací dečku, a protože mi při probuzení byla zima, usoudila jsem, že jsem zase byla náměsíčná. Co když jsem tě volala zbytečně?“

„Byl bych rád, abys mi zavolala pokaždé, když začneš být prochládlá. Nenechávej to dojít tak daleko jako včera ráno. Pořádně jsi mě vyděsila.“

„Sama jsem byla taky,“ ušklíbla se a cítila, jak se mu smíchem otřásá hrudník. Bylo příjemné, že jeho hlas zněl tak hluboko. Chloupky na jeho hrudi ji škrábaly do tváře, ale i to

se jí líbilo. Všechno na Richardovi bylo tak mužné, že se musela hodně držet.

„Už je ti teplo?“

„Jako na grilu.“

„V tom případě vstaneme.“

„Proč? Je to fajn.“

„Protože nejsem svatý. No tak, pojď se podívat, cos vytvořila.“

Chtěla protestovat proti ztrátě jeho tepla, ale rozhodla se, že se ovládne. „Dobrá.“

Richard zvedl ze země svetr, vytáhl ji na nohy a zamířil k ateliéru. Sweeney však zabočila do kuchyně a nalila si další dávku kávy. Richard nabídku kávy odmítl a se zkříženými nohama se opřel o skříňku, aby si mohl přetáhnout rolák přes hlavu.

Sweeney dosud neměla v kuchyni mužskou návštěvu a párkrát po něm obdivně loupala očima. Jakmile byl svetr na místě, potlačila lítostivý povzdech. Jaká škoda zakrývat takový hrudník!

„Tak pojď a přestaň otálet!“ pobídl ji a Sweeney si teprve v tu chvíli uvědomila, že je zvědavá. Včera namalovala boty, kdo ví, co udělala tentokrát – pokud vůbec.

Richard jí zlehka zatlačil do zad a společně vešli do ateliéru. Rozhlédla se a zjistila, že plátno s botami není opřené o stěnu, kde ho nechala.

„Vypadá to, že jsem zase pracovala na botách,“ poznamenala s mírnou úlevou. Nelíbilo se jí, že je náměsíčná a přitom maluje, aniž by si to pamatovala, ale mohlo se stát, že by zvolila mnohem horší námět než boty.

Stojan byl posunutý tak, aby plátno bylo otočené k severní stěně. Došli k němu a Sweeney si pátravě prohlížela detaily, které v noci doplnila, a studovala tahy štětcem. Byly tak jemné, že působily jako fotografie. Takovou techniku obvykle nepoužívala, ale nepochybně šlo o její práci.

Přidala další botu, lodičku s vysokým podpatkem do páru s tou předchozí. Byla elegantní a Sweeney k ní namalovala

ženskou nohu až po kotník, zároveň s neobutou ženskou nohou do výšky kolene, jež ležela kousek od prázdné boty.

Celkem vzato nebylo na obraze nic hrozného – aspoň ne na tom, co dosud namalovala – přesto se jí stáhl žaludek a zachvěla se.

„Výborně,“ zamumlala. „Přidala jsem nějaké části těla.“ Navzdory uštěpačnému tónu bylo v jejím hlase cítit napětí.

Richard si všiml zachvění, přitáhl ji k sobě a objal ji. Se zachmuřeným výrazem přitom zíral na malbu.

„Začíná se to podobat obrazu prodavače párků v rohlíku, co? Je mrtvá. Leží na zemi a jedna bota jí sklouzla. A pokud ještě není mrtvá, brzy bude a mám pocit, jako by to byla moje vina,“ vzdychla Sweeney a chtěla se odtáhnout, ale Richard ji otočil čelem k sobě a sevřel pevněji. Velkou dlaní jí potom přitiskl hlavu na svou hrud’.

„Není to tvoje vina a ty to víš.“

Sweeney přidušeně řekla: „Jasně že to vím, ale pocitově...“ Mávla rukou. „Znáš to, jak to chodí s emocemi...“

„Jo, jsou zatraceně nezkrotné.“ Políbil ji na temeno.

„Zajímalo by mě, co by se stalo, kdybych to plátno zničila.“

„Nic. Jestli tu situaci namaluješ, nebo ne, nebude to mít na dotyčnou osobu žádný vliv. Ať jsou ty vibrace – nebo co to vůbec je, co tě ovlivňuje – jakékoli, působí jen na *tebe* a na nikoho jiného.“

„Kéž bych si tím mohla být jistá!“

„To můžeš, protože Elijaha Stokese jsi namalovala, až když byl mrtvý, ne dřív.“

Vyplašeně zaklonila hlavu, aby se na něj podívala. „Jak to víš?“

„Mluvil jsem s jeho synem Davidem. Stokes umřel v podvečer a tys to malovala až v noci.“

V duchu to probírala a ulevilo se jí, přesto jako by se jí hlavou honily nezodpovězené otázky, jen vědět, jaké to jsou. S povzdechem ho objala kolem pasu a vychutnávala dotek jeho těla. Byl tak pevný a silný. Přejela mu dlaní po zádech a

nedokázala si vybavit, jestli už ho vůbec předtím takhle držela. Pocítila výčitky svědomí. Pořád jen bere a bere, zatímco on jen dává. Jenže i silní lidé potřebují podržet. Sama se vždycky považovala za silnou a podívejte, jak ho teď potřebuje!

Richard se trochu zaklonil, aby jí viděl do obličeje. „Máš lepší pocit?“

„Trochu, ale pořád si dělám starosti.“ Vyloudila úsměv a snažila se nepříjemné myšlenky zaplašit. „A taky mám hlad. Snídals?“

„Už dávno a klidně bych si něco dal. Chceš si někam zajít? Bude to naše první rande.“

„Uau! Rande! Nevím, jestli bychom to měli udělat.“ Zakřenila se při pomyslení na všechno, co už *dělali*, i na to, co ještě zbývá.

Jeho úsměv byl pobavený a kající zároveň. „Můj den přijde, zlato. Až tě konečně budu mít položenou na zádech, vzpomeň si, že mám v sobě spoustu frustrace, na které se musím pracovat.“

„Říkáš úžasné věci,“ zapředla a rozesmála se, protože nikdy předtím takovouhle milostnou hru nehrála. Nikdy muže nešládla a teď cítila, jak se na ni jeho touha valí jako přílivová vlna, která ji celou zaplavuje. Bylo to omamné, vzrušující a... báječné.

Richard ji otočil ke dveřím a zlehka postrčil. „Vem si něco na nohy... a taky podprsenku. To pohupování mě šíleně dráždí.“

Vzala si víc než jen boty a podprsenku. Vyměnila šedý svetřík za modrý a přidala řasenku a rtěnku. Zamračila se na vlasy, odhodila kadeř z čela a rozhodla se, že je nechá být.

Popadla kabelku a vstoupila do obývacího pokoje, kde si Richard prohlížel knížku o přízracích.

„Od té doby, co to začalo, pořád něco studuju,“ vysvětlovala. „Doufám, že najdu nějaké vysvětlení toho, co způsobilo, že ty duchy vidím, jenže zatím ty knížky jen vyprávějí o zjeveních. Někteří duchové hned zmizí, jiní se nějakou chvíli zdrží a někteří zůstávají pořád.“

„Proč?“ Richard vstal a došel s ní ke dveřím.

„Je na to řada teorií. Možná existují volné konce, které se mají svázat, třeba jsou jen zmatení a nespolupracují. Kdoví? V jedné knížce se píše, že přízrakem se stává pouze nešťastná duše, takže ty, které setrvají krátkou chvíli, vlastně nejsou strašidla, ale prostě mají přestávku.“

„To je jedno hledisko,“ zamumlal Richard.

Vyšli na chodbu, Sweeney zamkla a zamířila k výtahu. Všimla si, že se Richard rozhlédl a pátrá po známkách chátřání. Byty v domě nepatřily k luxusním, ale byly dobře udržované. Pokud se například porouchal výtah, nemuseli obyvatelé domu čekat na opravu celé týdny jako jinde, prasklé žárovky na chodbách se vyměňovaly včas a kanalizace fungovala.

Budova byla sice stará, ale nájemníci včetně Sweeney se všeobecně považovali za spokojené.

Sweeney s Richardem čekali na výtah a pohledem sledovali staromódní číselník nade dveřmi s ručičkou, jež označovala, v kterém patře kabina zastavila. Blížila se k nim a Richard vzal Sweeney kolem pasu a zlehka stiskl, jako by ten dotek vychutnával. Sklonila hlavu ke straně a usmála se přesně ve chvíli, kdy se ozvalo cinknutí, dveře se otevřely a vystoupila Candra.

Jakmile je spatřila, strnula a z obličeje jí vyprchala barva. Všimla si Richardovy ruky na Sweeneyině pase i toho, jak stojí těsně vedle sebe, a vzápětí rozčilením zrudla.

„To je zajímavé, že tě tu potkávám,“ pohlédla na Richarda a sevřela ruce v pěst.

Dveře výtahu se tiše zavřely. Richard se natáhl, znovu stiskl knoflík a výtah se poslušně otevřel. „Kam chceš jít na snídani?“ zeptal se klidně Sweeney, uvedl ji do kabinky a zmáčkl tlačítko do přízemí. Sweeney zamrkala. Obdivovala jeho chladný nezájem. Sama si tou trapnou situací připadala téměř paralyzovaná.

Dveře se začaly zavírat a Candra se podrážděně vrátila do kabinky. „Jak se opovažuješ mě ignorovat?“ sykla.

„Do toho, co se Sweeney děláme, ti nic není.“ Měl stále klidný hlas a tvářil se naprosto nevzrušeně. Jeho ruka na Sweeneyině pase se nicméně sevřela pevněji a přitiskla ji k jeho boku.

Sweeney si všimla, že mluví o nich obou, stejně tak to zaregistrovala i Candra. „To tedy sakra je!“ Byla tak zuřivá, že se jí třásl hlas. „Ještě pořád jsi můj manžel...“

Sweeney stála tak blízko, že vnímala, jak se Richardovo tělo náhle napnulo. Zároveň přimhouřil oči do nebezpečné štěrbiny. Poprvé v jeho přítomnosti pocítila záchvěv strachu, a to ten pohled nesměřoval k ní.

„Jistě nechceš dělat rozruch,“ řekl Richard velmi tiše.

„Nevykládej mi, co chci, nebo nechci dělat!“ Roztřesená Candra se snažila zklidnit, protože kabinka se blížila do přízemí. Její čokoládové oči zalétly k Sweeney.

„Ty jedna! Ptala jsem se, jestli mezi tebou a Richardem něco je a tys mi lhala, ty malá potvoro!“

„To by stačilo!“ štěkl Richard. Objal Sweeney kolem ramen a posunul ji z Candřina dosahu. Svým tělem jí přitom naprosto blokoval přístup.

„Jen klid,“ zavrčela Candra. „Jsem dost dospělá a nehodlám se prát o chlapa, i když jsi na to byl zřejmě zvyklý, než jsme se poznali. Tohle přece ty jižanský venkovský buchty, co nasávají pivo, dělají, ne?“

Sweeney si odkašlala. „Já se narodila v Itálii,“ poznamenala do Richardových zad.

„Koho zajímá, kde ses narodila!“ zaječela Candra.

Sweeney vykoukla Richardovi přes rameno a zjistila, že Candře tečou po tvářích slzy a ničí její perfektní nalíčení. „Jsi obyčejná venkovská husa, takže se s tebou musí cítit v pohodě. Ale já ti zaručuju, že v *mě* galerii už neprodáš ani obrázek a nikde ve městě, až...“

Sweeney cítila, že Richardovi dochází trpělivost. Jakmile výtah kolébavě zastavil a dveře se otevřely, postoupil o krok blíž k Candře. Ta zbledla a couvla.

„Máš zatraceně pravdu, že jsem s ní v pohodě,“ sykl tak tiše, že ho Sweeney stěží slyšela. „Neumíš si představit, jak je

skvělé být se ženou, která nevleze do postele s každým ometákem, kterého potká, tak jako ty. Jo, věděl jsem o všech tvých milencích, o každém z nich, ale víš co? Bylo mi to ukradený, protože jsi mi byla ukradená i ty. Ale není mi jedno, žeš zabila moje dítě. Víš, co znamená *nenávidět*? Nic lepšího k tobě necítím.

Upozornil jsem tě, co se stane, jestli se pokusíš Sweeney škodit, a myslel jsem to vážně, takže si pečlivě promysli každý další krok.“

Vystrčil Sweeney z výtahu a opět ji vzal kolem pasu. Po dvou krocích se zastavil a otočil. „Mimochodem, právě jsem k našemu vyrovnání přidal další podmínku. Sweeney je uvolněna ze smlouvy s galerií bez jakékoli pokuty. Platí to okamžitě.“

„Jdi k čertu, nemůžeš dodávat žádné podmínky...“

„Ale můžu. Naději na to, že získáš galerii, budeš mít jen tehdy, pokud ty podmínky přijmeš. Jestli ne, během tří dnů si už nebudeš muset se Sweeneyinou kariérou dělat starosti, protože v galerii skončíš.“

„V tom případě tě zabiju!“ vyjekla Candra a vzlykla.

Jedinými svědky jejich konfliktu v malém vestibulu byli vrátný a jeden chlapík, který bydlel v prvním patře, ale oba zírali, jako by nechtěli přijít o jedinou vteřinu toho vzrušení. „Galerie je *moje*...“

„Není!“ přerušil ji Richard. „Je moje. Dokud nepodepíšeš rozvodové papíry patří galerie mně, a budeš-li příliš dlouho otálet, zůstane mi navždy.“

Dvanáctá kapitola

Richard vyvedl Sweeney ven a slzící Candru nechal ve vestibulu. Když došli k zaparkovanému mercedesu, Sweeney zjistila, že tentokrát řídil sám.

Čtvrť, v níž bydlela, nepatřila k luxusním, nešlo však ani o místo, kde vám vykradou opuštěné auto během deseti minut.

Zatímco Richard odemykal a otvíral dveře vedle řidiče, oba mlčeli. Sweeney nasedla a snažila se přemýšlet, o čem by mohla povídat. Právě poznala Candru z jiné stránky a dozvěděla se důvod jejich rozvodu, aniž o to stála.

Byla trochu otřesená, ale spíš kvůli Richardovi. Ten se s vozem zařadil do proudu.

„Omlouvám se,“ zamumlal nevrle po další minutě ticha. „Vím, že jedním z důvodů, proč jsi se mnou nechtěla nic mít, byla snaha vyhnout se takovýmhle nechutným scénám.“

„Není to tvoje vina, ale její.“ Na semaforu před nimi naskočila zelená. Sweeney sklopila oči na ruce. „Já se taky omlouvám. O tom... potratu jsem nevěděla.“

„Došlo k tomu už přede dvěma lety.“ Sevřel rty do úzké zachmuřené linky. „Zjistil jsem to až krátce poté, co ses přestěhovala do města. Okamžitě jsem ji kvůli tomu vyhodil z domu a druhý den požádal o rozvod.“

„Tys chtěl děti?“

Pitomá otázka, vynadala si okamžitě. Jasně že chtěl, jinak by ho zpráva o interrupci tak nerozhodila.

„V té době už ne. Nikoli s ní. Její těhotenství bylo náhodné. Ale když už byla těhotná, bylo to něco jiného. To dítě existovalo. A bylo moje.“

Sweeney si nedokázala představit, že by byla jeho ženou a zbavila se jeho dítěte. Nikdy vlastně o svých dětech neuvažovala. Tečka. A vůbec si nedokázala představit, že by se její otec zajímal, co se stalo s jeho potomky, narozenými či nenarozenými.

„Jak jsi na to přišel?“

„Řekla mi to. Hádali jsme se a ona byla přiopilá.“

Blížili se k další křižovatce, která je vítala zelenou. Richard pohlédl na Sweeney. „Myslím, že bych tě potřeboval v autě napořád.“

Pochopila, že chce změnit námět hovoru, a s úlevou se opřela. „Kam jedeme?“

„Do malé restaurace. Nic přepychového.“

„Fajn. Na přepych si nepotrpím.“

Restaurace se nacházela na druhém břehu řeky v New Jersey. Tunelem to zvládli v rekordním čase, díky čemuž se Sweeney cítila trochu samolibě. Pokud Richard o jejích schopnostech ohledně semaforů pochyboval, teď už nemohl.

V podniku, který se od padesátých let příliš nezměnil, se jim podařilo získat volný stůl. Nad vajíčky a kávou Sweeney prohodila: „Myslela jsem, že galerie patří Candře.“

„Jen ji vede. Patří mně.“

„Ty sis chtěl koupit můj obraz z vlastní galerie? A zaplatit provizi?“

Pokrčil rameny. „Jestli Candra nepodepíše papíry v termínu a já si galerii nechám, žádná provize v tom nebude. Ale ona podepíše. Je to v jejím zájmu.“

„Co když ne? Zuřila, když tě našla se mnou, a může dělat při rozvodu potíže.“

„Zlomilo by jí to krk,“ poznamenal jemně. „Nezbyl by jí ani šesták a ona to dobře ví.“

„Zajímalo by mě, proč za mnou šla,“ napadlo najednou Sweeney.

„Není hloupá a dobře mě zná. Odhadla tehdy v galerii, že mám o tebe zájem, a okamžitě si spočítala dvě a dvě. Přišla za mnou domů s nabídkou: Když jí navýším výživné, nebude

blokovat prodej tvých prací. Můj protinávrh se jí nezamlouval.“

„Umím si to představit.“ A uměla. Richard může být nebezpečný nepřítel. „Přesto nechápu, proč šla za mnou.“

„Požádat tě, abys mě přesvědčila, abych jí přidal.“

„Proč se tedy tvářila tak šokované, když se domnívala, že spolu něco máme?“

„Do té doby to jen odhadovala. A domnívat se, že o tebe mám zájem, není totéž jako setkat se s námi u tvého bytu tak brzy po ránu.“

Nemluvě o tom, že si Candra okamžitě uvědomila, že Richardova přítomnost jí tak zhatila plány požádat Sweeney o pomoc.

„Takže jsem nakonec všechno jen zkomplikovala, co?“ vzdychla Sweeney.

„Tím, že existuješ? Jo, v tom máš pravdu.“ Pohlédl na ni přes stůl. „V noci kvůli tobě nespím, dělám si starosti a šlím z tebe.“

Špičkou nohy ho šťouchla do holeně. „Mluvím vážně.“

„Já taky, zlato.“

Sweeney usoudila, že v tu chvíli z něj nic jiného nedostane, a vyhlédla oknem, aby chvíli pozorovala obličej. Právě kolem procházel shrbený starý pán s chomáči chloupků v uších a nosních dírkách, jenž vedl za ruku žvatlající předškolačku, dívku ve vkusných letních šatečkách a s vlasy sčesanými do ohonu. Shovívavý úsměv na mužově tváři do dálky hlásal: Dědeček. Nebo dokonce pradědeček.

Další byla mladá žena s batoletem v krosně na zádech. Dítě svíralo v buclaté ručce provázek a s údivem zíralo na červený balónek, který se při každém pohybu pohupoval. Mělo okrouhlé oči, jeho rty tvořily dokonalý růžový oblouk a jemné vlásky v barvě pšenice mu trčely kolem hlavy jako květ pampelišky.

Sweeney je pozorovala, dokud nezmizeli z dohledu. Pak se na okamžik vrátila ke svým vajíčkům a vzápětí si odfrkla, protože si na něco vzpomněla.

„Co je?“ zvedl Richard hlavu a žasl, jak rychle si osvojili stručnou komunikaci dlouholetých partnerů.

„Jižanský venkovský buchty, co nasávají pivo!“ uchichtla se Sweeney a oba se rozesmáli.

Candra nebyla schopná zarazit pláč, přestože věděla, že je to hloupost. Do galerie jela taxíkem a celou cestu proplakala. Šofér ji pozoroval ve zpětném zrcátku, ale neuměl moc anglicky a ona stejně neměla zájem se s ním vybavovat.

V kabelce měla pouze jeden papírový kapesníček a ten na tu záplavu slz nestačil. Jen s ním oči potírkávala, aby si nezničila zbytky nalíčení, ty zatracené slzy však tekly pořád dál.

K čertu s ním! K čertu se Sweeney! Za to, že vypadali tak... spokojeně. Nemohla uvěřit, že právě Sweeney, ze všech lidí, byla tak úskočná a záludná a tak zdatně lhala. Když si vybavila telefonický hovor s ní den po fiasku s McMillanovými, zahořely jí tváře ponížením. Richard byl v tu chvíli nejspíš s ní. Pravděpodobně právě vylezli z postele a potom se jí smáli.

Bolelo to způsobem, jaký si dosud ani nedokázala představit. Dosud, přestože věděla, že ho ztratila už dávno, jí svým způsobem pořád patřil, protože její místo nezaujala žádná jiná. Ale teď se to stalo a pochopila – konečně, neodvolatelně a až do morku kostí – že Richard je pryč.

Přišla o něj, odhodila ho a už nikdy nebude žádného milovat jako jeho. Milovala ho pořád, i teď. Byl nejsilnější osobnost, jakou kdy poznala, a nepřestala ho obdivovat ani v situaci, kdy se ta síla obrátila proti ní.

Je Sweeney schopná pochopit a ocenit, co získala, nebo je tak zatraceně nezkušená, že o tom nemá ponětí?

Právě tou nezkušeností Richarda zaujala, to je jasné, protože nemá žádný styl a její konverzace často hraničí s absurdnem. Připustil to i Richard. Nechápala, co na ní chlapi vidí, ale dokonce i Kai tvrdil, že je „sexy“. Hezká je, když

přehlédnete, že má často barvu ve vlasech a neví, který den v týdnu právě je.

Nedokázala si představit, že by to Richardovi připadalo přitažlivé. Je přece založený tak logicky a zaměřený na práci. Ze Sweeney se musí za dva dny zbláznit.

Zatla nehty do dlaní. Dneska Sweeney... zářila. Zavřela oči, aby zahнала vzpomínku na šok, který zažila, když vystoupila z výtahu a uviděla je. Sweeney vypadala jako žena, která uplynulou noc zažila opravdu láskyplné milování a možná i ráno... A jak Candra znala Richarda, několikrát.

Nemohla uvěřit, že ze sebe udělala takového blázna. Ječela jako domovnice a navíc *brečela*. Proboha! Richard pochopitelně věděl, proč přišla. Teď už nemá šanci Sweeney využít, zvláště ne po té scéně. Zničila si poslední možnost jak získat lepší podmínky. Teď je její jedinou nadějí Carson a zdá se, že bude třeba ho popohnat.

Ke galerii přijela těsně poté, co Kai otevřel. Nikde žádní zákazníci, díkybohu. Zaplatila taxikáři a chvátala dovnitř, dřív než ji někdo zahlédne.

Kai na ni zíral s povytaženým obočím. „Problémy?“ zeptal se jemně.

„Jdi do hajzlu!“ sykla, proplula kolem něho do kanceláře, vzala ze stolu kosmetický kufřík a vrhla se do koupelny. Když se uviděla v zrcadle, trhla sebou. Obličej měla samou skvrnu, nos červený a její oči připomínaly mývala. Potřebovala se znovu kompletně nalíčit, ale neměla s sebou žádný krém na odlíčení. Snažila se to zvládnout vlhkým papírovým ubrouskem a potom si přiložila chladné obklady na oči a tváře, aby potlačila otoky.

Kai se přiloudal ve chvíli, kdy se znovu pustila do líčení. „Co sem lezeš?“ utrhla se na něj.

Ignoroval její námitky a s pažemi zkříženými před tělem se opřel o umyvadlo. „No, no, co ti Richard provedl tentokrát?“

„Proč myslíš, že jde o Richarda?“ Vysmrkala se a papírový kapesník odhodila do koše.

Kai se díval, jak otevřela pudřenku a nanasla si pudr na tváře. „Protože tě už rok nutí tančit, jak on píská, a ty máš záchvaty pokaždé, když to nejde podle tvého,“ uchichl se.

„Netančím, jak on ani kdokoli jiný píská!“ odsekla vztekle.

„Jasně že ne, miláčku.“

„Nejsem tvůj miláček, na to nezapomínej. Jsi jen příležitostnej sex.“

„Ale, ale, dneska jsme ve formě, co? To nejspíš odmítl změnit podmínky.“

Prudce se k němu otočila, ústa zkřivená hněvem. „Co o tom víš?“

„Na záznamníku byl vzkaz od tvé advokátky. Doporučuje ti, abys hezky rychle podepsala, než přijdeš o všechno a nebudeš jí mít z čeho zaplatit. Neřekla to pochopitelně tak složitě, ale bylo to něco v tom smyslu.“

„Jak se opovažuješ poslouchat můj záznamník?“

„Bylo to na služebním telefonu, miláčku. Asi bys měla svou advokátku upozornit, aby ti nenechávala vzkazy v práci – za předpokladu, že tu zůstaneš.“

„V takovém případě se můžeš vsadit, že ty ne, hošane,“ zavrčela, došla ke dveřím a otevřela. „Vypadni!“

Odešel se zakaboněným výrazem v hezkém obličeji. Candra se dlouze nadechla a bojovala s nutkáním posadit se na záchodovou mísu a křičet. Potřebovala získat ztracenou rovnováhu. Dnes ráno všechno naprosto pokazila, a teď se navíc potřebuje smířit s Kaiem. Nijak netoužila po sexu, ale na něj by to mohlo zapůsobit.

Znovu se několikrát nadechla, a když se cítila klidnější, dokončila líčení. Kriticky se prohlédla v zrcadle a ještě párkrát se dotkla pudrem skvrn na tvářích. Tak.. Mejkap nebyl dokonalý, ale věděla, že pořád vypadá lépe než většina žen po celém dni stráveném v kosmetickém salonu.

Musím zavolat Olivii, uvědomila si. Byla bláhová, že odkládala podpis dohody v domnění, že by mohla od Richarda získat zpátky to, co si srazil. Teď to pochopila. Richard samozřejmě věděl, že bude proti jeho podmínkám

protestovat a vztekat se, ale nakonec je přijme. Nedal jí jinou možnost. Neblufoval a ona to věděla. Richard patřil k lidem, kteří říkají, co mají na mysli, ten mizera!

Málem se znovu rozplakala, ale dlouze se nadechla a nutkání zvládla. Chvatně vešla do kanceláře, zavřela dveře a zavolala advokátce. „Zařídte mi schůzku,“ požádala klidně. „Podepíšu. Doufám, že jakmile zavoláte Wellesovi, trestné akce přestanou.“

„Postarám se o to, ale nevím, jestli se mi nepodaří sjednat schůzku na dnešek. Papíry se musí přepsat, což zabere nějaký čas, takže to možná bude nutné posunout na zítřek.“

„Zítřek je v pohodě,“ řekla Candra. Samozřejmě že se doklady musí přepsat, aby se tam odrazilo snížení dohodnuté částky. Nepochybovala, že Richard už zavolal svému právníkovi a nařídil mu, aby připravil podklady ohledně nových podmínek týkajících se Sweeney. Nezahrne je do rozvodové smlouvy, ale dojde k jisté právníkové dohodě, která Sweeney umožní, aby se bez problémů vyvázala z galerie.

Zavěsila, prolistovala svůj telefonní seznam a našla číslo McMillanových. Vzala to pochopitelně služebná.

„Už se senátor vrátil z Washingtonu?“

„Ano, madam. Smím vědět, kdo volá?“

„Candra Worthová.“

Nemá smysl tajit svou totožnost, usoudila. Carson si to nejspíš vezme sám, když bude vědět, kdo volá. Nebude se mu chtít, ale udělá to.

Čekala několik minut, dost dlouho na to, aby v ní začal narůstat vztek. Teprve potom se konečně ozval Carsonův sytý hlas, až na to, že dnes tak sytě nezněl. Spíš dost napjatě, jak si s potěšením uvědomila. Fajn. To znamená, že se bojí.

„Co chceš?“ zeptal se stroze.

Uchichtla se. V podstatě to byl příjemný pocit být pro změnu tím, kdo je na koni. „No, Carsone, to je hloupá otázka, nemyslíš?“

„Dát dohromady takovou sumu není snadné.“

„Co je na tom těžkého? Prodej pár akcií, vyinkasuj pár šeků, sáhni do několika účtů. S takovouhle výmluvou mě

neodbývej. Jestli nebudeš mít peníze do zítřka odpoledne, pozítří ráno bude tvoje fotka na první straně *The Washington Post*. Ještě nevím, kterou vyberu. Asi tu, kde šnupeš koks.“

„Rád bych tě upozornil, že si tenhle rozhovor nahrávám,“ prohlásil Carson spokojeně. „Není náhodou pokus o vydírání zločin? Mám dojem, že je, a myslím, má drahá, že jsme si teď kvit.“

„Fakt?“ Carson nějak přebírá Richardův styl vyjednávání, pomyslela si zachmuřeně. Stanoví takové podmínky, aby nebyly pro toho druhého přijatelné, a pak na nich trvá. Je to drasticky účinná taktika.

„Zřejmě tak úplně nechápeš moji situaci. Pokud ty peníze nedostanu, ztratím všechno, takže kašlu na to, co si nahráváš. Snad jsi už slyšel o zoufalých lidech, ne?“

„Ty zasra...“

„No, no, chovejme se civilizovaně!“ Pro dnešek by jí scény stačily.

„Civilizovaně?“ znechuceně si odfrkl. Ztěžka dýchal a funěl jí do ucha.

„Podívej, Carsone, uvědom si, že tu pásku můžeš použít jen tehdy, až se ty fotky objeví na veřejnosti, což bude pro tebe pozdě. Tvoje kariéra už bude v hajzlu. Oba přijdeme o všechno, ale když nepošleš peníze, budu na tom stejně, takže tě každopádně vezmu s sebou.“ Mluvila chladně a klidně. Myslela to naprosto vážně.

Bylo mu to jasné. Než přijal nevyhnutelné, následovalo další funění. „Dobrá, čert tě vem! Ale zítra je moc brzy. Na takový prachy potřebuju aspoň dva dny.“

„Tak tedy pozítří, ale ani o den později.“

Kai se u svého stolu usmál a opatrně položil sluchátko ve stejnou chvíli jako Candra, aby nezjistila, že poslouchal. Dělal to celou dobu, co pro ni pracoval, aby měl přehled a mohl ji případně mít v hrsti. Candra se samozřejmě domnívala, že je to naopak, ale jen proto, že jí to dovolil.

Takže ta malá potvora se pustila do vydírání! Ani ho to nepřekvapilo, protože věděl, že Richard jí přivřel kohoutek a Candra není žena, která by se obešla bez peněz.

Až podepíše rozvodovou dohodu, galerie jí bude patřit. Pak ho nejspíš vyhodí, jak vyhrožovala. Všechno klapalo, dokud držel pusu a úspěšně se předváděl v posteli, ale už ho unavovalo být kdykoli k dispozici.

Vyplula z kanceláře, najednou samý úsměv. „Miláčku,“ zašveholila, přistoupila k jeho stolu a zlehka mu položila dlaně na šíji. „Omlouvám se, že jsem na tebe ječela. Měls pravdu, pohádala jsem se s Richardem a vybila si vztek na tobě.“

Ted' mi nabídne sex, aby mě usmířila, pomyslel si cynicky.

Jemně se mu prohrábla vlasy. „Můžu to něčím odčinit?“ prohodila škádlivě a svůdně.

Vstal a odtáhl se. „Není to nutné,“ prohlásil co nejzdvořileji. Možná by její nabídku přijal, ale měl už dohodnutou schůzku během oběda a potřeboval být svěží. Škoda. Docela se mu líbilo, když na ni mohl být hrubý, možná drsnější, než jí vyhovovalo.

„Netrucuj, miláčku, nesluší ti to.“

Nezúčastněně pokrčil rameny. „Nemám náladu.“

„Nesmysl. Máš ji vždycky.“

„Asi začínám být náročnější.“ Přitom pozoroval její reakci. Candra se nedokázala příliš dobře vyrovnávat s odmítnutím. Byla opravdu krásná, tak krásná, že vždycky dostala každého muže, po němž zatoužila. Richardův odchod ji vyplašil a otrásl její samolibostí, a ted' si ji dovolil odmítnout i asistent. Její svět se musel vychýlit ze své osy.

„Tak si to užij.“ Sevřela rty do úzké čáry. „A mimochodem, přines Sweeneyiny nové obrazy zpátky od rámaře. Už její práce nebudeme vystavovat.“

„Hmm?“ Povyτάhl obočí. Nový vývoj situace ho zajímal. „To je škoda, protože ty poslední kousky jsou lepší než všechno ostatní, co zatím udělala. Co se stalo?“

Candriny dokonale upravené nehty zabubnovaly na stůl. „Jen malá komplikace. Načapala jsem ji ráno s Richardem.“

Ohó! Kai zaklonil hlavu a rozesmál se. Nebylo to příliš taktické, ale ta představa mu připadala úžasná. „Tak tohle ti načechralo peří! Dělalí něco nepatřičného?“

Jeho smích ji rozladil. Kdyby stiskla rty ještě víc, asi by vůbec nebyly vidět. „Vycházeli z jejího bytu. Určitě tam byl přes noc.“

Kai dlouze hvízdal. „Ten tedy neztrácí čas. Nepředpokládám, že Sweeney je snadná kořist. Musel se jistě dost snažit.“ V tónu jeho hlasu zazněl obdiv, přestože věděl, že tím Candru rozzuří. „Sám bych se s ní rád projel.“

„Nic zajímavého na ní nevidím,“ pravila Candra tak strnule, že jí slova stěží přešla přes rty.

„Myslíš kromě těch velkých modrých očí a záplavy vlasů? No, má i pěkný kozy. Nejsou sice moc velký, ale pevný, a ten její zadek...“

„Nemusíš ji popisovat,“ štěkla. Prudce se odvrátila a zamířila zpátky do kanceláře. Kai se tiše smál. Uvědomil si, že je vzrušený. Rád Candru dráždil a představa Sweeneyina nahého těla byla vzrušující.

To příjemné teplo si podržel celé dopoledne, dokonce i ve chvíli, kdy obsluhoval jakési turisty z Omahy, kteří si chtěli odvézt – podle vlastních slov – nějaké „skutečně umělecké“ dílo.

Instinktivně odhadl, co by se jim nelíbilo, takže se vyhnul abstraktním a moderním kouskům a zavedl je k tomu poslednímu, co přinesla Sweeney. Jestli to koupí, Candra bude vzteky bez sebe.

K jeho potěšení skutečně koupili.

V půl jedné opustil galerii a přešel o jedenáct bloků dál do svého bytu. Hotel by sice byl příhodnější, ale žena, s níž se hodlal setkat, měla strach, že by ji mohl někdo poznat. Dal jí tedy klíč a věděl, že už na něj čeká. Asi se vrátím do práce pozdě, pomyslel si.

Byla natolik opatrná, že zamkla. Zaklepal a pak viděl, že otvor v kukátku ztmaví, jak k němu přiložila oko. Teprve potom otevřela.

„Kaii, miláčku, jdeš pozdě!“

Usmál se. Byla už svlečená a měla na sobě jeho župan, který sám nikdy nenosil, ale měl ho tam kvůli tomu, že si v něm jeho návštěvy zřejmě připadaly sexy. Pásek samozřejmě zavázala jen volně a výstřih nechala natolik otevřený, aby odhaloval téměř celé ňadro.

Měla slušnou postavu – na ženu, která by mohla být jeho matkou. O počtu liftingů a dalších kosmetických operací se samozřejmě nemluví.

„Vypadáš nádherně,“ zamumlal, objal ji a potom jí stáhl župan z ramen. Margo McMillanová vyklenula své módně hubené tělo do oblouku, nabídla mu ňadra a Kai se zachoval, jak se od něho očekávalo.

Třináctá kapitola

Ten zatracený obraz ji pořád přivolával. Nebylo to samozřejmě nic takového jako: Sweeney, Sweeney, Sweeney, ale nešel jí z mysli.

Prožila nádherné odpoledne. Během snídaně s Richardem se uvolnila natolik, že ošklivou scénu s Candrou odsunula stranou. Uvědomila si, že Richardovi jde přesně o to, aby se začala chovat právě takhle. Připadalo jí až neuvěřitelné, jakým způsobem dokázal odhadnout její náladu a předvídat, co potřebuje. Jeho péči přímo vychutnávala. Bylo to pro ni něco tak nového, že si chtěla užít každou minutu.

Richard ji odvezl domů, domluvil si s ní další schůzku na zítřek u snídaně a rozloučil se dole u vchodu letmým polibkem na rty. Sweeney se vydala ke svému bytu s tichou písničkou na rtech.

Střet s Candrou, navzdory jeho trapnosti a následné nepříjemné scéně, jí přinesl jisté uvolnění. Odchod z galerie teď pro ni bude mnohem snazší a bez lítosti. Rozhodla se hned zavolat do galerie a dohodnout si, že si vyzvedne všechny nové obrazy, které tam posledně nechala, zároveň ze všemi starými, co u nich zbyly. Pak se pustila do malování.

Poprvé po dlouhé době to pro ni byla radost. Už si nedělala starosti kvůli tomu, že barvy jsou ve srovnání s realitou příliš zářivé. Prostě dovolila instinktům, aby ji vedly. Udělala si na plátno náčrtek uhlem, hned ho setřela natolik, aby zůstaly jen jemné obrysy, a naprosto se ponořila do obrazu buclatého batolete s pampeliškovým chmýřím na hlavě, které užasle zírá vzhůru na jasně červený balónek:

Hrála si s technikami, dokonale roztírala a mísila barvy a měkčila kontury, až dítě získalo podobu fotografie. Všechno

kolem něj však bylo explozí barev a pohybu, intenzivní, mírně přehnanou, takže to působilo dojmem, že okolní svět je fantastické místo žadonící o prozkoumání.

Právě technika, kterou použila na dítě, v ní vyvolala vzpomínku na boty. Ty namalovala stejně realisticky. Její soustředění náhle pominulo. Couvla, otřela si ruce do kusu látky a se svrastělým obočím se podívala na rozpracovaný obraz s botami.

Nechtěla na něj myslet, ale všechny předchozí myšlenky se s ohromným humbukem zase vrátily, jako voda, jež hledá prasklinu v přehradě, aby mohla prorazit ven.

Žena, které ty nohy a boty patřily, byla totiž mrtvá, nebo brzy bude. Sweeney to cítila každou buňkou svého těla. Dohad, že tyhle obrazy maluje tehdy, když někdo, koho zná, umřel, byl sice dost chatrný, ale mohla vycházet jen z toho jednoho. Instinktivně však tušila, že je na správné stopě. Tu ženu by měla znát. Ale možná ještě neumřela, protože jinak by už obraz dokončila včetně jejího obličeje.

Kdyby ho rychle domalovala, třeba by nějak mohla její smrti zabránit. Například ji varovat, aby nepřecházela ulici...

Na obraze zatím nebylo dost detailů, aby se dalo zjistit, kde ženu hledat, ani zda k její smrti dojde v domě nebo venku, ale pokud by Sweeney obraz dokončila *vědomě*, místo aby čekala, až ji k němu dovede náměsíčnost...

Odpovědnost za tenhle nový dar ji zasáhla jako splašený kuň. Ano, *dar*. Žádná obtíž, i když byla zatraceně nepříjemná. Z nějakého důvodu se prostě změnila a dostala dary. Semaforey, pokojové rostliny, schopnost uhodnout výsledky televizních soutěží dřív, než jsou vysloveny, dokonce schopnost vidět duchy... To všechno byla předehra k tomuhle, jakési budování. Jako by se zvolna otevřely dveře do jiného světa, snad proto, že by všechno najednou nezvládla.

Nejspíš ani nejsou dosud otevřené úplně. Obraz Elijaha Stokese namalovala až poté, co zemřel. Tohle nové plátno – tím si byla jistá – je předzvěstí budoucnosti. Až se dveře otevrou víc, její dary se budou rozpínat a pohled do nového

světa rozšiřovat. Bude schopná lidi varovat a předcházet jejich smrti.

Netušila, jaké bude mít omezení, protože se zdálo, že její schopnosti jsou stále rozsáhlejší. Třeba se ten dar neomezí na známé osoby, nebo na ni čekají jiné, další možnosti.

Nestála o to. Byla naprosto spokojená ve svém uzavřeném světě. Izolovala se od ostatních lidí a nikomu nedovolila, aby se k ní přiblížil. Věděla, že psychoanalytici by tvrdili, že se to naučila v dětství, aby se chránila tím, že se mentálně vzdálila lidem svého světa, a bylo jí jasné, že by měli pravdu.

Tahle změna ji však otevřela, umožnila, aby začala vnímat lidi, a netušila, zda by se k původnímu způsobu života chtěla vrátit – i kdyby mohla. Ted' tady byl Richard. Zatím nevěděla, co k němu cítí. Obávala se to vůbec nějak pojmenovat, ale uvědomovala si, že bez něho by byl její život mnohem chudší.

Narůstala v ní vášeň, kterou Richard opatrně přižívoval, a Sweeney tušila, že nebude spokojená, dokud ji neprožije v plném rozsahu.

Cesta zpátky už neexistovala. Místo aby se změnami bojovala nebo se je přinejmenším snažila ignorovat, měla by se té nové zkušenosti otevřít. Poprvé v životě by měla žít.

Přestože ji malování obrazu dítěte s balónkem velmi těšilo, nedokázala se už na něj soustředit. Pořád pokukovala po druhém plátně.

Čeká, napadlo ji. Na noc, až spánek oslabí moje zábrany. Nebo prostě jen čeká. Třeba bych se do něj mohla pustit hned.

Opatrně se blížila ke stojanu, jako by to byl had, a byla přitom připravená prchnout. Srdce jí bušilo a dýchala rychle a mělce. Co je to se mnou? Jde jen o obraz, i když zvláštní. No dobrá, možná to není *pouhý* obraz, ale ani had.

Vzhledem k tomu, že se její mimořádný dar projevil právě uměním, snad by mohla na tu malbu pohlížet vyloženě z té stránky. Zhodnotit ji uměleckými měřítky a nechat ji být.

Ano, to by šlo. Najednou se zklidnila. Několikrát se dlouze nadechla – pro jistotu – a přinutila se prostudovat tu kompozici objektivně.

Připadala jí velmi dobrá. Podle postavení ženských nohou se zdálo, že právě upadla. Přitom zřejmě ztratila botu, jež zůstala ležet na boku. Byly to pěkné černé lodičky s deseticentimetrovými podpatky, jejichž kvalitní lesklá kůže odrážela světlo.

Ale něco s nimi není v pořádku, zamračila se. Così chybí. Netušila, co by to mohlo být. Namalovala všechno, co k lodičkám patří. Podpatky, podrážku, vrchní díl. Na boty se ovšem dá použít nekonečné množství vzorů a ozdob. Něco takového by asi mohla udělat až ve spánku, až bude otevřená vnuknutím.

Zneklidňovala ji však mužská bota. Ne tím, že byla jen jedna, ale svým postavením. Muž se díval přímo na ženu. A stál příliš blízko. Kolemjdoucí by se tak blízko neocitl. A ten, kdo by přiběhl na pomoc, by si k ní spíš přidřep.

Policista... Kde by stál policista? Vyšetřovatel by se přihrčil, usoudila. Stejně jako doktor. Podle toho, jak byla bota umístěná, to vypadalo, že si ten muž ženu jen... prohlíží.

Zabil ji!

Byl to jen záblesk, elektrizující svou jistotou. Má rozpracovanou vražednou scénu.

Rozběhla se k telefonu a zavolala Richardovi. Jakmile se ozval, vyhrkla: „Byl Elijah Stokes zavražděn?“

Richard zaváhal. „Proč to chceš vědět?“

Sevřela sluchátko pevněji. „Protože myslím, že ty boty jsou začátkem vražedné scény. Nesnaž se to převést na legraci a pověz mi pravdu: Byl zavražděn? Všiml sis na tom obraze něčeho, co mi uniklo? Proto ses obrátil na jeho syny?“

„Ano,“ přiznal. „Poslyš, mám domluvenou obchodní večeři, ale zruším ji a přijedu.“

„Ne, to nedělej. Jsem v pořádku. Jen hodně přemýšlím. A taky pracuju.“

Po krátké pauze se tiše zasmál. „Takže tě nemám rušit, že?“

„Přesně tak,“ zamračila se. Brát při práci ohledy na pocity někoho jiného – to pro ni byla úplně nová záležitost. „Dotklo se tě to?“

„Jasně že ne.“ V jeho hlase teď zazněl něžný záchvěv.

„Fajn.“ Vzdechla. „Jak tě napadlo, že Stokese zavraždili? Podle čeho jsi k tomu došel?“

„Podle zranění hlavy. Nenamalovalas tam žádné schody a ležel očividně mezi dvěma budovami. Připadalo mi to jako smrt po úderu tupým předmětem.“

„Smrt po úderu tupým předmětem?“ opakovala. To nebyl výraz laika. Zaplavil ji vzrušující pocit, že v Richardovi objevila stránku, kterou nečekala. „Ty máš medicínské vzdělání?“ zeptala se.

„Jen první pomoc, kterou jsme potřebovali v poli. Dokážu ošetřit jednoduchou zlomeninu, vrátit na místo vyhozený kloub a zastavit krváčení. Takové věci.“

„Ale víš, jak vypadá smrt po úderu tupým předmětem.“

„Viděl jsem to.“

„U jakého druhu vojska jsi byl?“ zajímalo ji.

„U armády Spojených států,“ odpověděl pobaveným tónem. Jako by přímo viděla, jak se mu zkřivily rty. „Ale u speciální jednotky. Byl jsem u jízdny hlídky.“

„Moje vojenské znalosti jsou poměrně omezené,“ připustila. „Co takové jízdny hlídky dělají?“

„Nosí prudce elegantní černé barety.“

„Kromě toho!“

„Drsnou práci. Je to specializovaná jednotka.“

„V čem specializovaná?“

„Dělá razie,“ vzdychl. „Razie?“

„Trochu mi připomínáš papouška.“

„Byli jste *komando*?“ vyhrkla užasle. Zatím u něho poznala jen jemnost. Ne, to není správný výraz. Něha je lepší.

Ale i odhodlanost. Kromě toho zjistila, že dokáže na lidi zapůsobit pouhým pohledem. A viděla, jak snadno si poradil se senátorem McMillanem.

„Taky se tomu tak říká. Zlato, je mi devětatřicet. Patnáct let jsem z armády pryč. Co bylo, na tom nezáleží.“

„Svým způsobem záleží. Víš, jak vypadá smrt po úderu tupým předmětem, a umíš se vyptávat. Když jsem se teď dozvěděla, že Stokese zavraždili, musím se na všechno dívat z

jiného úhlu. Myslím, že vedle té ženy stojí její vrah a prohlíží si ji.“

„Vzhledem k postavení jeho boty?“

„Kdyby chtěl pro ni něco udělat nebo by pátral, asi by se přikrčil, ne? A kolemjdoucí by zase nestál tak blízko. Pokusím se na tom obraze pracovat při vědomí a zjistit, co se stane. Myslím, že ještě není mrtvá. Předpokládám, že jde o něco z budoucnosti, proto pokaždé udělám jen kousek. Kdyby se mi to podařilo dokončit a zjistit, o koho jde, třeba by se té vraždě dalo zabránit.“

„Obávám se, že ten obraz dokončíš, až bude po všem,“ řekl Richard jemně. Jeho starostlivost ji objala jako něžné paže.

„Musím to aspoň zkusit,“ hlesla a najednou měla stažené hrdlo. Ztěžka polkla. Odmítala před ním znovu plakat. Pokud by plakala, mělo by jít o něco opravdu důležitého, třeba by měla mít třesavku.

„Já vím. Máš něco na psaní?“

Sáhla po propisce a bloku ležícím vedle telefonu. „Hmm.“

„Dám ti číslo na mobil.“ Vychrlil ho. „Budu ho mít večer u sebe. Jakmile by se přihodilo něco šokujícího, okamžitě volej.“

„Kolik čísel vlastně máš?“ zamumlala. „Tohle je třetí.“

„Mám ještě číslo faxu, jestli ho chceš.“

„Pochybuj, že bych ti posílala faxy.“

Uchechtl se. „Dávej na sebe pozor. Posledních pár dnů bylo pro tebe dost těžkých. Nedovol, aby tě to zlomilo.“

„Budu opatrná,“ slíbila a vrátila se do ateliéru. Přitom ji hrálo u srdce, jak snadno spolu komunikují. Cítila, že je mezi nimi jisté spojení. Ať je ta situace jakkoli stresující, není sama.

Dlouho zírala na rozdělaný obraz. Představa, že jde o vražednou scénu, změnila její pohled. Zvedla uhel a lehce načrtla tělo té ženy, jak by mělo logicky podle postavení nohou ležet. A pokud je mužova pravá noha *tady*, levá by měla být *tady*. Ne, to je špatně. Uhel je příliš ostrý. Potřebuju ho víc zpředu.

Instinktivně poznala, kdy to vystihla správně. Její prsty se chvatně pohybovaly nad plátnem a skicovaly obrysy dvou postav vycházející z detailů, které namalovala předtím.

Když skončila, třásla se vyčerpáním, jako by pracovala řadu dní. Vyhlédla ven a zjistila, že se mezitím setmělo. Netušila, kolik může být hodin, ale zakručelo jí v břiše, což bylo upozornění, že už měla být dávno po večeři. Bylo jí trochu chladno, ale nijak mimořádně. Její úsilí rozhodně nespustilo obvyklý děsivý chlad do morku kostí, aspoň zatím ne. Nedokázala však odhadnout, jak jí bude za pár hodin.

Promnula si oči a přitom si uvědomila, že má ruce začerněné uhlím. S rozladěným brumláním zamířila do koupelny a zamžourala do zrcadla. Černé šmouhy po celém obličeji pro ni nebyly žádným překvapením. Umyla se a přešla do kuchyně.

Polévka přijde vždycky vhod. Je rychlá a horká. Otevřela konzervu se slepičí nudlovou polévkou. Na čem si asi Richard pochutnává při pracovní večeři? napadlo ji. A bude někdy očekávat od ní, že s ním bude na takovéhle večere chodit? Ta vyhlídka ji nijak nepotěšila. Ale zvládla bych to, usoudila vzápětí. Kdyby to bylo nutné, snad bych si dokonce vzala i boty na podpatku.

Dobrý bože, začíná to být vážné! Měla by prchat závratnou rychlostí a zatím tu usrkává kuřecí nudlovou polévku a usmívá se tomu, co všechno by byla ochotná pro Richarda udělat, kdyby si to přál.

Osprchovala se a šla si lehnout. Vzbudila se krátce po úsvitu a cítila se uvolněná a zahřátá. Skoro ji to zklamalo.

Ještě chvíli vychutnávala teplo postele. Elektrická dečka sice nebyla tak příjemná jako Richard, ale musela se s ní spokojit. Pár minut snila s otevřenýma očima a usmívala se, potom si ale všimla, že světla nepřibývá.

Posadila se a vyhlédla z okna. Na skleněné tabulky se tiskla mlha, bílá a mírně průsvitná, jako by byla jen natolik hustá, aby dovolila slunečním paprskům trochu proniknout. Světlo bylo podivně reflexní a zaplnilo místnost stíny způsobem, jako to dělá slunce na sněhu.

Pak si Sweeney vůbec nepamatovala, jak se dostala z postele. Oblékla si obvyklé tlusté ponožky, tričko a džíny. Káva se ještě nevařila – vstala moc brzy – a tak vypnula časový spínač a zapnula normální chod kávovaru. Hned nato přešla do ateliéru, protože to bílé světlo bylo natolik neobvyklé, že ho nechtěla propást.

V tu chvíli přesně věděla, co chybí těm lodičkám.

O dvacet minut couvla a zamrkala. Podpatky nebyly z jednoho kusu, ale uprostřed každého z nich byla malá zlatá kulička. Boty byly velmi elegantní a módní. Kdyby je někdy předtím viděla, pamatovala by si je.

A ta sukně... Byla širší, než večer načrtla. Koketní. Černá. Žena měla černé šaty. Musela se usmát. Tohle je New York! Co jiného tady může mít žena na sobě?

O několik hodin později ji z tranzu vytrhlo drnění telefonu. Otřásla se, ustoupila od plátna a na okamžik nevěděla, kde je a co ten hluk znamená. Pak jí to došlo a rozběhla se k aparátu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Richard a Sweeney si uvědomila, že mu měla zavolat.

„Byla jsem,“ vzdychla, stále ještě jako omámená. „V noci se nic nedělo, ale ráno... Malovala jsem. *Věděla jsem*, jak by to mělo vypadat. Kolik je?“

„Půl desáté.“

Pracovala skoro čtyři hodiny. Ale pamatovala si z toho velmi málo.

Čtrnáctá kapitola

Při Richardově příchodu byla zabalená do deky, v ruce hrnek čerstvě uvařené kávy. Bylo jí chladno, ale nijak nesnesitelně. Aspoň zatím.

Richard se sklonil k rychlému polibku a pak ji chtěl sevřít do náruče, aby začal bojovat s třesavkou. „Počkej,“ namítla. „Chci ti nejdřív ukázat ten obraz.“ Vešel s ní do ateliéru a mlčky si malbu prohlížel. Scéna byla nápadná svou násilností. V kaluži krve, která se vsákla do světlého koberce, leželo tělo ženy. Její apartní černé šaty byly roztržené a jednu paži – tu, kterou Sweeney dokončila – měla pokrytou bodnými ranami.

Muž nad ní byl klidný, nůž, který použil, držel v pravé ruce, jež mu visela podél těla. Jeho postava byla dokončená až do pasu. Měl na sobě černé kalhoty, možná džíny, i když právě neladily se sakem. Sweeney také začala pracovat na černé košili.

„Možná jde o lupiče,“ prohodil Richard s chladnou odtažitostí v hlase, která naznačovala, že přepnul na analytické myšlení. „Oba jsou v černém, i když ona vypadá, jako by byla na nějakém večírku. Ty boty ale neseď. Lupič by si vzal tenisky nebo něco s měkkou podrážkou.“

„Taky mi cosi na těch botách připadá divné. Vypadají nevhodně.“ Nelíbilo se jí, jak udělala ty nohy. Zdálo se jí, že mají špatné proporce. Ale jakmile začala přemýšlet o tom, jak by je měla opravit, její představivost to odmítla. Třeba je jen unavená a bude lepší se tím zabývat, až si odpočine.

„Potřebuju to dodělat,“ prohlásila rázně, a přestože ve svém hlase slyšela podrážděnost, nedokázala s tím nic udělat. Neměla daleko k pláči. „Musím vědět, o koho jde.“

„Zlato...“ Richard ji vzal za ramena a otočil k sobě. „Měla bys počítat s tím, že se to dozvíš až po činu. Stejně jako to bylo s Elijahem Stokesem...“

„Jenže tohle, ať jde o cokoli, je čím dál silnější. Nebo se v tom vylepšuju. To, co teď maluju, je budoucnost, proč by se tedy nemohl můj obzor rozšířit a umožnit mi, abych tu ženu identifikovala dřív, než bude pozdě?“

„Tohle nevypadá na loupežné přepadení. Mohla by to být plánovaná vražda.“

„V čem je rozdíl?“ nechápala.

„Plán je už vytvořený. Chystá-li se někdo spáchat vraždu, musí ji do podrobnosti připravit. Takže to, co teď maluješ, je nejspíš plán, který už existuje. *Ted'*, nikoli v budoucnosti.“

Vrhla po něm nevrlý pohled, nebo aspoň rozhořčený do té míry, jak byla schopná zvládnout, když se přitom třásla jako osika. „Nebud' tak analytický,“ vzdychla, přestože věděla, že má pravdu.

„Díky tomu jsem zbohatl. Ale teď to pust' z hlavy. Nemůžeš s tím nic dělat. Aspoň do doby, než bude obraz hotový a uvidíš vrahův obličej. Oběť pravděpodobně zachránit nemůžeš, ale je možné pomáhat jinak.“ Pevně ji držel kolem ramen a začal ji postrkovat ke dveřím.

„Co se mnou manipuluješ?“ protestovala. „Nesnáším to. Nepatřím mezi temperamentní *umělkyně*, které dostávají hysterické záchvaty pokaždé, když jim něco nevyjde.“

„Já vím,“ řekl konejšivě a usmál se zuřivému pohledu, který po něm vrhla.

Na pohovce si ji posadil na klín a oba obalil přikrývkou. Dneska si nesvlékl košili, pomyslela si zklamaně. Ani si vedle ní nelehl. Chápala to. Pokušení bylo příliš silné. Přenos tepla sice nebyl kvůli oblečení tak účinný, ale ani potřeba nebyla tentokrát tak velká.

Richard ji pevně objímal a tlumil sílu jejího chvění. „Dnes jsem to nečekala,“ přiznala s obličejem zabořeným do jeho hrudi. „Nebyla jsem náměsíčná. Večer jsem na tom obraze pracovala a cítila se dobře. Proč je mi tedy zase zima?“

„Možná kvůli hloubce prožitku nebo déle činnosti.“

Důvěřuj mu, táhlo jí hlavou. Vždycky přijde s rozumným, logickým vysvětlením toho, co je přirozeně nelogické.

Přínejmenším ji bral vážně a nepředpokládal, že bude mít záchvaty paniky nebo hysterie. Věřil jí, přestože sama měla svého času potíže tomu uvěřit.

Nějaký čas tiše ležela a nechávala jeho teplo pronikat svou pokožkou. Přitom cítila, jak se jí zmocňuje ospalost. S tou vyhlídkou ji napadlo, že třesavka koneckonců není tak špatná, a při vzpomínce, jak je Richard oba svlékl do spodního prádla a tiskl ji k sobě, se jí stáhly útroby.

Možná že kdybych ho zavolala, až budu zase úplně promrzlá, zopakoval by to, pomyslela si rozpustile a tělem jí prolétla žhavá vlna. Chtěla by to zažít znovu. Často.

Pocítila fyzickou touhu, která ji překvapila svou silou. Jeho erekce ji tlačila do boku a jen čiré odhodlání jí bránilo, aby se otočila a posadila se mu na klín rozkročmo. „Čiré“ bylo opravdu výstižné slovo, protože bylo tenké jako pavučinka a každým dnem víc a víc sláblo.

Richard jí odhrnul vlasy ze spánku a přitiskl rty na její jemnou pleť. „Mám dobrou zprávu,“ zamumlal. „Candra má na zítra domluvenou schůzku, kde podepíše rozvodové papíry. Udělala by to už dneska, ale musí se tam něco doplnit a opravit. Zařídil jsem, aby se soud mou žádostí zabýval hned příští týden.“

Mírně nachýlila hlavu a podívala se na něj. Vzhledem k tomu, že nahromadění případů u newyorského civilního soudu bylo známé, překvapilo ji to. Richard „zařídil“ malý zázrak.

„Jak se ti to povedlo?“

„Peníze!“ odpověděl lhostejně a pokrčil rameny. „Mám je, a tak za mnou lidi chodí pro různé služby. Mám celou sbírku dlužníků.“ Zlehka jí přejel rty po spánku a očním víčkem. „Až ti za čtrnáct dní bude zase zima, zahřeju tě i vnitřně.“

Ach bože, dokázal to už teď! Její srdce se rozbušilo a tep se jí zdvojnásobil. „Je to dobrý i takhle,“ hlesla.

„Podle toho, jak se chvěješ, se ani nemusím namáhat. Stačí, když tě položím na záda a začnu si užívat.“

Sweeney vyprskla. Její ruce sice svírala pokrývka, do níž ji zabalil, ale šťouchla do něho veškerou silou, které byla schopná. Richard se zakřenil a zkrotl ji tím nejjednodušším způsobem – polibkem.

Ještě nikdy jsem si tak neužívala, pomyslela si, když uvolněně spočívala v Richardově náručí, hlavu položenou na jeho rameni. I za takovýchhle okolností vychutnávala každý okamžik, který s ním trávila. Vyprostila jednu paži, objala ho kolem krku a zabořila mu prsty do vlasů.

Byl to úžasný pocit. Jeho jemné vlasy byly těsně u hlavy teplé a u kraje chladné.

Richard ji stále líbal a Sweeney si přála, aby pokračoval co nejdéle, ale s povzdechem se odtáhl a podle jeho výrazu pochopila, že jeho odhodlání je asi na stejné hraně jako to její. Měl těžká víčka a na lících kostech mu naskočily jemné červené skvrny.

„S takovouhle tě snad už ani nebudu schopný líbat,“ zabručel ponuře. Ztěžka oddechoval. „Mluv! Zabav mě!“

„O čem by sis chtěl povídat?“ Nedokázala se na nic soustředit. Pochybovala, že by dokázala konverzovat, aspoň ne nijak konkrétně.

„O čemkoli. *Opravdu ses narodila v Itálii?*“

„Fakt. Ve Florencii. Matka tehdy usoudila, že se potřebuje vydat na jakousi pout'– kvůli svému umění, abys tomu rozuměl. Přišla jsem na svět o čtrnáct dní dřív, což pochopitelně narušilo její program. Ubývala jsem na váze, a tak mě nechali v nemocnici, dokud si neužila výletu podle svých představ.“

Odvážná žena, ta moje matka. Už dva dny po porodu byla zase na cestě. Jakmile byla připravená k návratu, vyzvedla si mě v nemocnici, ale na hranicích se objevily problémy kvůli papírům – žádné nezařídila – takže jsem musela čekat další týden, než se všechno srovnalo.“

Vykládala to pobaveným tónem, protože si na nedostatek matčina zájmu o potomky – nejen o ni, ale i o bratra – dávno zvykla, Richard se ale nesmál. Dokonce se ani neusmíval. Jeho pohled ztvrdl.

„Mám tomu rozumět tak, že tvoje matka nechala nemocné dítě v nemocnici, aby si mohla užít *dovolenou*?“ zeptal se téměř bezbarvým hlasem.

„No jo, to je naše máma.“ Sweeney se snažila odlehčit náladu rozpačitým smíchem. Ale nezabralo to.

„Kde byl tvůj otec?“

„Asi pracoval na nějakém filmu.“

Užasle si všimla, jak se mu napnuly svaly na čelistech. Jeho reakce ji vylekala. Už dávno se kvůli chování rodičů přestala trápit, dokonce ho nerozebírala ani nesoudila.

„Hej!“ řekla mírně. „Netloukli mě. Prostě si nás nevšíkali. Tečka. Jsou horší věci v životě.“

„Nás?“

„Mám vlastního bratra a několik nevlastních sourozenců z dalších otcových manželství. Je dost možné, že od té doby, co jsem o něm slyšela naposledy, ještě nějaké přidal.“

„Jaký máte s bratrem vztah?“

„Nic moc. Jeho životním cílem je držet se módy a být neustále v lihu. Naposledy jsem s ním mluvila... ach, myslím že před třemi lety, ale možná je to ještě déle.“

„Ježíši!“ sykl Richard.

„Když jsem se přestěhovala, rozeslala jsem všem pohlednice, takže mají mou novou adresu i telefonní číslo, ale nikdo se neozval. Ani nevím, jestli bydlí na stejných místech. Co tvoje rodina?“

„Vlastně žádnou nemám. Otec umřel, když mi byly tři roky, a tak jsem žil jen s matkou a dědou. Ten mě opustil před osmi lety a máma před pěti. Zbyli mi dva strýcové, teta z otcovy strany a spousta bratranců a sestřenic. Většinou žijí ve Virginii. Čas od času jezdívám na rodinné sešlosti a Vánoce, ale Candra moje příbuzné nesnášela, takže jsem vždycky jel sám.“

Z tónu jeho hlasu poznala, že má své příbuzné rád. Vybavila si obrázek velké hlučné rodiny, kde je pro všechny potěšením, že se zase setkali. „Nedokážu si představit, že by se někdy takhle sešla *moje* rodina,“ vzdychla.

„Co děláš na Díkůvzdání a Vánoce?“

„Nic,“ pokrčila rameny. „Pracuju.“

„V tom případě je strávíme ve Virginii,“ prohlásil.

Překvapeně se narovнала. „Mám tomu rozumět tak, že mě chceš vzít s sebou?“

„No, rozhodně nemám v úmyslu nechat tě tady v New Yorku samotnou.“

Ted' nebyla jen překvapená. Přímo užasla. Dosud o nich dvou ve vztahu k budoucnosti nepřemýšlela. Všechno pro ni bylo tak nové, že vlastně ani netušila, co by měla očekávat. Rozhodně se nezabývala tím, kde budou trávit svátky.

„Ty myslíš, že ještě budeme... víš co?“ vypravila ze sebe váhavě.

„Jasně.“ Jeho hlas zněl sebejistě. Podrbala se na nose. „Tak jo.“

Richard se zakřenil. „Nadšením právě neoplýváš.“ Mrkl na hodinky. „Mám jednání. Zruším ho, jestli...“

„Ne, ne, jen běž!“ vyhrkla a zvedla se. „Jsem už příjemně zahřátá. Jen jsem si to vychutnávala.“

Pátravě si ji prohlédl a posuzoval její barvu. Uchopil ji za ruku, aby zjistil, jestli je ještě chladná. Nebyla, a tak jí vtiskl rychlý polibek na prsty.

„Dobrá. Kdybys potřebovala, víš, kde mě najdeš. Dnes a zítra mě čekají pracovní večere, ale zbytek týdne mám volno.“ Potutelně na ni mrkl. „Což je vhodný čas na další rande.“

V půl dvanácté v noci se Candra vracela do svého bytu. Večírky většinou milovala, ale tentokrát se nedokázala pořádně bavit, přestože tam byla spousta jejích oblíbenců.

Neustále musela myslet na zítřek, kdy musí podepsat tu rozvodovou dohodu.

Nedokázala se ubránit pocitu, že nejlepší část jejího života skončila. S Richardem se už pravděpodobně nikdy neuvidí. Snad někdy potká jiného muže, který by se s ním dal srovnat, i když o tom pochybovala.

Richard vyhrál. A pokud je tu vítěz, musí tady být i poražený. A tím je ona. Hrála s ním špatnou hru. Hlavní chybou bylo, že se do ní vůbec pustila. Kdyby mu prostě bez velkého rozruchu dala svobodu a snažila se pro sebe zachovat aspoň nějakou důstojnost, třeba by byl velkorysejší. Richard se nedá k ničemu donutit, to je jisté.

Byla nesmírně rozmrzelá. Přestože nepochybovala o tom, že od Carsona požadované peníze dostane, momentálně se nedokázala dívat do budoucnosti ani s nejmenším optimismem.

Při odchodu na večírek nechala rozsvíceno v předsíni a obývacím pokoji, protože se nerada vracela do tmavého bytu. Kdysi jí takové věci nedělaly problémy, protože s ní byl Richard. Občas, když jí osamělost připadala neúnosná, pustila dovnitř Kaie, ale dnes dala přednost samotě.

Zdálo se jí, že asistent má radost z toho, že ji Richard porazil. Vyhodím ho, rozhodla se. Svým vzhledem je sice pro galerii nepochybným přínosem, ale v New Yorku je spousta pohledných mladých mužů, kteří se rádi uplatní v uměleckém světě.

Upustila malou starožitnou kabelku na stůl v předsíni a zamkla. Cestou do pokoje klapaly její podpatky po mramorové podlaze. Jakmile vstoupila na béžový plyšový koberec, zahlédla koutkem oka pohyb a prudce se otočila, přičemž se jí panikou stáhlo hrdlo. Přitiskla ruku na hrud', jako by chtěla zklidnit zběsile bušící srdce, a vyhrkla: „Kde se tu sakra bereš?“

„Mám klíč. To se hodí, ne?“

„Nevěřím ti. Kdo by ti ho dal?“

„Znáš starou moudrost, že nezáleží na tom, co znáš, ale koho znáš?“

„Nezajímá mě, koho znáš. Nikdo kromě mě klíč k tomuhle bytu nemá.“

„Evidentně se, má drahá, mýlíš.“

Ta samolibost jí drásala nervy. Přelétla postavu před sebou pohledem a ušklíbla se. „Jdeš snad na maškarní, nebo si nepamatuješ, kdy je Halloween?“

„Já nejsem ten, kdo udělal chybu. To ty.“

Nemělo smysl předstírat nevědomost. Na to byla příliš unavená a rozzlobená. „Jde jen o prachy. Koukni, není to nic osobního. Potřebuju peníze, spoustu, a tohle je jediná šance, jak je můžu dostat. Jde o jednorázovou záležitost.“

Nezdálo se, že by to zapůsobilo. „Opravdu si myslíš, že dovolím, abys zničila, co jsme tak pracně vybudovali?“

„Jen si nehraj na oběť.“

„Vím jen, že pokud tu má být nějaká oběť, já to nebudu.“
Znělo to téměř slavnostně.

Candra se najednou polekala a couvla. „Vypadni odtud! Zmiz z mého bytu!“

„Teď nevydáváš příkazy ty, drahá.“ Ruka v rukavici držela dlouhý kuchyňský nůž.

Candra se okamžitě rozhodla. Naznačila, že se chce rozběhnout ke dveřím, ale otočila se doprava a vrhla se k telefonu. Nebyl bezdrátový – dala totiž přednost stylu před pohodlím a vybrala si ozdobný evropský model.

Stačila však stisknout jen devítku, pak ji čepel zasáhla do paže. Zaječela a odskočila, přičemž se podpatkem zahákla za nohu telefonního stolku a rozplácla se na zem. Stále s křikem se jí podařilo vyhrabat na nohy, jenže potom dostala ránu do zad. Bolest, jež jí prolétla tělem, byla ledová a pálicí zároveň. Málem omdlela.

Zoufale, s pohasínající myslí, popoběhla, aby unikla čepeli. „Ne, ne!“ blábolila a potácela se k pohovce ve snaze získat čas, ale následkem šoku byla neohrabaná. Elegantním vysokým podpatkem zachytila o koberec a kotník se jí zkroutil tak bolestivě, že tím téměř překonal bodnou ránu v zádech. Bota jí sklouzla z nohy a ona sama padla na všechny čtyři.

Zasáhl ji další jazyk chladného ohně – tentokrát pod pravou lopatku. A další do boku.

Otřásala se křečemi a tělo se jí sevřelo agónií. Nebyla ani schopná křičet. Lapala po dechu a mlčky bojovala o vzduch, ale plíce odmítaly spolupracovat. Nějak se jí podařilo

zvednout se na ruce a kolena a plazit se. Bylo to nadlidské úsilí, přesto věděla, že ještě není konec.

Svalila se na měkký koberec a chabě vykopla nohou. Skrz tmavnoucí mlžný opar viděla, jak se znovu zaleskla čepel, a zamávala levou paží. Ucítla náraz čepele, ale žádnou bolest. Následoval další úder, tentokrát do hrudi, až jí zaduněla žebra. Nová rána pak skončila v měkkém břiše.

Zajíkla se a zazmítala jako ryba na suchu. Čas se zpomalil do mdlého plazení, nebo se snad jen zdálo, že to trvá hroznou dobu. Strašná bolest slábla a nahrazovala ji malátnost. Něco se muselo stát s lampami, protože viděla jen jejich jemný odlesk ve tmě.

Potřebovala se pohnout... Ten nůž... Ale už nikde nebyl. Mohla tam klidně ležet. Cítla, jak se jí tělem šíří zvláštní chlad. Srdce jí tlouklo stále pomaleji... pomaleji... pomaleji... Až se zastavilo.

Vrah si ji zkoumavě prohlížel. Pohled na nechutně vyhřezlé vnitřnosti působil nějak příjemně. Ta mrcha si zaslouží, aby ji našli v takovémhle stavu, pomyslel si.

Byt už měl připravený. Předtím ho pečlivě prohlédal, ale zajímavý balíček neobjevil. Ksaku! To byl problém. Velký. Ještě že byli tak obezřetní a učinili předběžná bezpečnostní opatření.

Naštěstí ho telefon včas varoval, že Candra odešla z večírku dřív a je na cestě domů, jinak mohl být výsledek úplně jiný. Posbíral veškeré peníze, které měla Candra doma, stejně jako šperky. Nechal otevřené dveře ledničky, aby to budilo dojem, že lupič byl právě v kuchyni, když ho překvapila. Což by zároveň vysvětlilo, proč použil jeden z nožů z luxusní sady, kterou měla zavěšenou u linky. Příležitostná zbraň.

Prsty v rukavicích se roztáhly a pustily nůž na podlahu vedle těla. Patří sem. K oběti.

Z kapsy vytáhl šroubovák. Pár minut u dveří stačilo, aby zámek vypadal jako opatrně vypáčený. Nijak zvlášť ho nepoškodil, ne natolik, aby si toho všimla žena v kalně osvětlené chodbě. Policie však jistě bude mít větší postřeh.

Nepoškozené dveře by vypovídaly o tom, že Candra odemkla známé osobě, nebo vetřelec měl vlastní klíč. Poničený zámek naznačuje neznámého člověka.

Peníze a šperky – ty většinou, hotovosti bylo minimálně – odnášel v malém černém sáčku, který se uloží na velmi, velmi bezpečné místo – pro případ, že by se ty věci hodily.

Patnáctá kapitola

Sweeney opustila postel krátce po třetí hodině ráno. Prošla tmavým bytem, aniž klopýtla nebo zaváhala. Tvářila se klidně a nepřítomně a skoro nemrkala. Tep měla pomalý a pravidelný.

Jakmile dorazila k nedokončenému obrazu, stále opřenému o stojan, dlouho před ním postávala s hlavou mírně skloněnou ke straně, jako by naslouchala nějakému neviditelnému hlasu.

Když míchala sytě hnědou barvu a potom přidala černou, pohybovala se zvolna, téměř zasněně. Hned jak dosáhla odstínu třípytného norka, pustila se do malování. Jistými tahy štětce zobrazovala hřívu tmavých vlasů neuspořádaně rozhozených po světlém koberci.

Obličej byl mnohem náročnější. Takový výraz ještě neviděla. Ve chvíli, kdy pečlivě dokončovala půvabný obličej, jenž měl popelavou barvu, tmavé oči vytřeštěné a zakalené smrtí a rty zvýrazněné rtěnkou ochablé, vkrádal se do ateliéru pozdně letní rozbřesk. A když vkládala štětce do terpentýnu, zavírala tuby s barvami a vracela se do postele, stejně tiše, jako ji opustila, byl ateliér plný světla.

Probudila se do zářivého rána. Byla schoulená do pevného klubíčka a objímala se v podvědomé snaze zadržet teplo. Chlad pronikající jejím tělem byl nesnesitelný. Silnější a hlubší než kdy dřív. Chvěla se tak divoce, až se postel otřásala.

Richard! Potřebuju Richarda!

Se zakňučením se doplazila k okraji lůžka. Červená čísla na digitálním budíku byla díky jasnému světlu vybledlá, ale

nepochybně tam viděla jedničku, nulu, trojku a čtyřku. Deset třicet čtyři.

Proč Richard nevolal?

Měl přece zavolat. Když mu nevolala, ozval se sám. Rychle si na to zvykli. Sweeney možná ještě rychleji. Jeho nepřítomnost otrásla jejím nedávno zrozeným pocitem bezpečí.

„Richard,“ zašeptala, jako kdyby ji mohl slyšet. Znělo to velmi sklesle.

Hlavně žádnou paniku! pokárala se okamžitě. Tohle zvládneš. Rozhodně neumíráš, ujišťovala se, jakmile jí takový nápad přišel na mysl. Ať tenhle psychický stav ovládá cokoli, dosud neslyšela o případu, že by to člověka zabilo. Ne že by měla čas podrobně prozkoumávat účinky jasnovidnosti nebo podobných záležitostí. Zatím se soustředila na duchy. Třeba její psychika jen utrpěla šok.

Musím zavolat Richardovi, opakovala si stále dokola. Třeba zaspal. Asi byl včera kvůli té pracovní večeři dlouho vzhůru.

Natáhla se k nočnímu stolku, ale v tu chvíli jí tělem prolétl pocit bolestné jistoty. Obraz! Uvědomovala si, jak to postupuje. Čím je malba kompletnější, tím silnější má třesavku. Dnes cítila největší zimu.

Oběť získala během noci svůj obličej!

Naléhavé nutkání ji zvedlo z postele. Doklopýtala do ateliéru, pomalu a neohrabaně. Musím to zjistit. *Hned!* Každá vteřina může být důležitá.

Richard předpokládal, že celý obraz dokončí až po činu, ale hluboko v nitru si tím nebyla jistá, a to ji drželo na nohou, přestože měla pocit, jako by k ní ani nepatřily a nepohybovaly se tak, jak potřebovala.

Vrávorala po místnosti a na každý krok musela vynaložit mimořádné úsilí. Přitom jí v celém těle narůstala velká bolest.

Jakmile dorazila k obrazu, litovala toho, že přišla. Zastavila se před ním a krev jí hučela v uších. Třásla se tak, že si musela přidržet čelisti, aby si nepoškodila zuby.

Candra!

Zírala na plátno, až ji začaly pálit oči, a doufala, že se rysy obličeje najednou změní v někoho jiného. Určitě se mýlí! Jde jen o povrchní podobu. A protože Candra hrála v posledních dnech v jejím životě významnou úlohu, samozřejmě se k její postavě upnula.

Jenže ta tvář byla až děsivě přesná, s fotografickou dokonalostí. A Sweeney věděla, že v portrétování je opravdu dobrá.

Candra.

Ach bože!

Její telefon neznala. A rozhodně nebude v seznamu, protože jednou prohlásila, že ho nikdy nenechá zveřejnit.

Galerie! Měla by tam být a do galerie Sweeney číslo znala.

Zamířila do obývacího pokoje k bezdrátovému telefonu, ale ten jen vyzváněl a vyzváněl, až se nakonec ozval záznamník. Zklamaně zavěsila. Ruce se jí třáslly tak divoce, že jí aparát vypadl, a když se shýbla, aby ho zvedla, opustily ji síly a zhroutila se na podlahu.

Přistála na přístroji a tvrdý plastový roh se jí zaryl do žeber. Se zasténáním se pracně otočila na záda, nadzvedla se a vytukala Richardovo číslo. Ozvala se jedna z asistentek a její hlas zněl podivně stísněně.

„Tady je S-Sweeney. Je tam Richard?“

„Je mi líto, ale dnes tu nebude.“ Po zaváhání dodala: „Paní Worthová – Candra – byla zavražděna.“

„Ne!“ zakvílela Sweeney téměř plačky.

„Našla ji hospodyně... Tělo... Když ráno přišla. Pan Worth je právě teď na policii.“

Sweeney stékaly slzy po tvářích. Ztěžka polkla a zastřeným hlasem požádala: „Povězte R-Richardovi, že se ozvu.“

„Jistě, slečno, hned, jak to bude možné.“

Richard tedy měl pravdu. Nemohla tomu nijak zabránit. Rozvzlykala se a položila hlavu na pokrčená kolena. K čemu to všechno je, když s těmi hrůzami, které maluje, nemůže nic udělat? Proč má trpět touhle úděsnou třesavkou, nemůže-li

těm zločinům předejít? Měla by tu přece být nějaká kompenzace, něco, čím by se její utrpení vyrovnalo.

Svaly na jejích nohách náhle začaly protestovat proti dlouhému napětí a stáhly se tak prudkými křečemi, až vykřikla. S pláčem tloukla pěstmi do stehen a snažila se je masírovat, aby se svaly uvolnily. Opakovala to stále dokola, i když bez znatelného výsledku.

Jednou viděla v televizi, jak trenér masíroval křeč v lýtku fotbalového hráče. Použil přitom obě ruce a mnul nohu nahoru a dolů. Zatajila tedy dech, aby se zklidnila, a položila si dlaně na stehno. Cítila, jak sebou svaly pod nimi cukají. Chvatně se pustila do masáže, přičemž jí z hrdla unikl přidušený bolestivý výkřik, ale křeč začala během několika vteřin slábnout.

Opakovala to s druhým stehnem, kde byla křeč úpornější a vracela se, jakmile přestala masírovat. Vydržela pět minut a potom se svaly konečně uvolnily. Připadalo jí, že se její tělo podobá unikajícímu balonu. Svalila se na zem a neměla už sílu, aby se posadila.

Teplo. Potřebuje teplo.

Richard nepřijde. Je pořád oficiálně Candřin manžel. Musí podávat informace policii, vyplňovat hlášení a pravděpodobně identifikovat tělo.

Sweeney měla číslo jeho mobilu, ale volat mu teď nemohla. Musí se o sebe postarat sama.

Elektrická dečka nepomůže. Káva trochu, ale ne dostatečně. Tělesné teplo je vlhké, protože tělo se skládá z velké části z vody. Právě to potřebuje. Vlhké teplo. Sprcha nestačí. Měla by se ponořit do horké vody.

Doplazila se do koupelny, přičemž se přitahovala jako zraněné zvíře. Končetiny jí stěží fungovaly a uvědomovala si, že má i zpomalené myšlení.

Neměla ve zvyku koupat se ve vaně. Vždycky se jen sprchovala. Chvilí zírала na páčku a dumala, co s ní má udělat, přestože to samozřejmě věděla. To chlad způsobil, že si připadala hloupá.

Pustila horkou vodu a dívala se, jak pára naplňuje místnost. Pak se v ní probudil záchvěv zdravého rozumu a rychle přidala studenou. Klidně se mohla opařit, a i kdyby voda nebyla vařící, věděla o případech, kdy lidé umřeli ve vaně s horkou vodou, protože u nich při delším působení vyvolala infarkt. Musí být opatrná.

Strčila ruku pod kohoutek a po prstech jí stékalo blahodárné teplo. Bylo tak příjemné, že přidala i druhou ruku a přehnula se přes okraj vany, protože neměla sílu se zvednout.

Jakmile byla vana dostatečně plná, zastavila vodu a překulila se dovnitř, aniž se zatěžovala svlékáním pyžama. Voda byla tak horká, že málem zavyla. Prsty u nohou jí okamžitě začaly pulzovat. Zírala na ně skrz čirou vodu. Vypadaly vybledlé chladem a scvrklé.

Ponořila se, až jí koukala jen brada a kolem ramen se vznášely prameny jejích vlasů. „Prosím, prosím, prosím,“ opakovala tiše stále dokola. Ať to funguje. Jinak by musela zavolat 911. Nejspíš to měla udělat už dávno, ale část její osobnosti pořád odmítala připustit, že by ta třesavka znamenala něco vážného.

Zvolna se prohřívala. Šlo to pomalu. Chvění sláblo, takže přestalo být souvislé a chvílemi si mohla odpočinout. Vyčerpaně položila hlavu na šikmou stěnu vany. Vždycky předtím, když se zahřála, začala být ospalá. Musí dát pozor, aby ve vaně neusnula.

Voda zvolna chladla. Sweeney už měla prsty u nohou i rukou růžové a svraštělé. Vypustila část vody a přidala horkou, přitom se přinutila posadit. Nebezpečí spánku bylo velmi reálné, stejně jako riziko infarktu při dlouhém pobytu v horké vodě. Už jen pár minut, slibovala si.

Někdy během nich se znovu rozplakala. Candra, stejně jako většina lidí, nebyla jen dobrá nebo jen špatná. Dokud nenačapala Sweeney s Richardem, chovala se k ní přátelsky a mile. Její podpora znamenala pro Sweeneyinu kariéru hodně.

Sweeney mrzelo, že se znepřátelily. Nelitovala sice svého vztahu s Richardem, ale jeho načasování mohlo být lepší.

Kdyby už byl rozvedený a Candra měla vyřešenou rozvodovou smlouvu... Nic z toho se ale nedalo změnit.

Neměla odvahu zůstat dál ve vodě. Vytáhla zátku a roztřeseně se zvedla. Svaly měla jako vařené nudle. Svlekla mokré pyžamo a přehodila ho přes závěs kolem vany, aby odkapalo. Utírání pro ni znamenalo nadlidské úsilí. Nakonec se musela posadit na mísu, aby si mohla osušit nohy a vytřít vlasy.

Potřebovala se vrátit do postele, aspoň na chvíli, ale nechtěla tam vlézt s mokkými vlasy. Tím by si nejspíš vykoledovala další třesavku.

Zavíraly se jí oči a zakymácela se. Uvědomila si, že nemůže čekat, až vlasy uschnou. Mohla bych je ostříhat, napadlo ji, ale hned zavrtěla hlavou, protože mlhou opět pronikl záchvěv zdravého rozumu.

Ze skříňky vytáhla suchý ručník a omotala si ho kolem hlavy. Nic lepšího v tu chvíli nemohla udělat. Doklopýtala do postele. Vyhřívací dečka byla pořád zapnutá. Nahá vklouzla do tepla, a jakmile se její svaly uvolnily, usnula.

Detektiv Joseph Aquino byl statný chlapík s bystrým pohledem a přátelským obličejem, který vzbuzoval důvěru. Detektiv H. E. Ritenour byl naproti tomu štíhlý a výbojnější. Pískově zbarvené vlasy měl sestřižené po vojensku a na podezřelé upíral bledé oči bez mrkání tak dlouho, až se začali ošívát.

Richard nic nehrál. Nevrtěl se a jeho vytrénované sebeovládání mohlo klidně soupeřit s detektivy. Zajímalo ho, jestli Ritenour na něj bude civět tak dlouho, až mu oči úplně vyschnou.

Když mu časně ráno přišli do jeho domu oznámit Candřinu smrt, věděl, že v seznamu podezřelých je na prvním místě. Choval se klidně a spolupracoval ve všem, oč požádali, navzdory šoku, který ho ochromil.

Candru už dlouho nemiloval a poslední rok ji dokonce přímo nenáviděl, ale nikdy jí nepřál smrt. Prostě jen chtěl, aby

zmizela z jeho života. Ted' se to splnilo tím nejdefinitivnějším způsobem.

Smrt člověka, kterého dobře znáte, je vždycky otřesná. Svět se najednou změní a vy se s tím musíte nějakou dobu vyrovnávat.

Vzhledem k tomu, že rozvod neproběhl, byl stále odpovědný za veškerá opatření. Identifikoval Candřino tělo, a přestože už viděl hodně mrtvých, tentokrát to bylo jiné. Tohle byla žena, s níž žil – i když dost povrchně – deset let. Spal s ní, milovali se spolu a aspoň zpočátku ji měl rád. Ted' dokázal cítit jen lítost. Upřímnou.

Zavolal jejím rodičům, kteří se odstěhovali z Manhattanu poté, co otec přišel na základě jakési špatné investice o téměř veškerý majetek. Charles a Heleně Maxsonovi ted' žili ve skromných podmínkách na předměstí Ithaky a Candra je vždycky radši zvala do města, než by strávila noc v tom, co nazývala „trochu větší chalupa“, přestože Richardovi připadal pěkný cihlový farmářský dům vyšší střední třídy mnohem lepší, než má většina ostatních lidí. Ale Candra vyrostla v hojnosti, zatímco Richard naopak.

Detektivové ho doprovázeli na každém kroku. Pokud telefonoval, jeden nebo druhý byl stále na doslech. Jakmile ho to rozčililo, připomněl si, že je to jejich práce a statistiky zavražděných žen vykazují, že nejčastějšími vrahy bývají právě manželé nebo partneři.

Jelikož byli s Candrou v rozvodovém řízení, podezření vůči němu bylo ještě silnější. Snažil se tedy ovládnout, dokonce i tehdy, když ho detektivové předvedli na okresek a posadili se s ním v malé ušmudlané místnosti vybavené třemi židlemi a otřískaným viklajícím se stolem k výsledku.

Přečetli mu jeho práva a zeptali se, jestli chce pozvat svého právního zástupce. „Ne,“ odmítl k jejich překvapení.

„Dáte si kávu nebo vodu?“ nabídl Ritenour.

„Ne, díky.“ Richard potlačil pobavený úsměv. Byl to klasický trik – nabídnout podezřelému pití, aby se brzy začal kroutit kvůli potřebě vyprázdnit močový měchýř. Pak by ho

tam drželi a pořád dokola by mu kladli stejné otázky, možná trochu jinak formulované.

Posadil se co možná nejpohodlněji na židli, kterou mu vyhradili, přičemž měl pocit, že její přední nohy jsou o něco kratší, takže se pokaždé, když se chtěl trochu uvolnit, sesouval dolů. Položil tedy obě chodidla na zem a nechal je tam.

Detektiv Ritenour spustil: „Hospodyně tvrdí, že jste se s paní Worthovou rozváděli.“

„To je pravda,“ odvětil Richard neutrálním tónem. „Už rok jsme spolu nežili.“

„Rozvod je nepříjemná záležitost. Sám mám dva za sebou.“

„Ano, s tím souhlasím.“

„Lidé jsou nervózní a naštvaní. Je to pochopitelné. Mohl jste hodně ztratit, že, pane Worthe?“

„V jakém smyslu?“

„Ale no tak, máte hodně peněz. Žena dokáže chlapa obrát o všechno, co vydělal – pokud není dost chytrý a nezabezpečí se hned od začátku. Když jste se s paní Worthovou brali, moc bohatý jste nebyl, vidíte?“

„Ne.“

„Takže jste necítil potřebu uzavřít předmanželskou smlouvu.“

„Pánové,“ řekl Richard klidně, protože s nimi sympatizoval. Přál jim, aby byli úspěšní. „Ptáte-li se, jestli mi hrozilo, že přijdu o polovinu všeho, co mám, odpovídám *ne*. Když jsme se brali, manželčina rodina byla zámožná a její otec trval na předmanželské smlouvě. Chtěl tím přede mnou chránit své peníze v případě rozvodu, ale dohoda byla oboustranná. Candra si nechala, co bylo její, a já to, co je moje. Na nic jiného neměla nárok.“

Postřehl letmý pohled, který si oba detektivové vyměnili. Jeden z motivů zmizel.

„Jistě máte kopii té smlouvy.“

„Má ji můj právník Gavin Welles. Stejně jako Candřina advokátka Olivia Yuová.“

Poznamenali si ta jména.

„Hospodyně tvrdila, že jste měli s paní Worthovou nějaké neshody kvůli rozvodovému vyrovnání.“

Namluvila toho nějak hodně, pomyslel si Richard. „Candře se nezamlouvalo. Chtěla víc. Několikrát jsme se kvůli tomu pohádali, ale nakonec souhlasila. Na dnešních třináct hodin jsme měli dohodnutou schůzku s právníky.“

Automaticky pohlédl na hodinky a zjistil, že už jsou dvě. Nezavolal Gavinovi, aby schůzku zrušil, ale advokát to už jistě ví. Někdo mu dal vědět. Nejspíš Olivia. Některá z Candřiných přítelkyň jí určitě hned volala pod záminkou, že ji chce informovat, ale ve skutečnosti se snažila zjistit nějaké podrobnosti.

Zpráva, že Candra souhlasila s podmínkami rozvodu, připravila detektivy o další motiv. Tvářili se zamyšleně.

„Máte klíč k manželčinu novému bytu?“ zeptal se Aquino, což byla první slova, která pronesl po vstupu do vyšetřovací místnosti.

Richard zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy jsem tam nebyl.“

„Nikdy?“

„Ne.“ Tušil, jakým směrem se jejich úvahy ubírají, a dodal: „Párkrát za mnou přišla a odvezla si věci, ale já za ní nechodil.“

Své zklamání dokázali dobře zakrýt. Všechno, co Richard právě řekl, se dalo snadno ověřit, a oni to věděli. „Paní Worthová byla oblíbená. Žárlil jste na její mužské přátele?“

Musel se zasmát, i když to neznělo právě vesele. „Ne.“

„Když požádala o rozvod...“

„Ona ne! Já.“

„Vy?“ Další rychlá výměna pohledů. „Proč?“

Richard dosud nesvěřil živé duši, proč byl jeho rozchod s Candrou tak náhlý a definitivní. Nechtěl teď o tom mluvit, zvlášť když se to mohlo donést jejím rodičům.

„Nerad bych, aby se to dozvěděla její rodina,“ prohlásil nakonec. „Ranilo by je to.“

„Co, pane Worthi?“

„Zjistil jsem, že přede dvěma lety šla na interrupci. Neřekla mi, že je těhotná.“

Detektivové se zamračili. „Hádám, že vás to naštválo,“ podotkl Aquino.

Richard po něm vrhl nechápavý pohled. „Trochu!“ Neubrnil se sarkastickému tónu. „Naše manželství tím skončilo. Už jsem ji nechtěl vidět. Vyhodil jsem ji z domu, vyměnil zámky a druhý den podal žádost o rozvod.“

„Kde jste byl včera v noci, pane Worthu?“

„Měl jsem pracovní večeři ve *Four Seasons*.“ I to se dalo snadno ověřit.

„Kdy jste odcházel?“

„V půl jedenácté.“

„Kam jste šel potom?“

„Domů.“

„Byl jste sám?“

„Ano.“

„Telefonoval jste nebo s někým mluvil?“

„Ne. Chvilí jsem se zabýval analýzou trhu na počítači, přečetl si došlé maily a tak. Bude to zaznamenané.“

„Kdy jste skončil?“

„Po půlnoci. Asi před jednou.“ Netušil, kdy byla Candra zavražděna, i když zaslechl poznámku, že měla na sobě oblečení z večírku. Tím by se doba činu logicky pohybovala někdy kolem jejího návratu. Candra byla pověstná tím, že zůstávala až do konce, ať to bylo o půlnoci nebo za svítání.

„Co jste dělal potom?“

„Šel si lehnout.“

„Sám?“

„Ano.“

Aquino vzdychl. Ritenour vypadal unaveně. Richard věděl, že by pro ně byl ideálním pachatelem, jenže jim vzal všechny trumfy. To, co jim pravděpodobně připadalo jako naprosto jednoduchý případ, se začalo komplikovat.

„Rádi bychom, abyste zůstal, než si pár věcí ověříme,“ požádal Ritenour.

„Chápu.“ Klidně se na ně díval pohledem, jenž naznačoval, že si velmi dobře uvědomuje, co se děje. „A teď bych si dal tu kávu – pokud mě pustíte na záchod.“

Jejich obličej se mihl omluvný úsměv, který hned zmizel. „Jasně. Jakou chcete?“

„Černou.“

„To není dobrý výběr,“ prohodil odcházející Aquino přes rameno. „Tohle kafe potřebuje něčím naředit, přestože není moc silné.“

„Zkusím to.“

Vzpomněl si na Sweeney, s obavami, jak prožila noc. Byl si jistý, že rozpracovaný obraz se týkal Candry. Dokončila ho? Je z toho v šoku? Potřebuje mě?

Chtěl jí zavolat. Toužil po tom velmi silně, ale ovládl se. Kdyby na ni detektivy upozornil, jen by ji do celé záležitosti zatáhl. Na místě činu zatím nebyl, ale pokud je Sweeneyina malba přesná, každý detektiv by to považoval za podezřelé. Navíc ho zajímalo, je-li druhý obličej – pachatelův – ještě prázdný..

„Můžu si zavolat do kanceláře?“ zeptal se. Jestli ho Sweeney potřebovala, jistě se ozvala.

„Ovšem. Z telefonu na mém stole,“ nabídl mu Ritenour. Bude tak mít možnost slyšet každé slovo. Jejich podezření sice zesláblo, ale zatím úplně nezmizelo. Zůstane až do chvíle, než ověří veškeré Richardovy výroky.

Vytočil číslo své kanceláře. „Tady Richard, nějaké vzkazy?“

„Tisíce,“ vzdychla asistentka. „Je mi to moc líto. Můžu pro vás něco udělat?“

„Ne. Už jsem uvědomil rodinu a nechám na nich, jak se zařídí. Měli by každou chvíli dorazit. Sakra, zapomněl jsem rezervovat hotel. Můžete se toho ujmout? *Plazu*.“

„Jasně. A ráno volala slečna Sweeney. Slíbila jsem, že vám to vyřídím.“

„Díky.“ Potřeboval se zeptat, co povídala, ale nemohl. „Kdy to bylo?“

„Myslím, že těsně před jedenáctou. Poznamenala jsem si to... Tady. Deset padesát sedm.“ Dost pozdě. V tu dobu už asi na tom byla dobře. S úlevou si oddechl.

„Fajn. Díky.“

„Přijdete odpoledne?“

Pohlédl na Ritenoura. „Zabere to ještě pár hodin, že?“

„Ano.“ Detektiv s omluvným výrazem pokrčil rameny. Už nebyl tak bojechtivý jako před výsledkem.

„Asi to nestihnu,“ prohodil Richard do sluchátka. „Uvidíme se ráno.“ Zavěsil a zahýbal rameny, aby je uvolnil.

Aquino se objevil s třemi šálky kávy v ruce. Richard si vzal tu černou. Aquino s Ritenourem si přidali tolik smetany, že tekutina byla světle hnědá. Richard po prvním loku pochopil proč, ale v armádě si na tenhle kofeinový nápor zvykl.

Znovu si připomněl Sweeney a její potřebu pít kávu. Toužil po nijako dosud po nikom jiném, přesto si právě v tu chvíli netroufal přijít do její blízkosti.

Šestnáctá kapitola

Odpoledne se vleklo a Richard se pořád dokonale ovládal. Nevrtěl se, neprotestoval, nevyhrazoval. Detektivové dělali svou práci a nebylo jejich chybou, že jim ověřování jeho výroků trvalo déle, než čekal.

Nebyl oficiálně zatčený a soudě podle postoje detektivů ho už nepodezřívali, nebo aspoň ne moc. Mohl by odejít, ale neustále za ním přicházeli s otázkami, které jim pomáhaly sestavit celkový obraz, a zajímali se o Candřiny zvyky a přátele.

Přestože spolu už rok nežili, předtím strávili deset let ve společné domácnosti a znal ji lépe než rodiče.

Sekretářka zrušila všechny jeho pracovní schůzky. Candřini rodiče přijeli a ubytovali se v *Plaze*. Mluvil s nimi telefonicky – s naslouchajícím Ritenourem – a omluvil se, že se jim nemůže věnovat osobně. Nebyli sami (v pozadí slyšel šum několika hlasů), a tak usoudil, že po příjezdu do hotelu sezvali pár starých přátel.

Potřeba zavolat Sweeney v něm narůstala, ale musel ji potlačit. V šoku z Candřiny smrti nechal mobilní telefon doma, takže neměl možnost zjistit, jestli ho Sweeney nezkusila zastihnout na tom čísle.

To, že s ní nemohl být v kontaktu, ho užíralo, jako by přišel o část vlastní osobnosti. Potřeboval ji. Chtěl cítit svěžest její osobnosti a vidět upřímnost v jejím pohledu. Uvědomoval si, že je nefér porovnávat ji teď s Candrou, která je mrtvá, ale nedokázal tomu zabránit.

Jeho žena pocházela z privilegovaného prostředí, které ji zbožňovalo, hýčkalo a uspokojovalo každý její rozmar, takže vyrostla v sobeckého člověka, jenž si nedokáže poradit se

situacemi, kdy nedostane to, co chce. Uměla být nepochybně okouzující a přátelská (bože, je hrozné o ní přemýšlet v minulém čase!), jenže takové chvíle nebyly moc časté.

Sweeney na druhé straně – podle toho, co se od ní zatím dozvěděl – rodiče prakticky ignorovali. Matčin nezáměr o vlastní děti byl otřesný. Se Sweeneyinou matkou se sice nikdy nesetkal, ale znal takové typy. Protože měla umělecké vloh, domnívala se, že to omlouvá její nezodpovědný přístup. Nejspíš se vyžívala i v náhodném sexu a drogách a děti vystavovala bůhvíčemu.

Sweeney vyrostla bez lásky a bránila se bolesti prostě tím, že nepřipustila žádnou přichylnost. Richard tušil, že by k ní nepronikl tak snadno, nebýt téhle mimořádné situace, kdy v ní nastalé události vyvolávají psychický šok. Jinak by si určitě udržovala odstup celé měsíce. Ale navzdory odstrašujícímu příkladu rodičů – nebo možná díky němu – si jejich nebezpečný, nezralý životní styl neosvojila a dospěla v ženu se silnými morálními zásadami.

Nechtěl ji rozrušit víc, než zatím byla, jenže pokud už dokončila i obličej muže stojícího nad Candrou – a neměl důvod o tom pochybovat – měli by se o tu informaci podělit s detektivy. Nebyl to sice důkaz, ale kdyby tomu vyšetřovatelé věnovali jistou důvěru, třeba by jim to pomohlo najít důkaz, který potřebují. Mohl by je tím směrem navést, aniž by zmínil obraz nebo do toho zatahoval Sweeney.

„Sepsala paní Worthová závět?“ zeptal se Aquino náhle.

„Nevím.“ Richard se odtrhl od úvah o Sweeney. „Měli jsme připravené poslední vůle, než jsme se rozešli, ale pak jsem udělal jinou. Candra ale neměla žádný valný majetek. Galerie patří mně a z toho, co jsem se doslechl, se Candra během posledního roku značně zadlužila. Souhlasil jsem, že jí jako součást vyrovnání galerii přenechám, ale ta nemůže být zahrnuta v žádné její závěti – pokud vůbec nějakou nechala.“

„Proč?“ zajímalo Aquina. „Proč jste jí chtěl dát galerii? S předmanželskou smlouvou jste jí přece nemusel dávat vůbec nic.“

Richard jen pokrčil rameny a prostě odpověděl: „Aby měla z čeho žít.“

„Pane Worthi...“ Ritenour dvakrát zatřásl propiskou na stůl a s nakrčeným obočím se snažil zformulovat otázku. „Vím, že jste spolu delší čas nežili, ale věděli byste o nějakých mužích, s nimiž se poslední dobou stýkala? Hospodyně žádná jména neznala. Tvrdila, že paní Worthová se v takových případech snažila zůstat mimo domov a chovala se co nejdiskrétněji.“

Richard Candřiny sexuální zvyky nekomentoval. „Jak daleko chcete zajít?“

Podívali se na sebe a Aquino pokrčil rameny. „Do chvíle vašeho rozchodu.“

„Můj advokát má seznam.“ Když viděl jejich překvapení, dodal: „Považoval jsem za vhodné to vědět – pro případ, že bych ty informace potřeboval.“

Oba zavrtěli hlavou. „Nechal jste ji sledovat?“ Hlášení detektiva by pro ně mohlo být cenným pomocníkem, protože by se dozvěděli, kdy a kam chodila a s kým se stýkala.

„Ano, ale nemyslím, že by to k něčemu vedlo. Není tam nikdo, koho by vídala častěji než ty ostatní. Nepotrpěla si na dlouhodobé vztahy. Její sympatie byly nárazové a zaměřené spíš na uspokojení jejích vlastních potřeb než na partnera. Mezi její nejčastější milence patřil určitě Kai – její asistent z galerie, ale jen proto, že byl po ruce.“

Vyšetřovatelé opět natáhli uši. „Jak se to jméno hláskuje?“

„K-a-i. Příjmení Stengel.“

„Myslíte, že ji miloval?“

„Ten miluje jen sebe. Nevěřím, že by ji zabil, protože to nebylo v jeho zájmu. Nechal jsem Candře v galerii volnou ruku, takže mohla najímat, koho se jí zachtělo, její smrt před rozvodem však znamená, že galerie definitivně zůstává mým majetkem. Kai ví, že v takovém případě přijde o práci.“

„Kvůli poměru s vaší ženou?“

Richard zavrtěl hlavou. „Protože je to prostitut.“

„Omluvte mou otázku.“ vmísil se Aquino, „ale muž jako vy... Jak jste jen mohl strpět, aby se vaše manželka takhle chovala?“

Richard se tvářil chladně. „Od té doby, co se to stalo prvně, mi byla ukradená.“

„Ale setrval jste v manželství.“

„Dal jsem slib.“ A myslel ho vážně. Zůstal by s ní i dál a snažil by se, nebýt té interrupce. Přísahal, že s ní bude v dobrém i zlém, ale to „zlé“ nezahrnovalo zabití jeho dítěte.

Zavolal Gavinovi a požádal ho, aby veškeré zprávy soukromých detektivů poslal faxem na policejní stanici. Advokát nabídl, že přijde osobně – pokud by Richard potřeboval právníckou ochranu – ale ten odmítl. Neměl motiv ani příležitost a s vyšetřovateli spolupracoval v plném rozsahu.

Když se znovu podíval na hodinky, bylo půl osmé pryč. Byl unavený a hladový, protože odmítl oschlé koláče i sušenky z prodejního automatu. Detektivové vypadali vyčerpanější než on, ale zarputile pokračovali. Oceňoval jejich vytrvalost, ale potřeba ujistit se, že Sweeney je v pořádku, v něm každou minutou sílila.

Celý den dusil emoce, až si připadal jako tlakový hrnec s uzavřenou záklopkou. Candřina smrt v něm rozvířila celou smršť pocitů. Nejdrív ho šokovala brutalita vraždy a potom následovala chladná zuřivost, která vyžadovala aktivitu. S násilím přišel do styku, jenže v armádě bojoval s dalšími vojáky nebo skupinami teroristů, s lidmi, kteří věděli, co riskují, a byli ozbrojení a připravení ho zabít – dostanou-li šanci.

Candra byla civilista, neozbrojená, nepřipravená. Nespravedlnost takového útoku ho pobuřovala.

Výslech mu nevalil. Nelibě však nesl, že nemůže zajít za Sweeney nebo jí aspoň zavolat. Rozhodl se sám, aby ji chránil před podezřením a vyslýcháním, což mu ovšem nebránilo v tom, aby měl za to na sebe vztek. Kdyby detektivové viděli ten obraz, mohli by ji zatknout, čemuž chtěl za každou cenu zabránit.

Konečně, krátce po osmé, se detektiv Aquino unaveně protáhl a vzdychl: „Hodně jste nám pomohl, pane Worthi. Dík za trpělivost. Většina lidí by už zuřila, ale museli jsme vám položit pár otázek.“

„Znám statistiky,“ potrásl Richard hlavou. „Předpokládám, že už nejsem podezřelý.“

„Všechno, co jste nám řekl, jsme si ověřili. Váš internetový server potvrdil dobu, kdy jste pracoval s počítačem, a děkujeme, že jste souhlasil, abychom si ty informace vyžádali bez zvláštního povolení. Ušetřilo nám to hodně času.“

„Tohle si nezasloužila,“ zamumlal Richard. „Bez ohledu na to, jak se chovala, tohle si nezasloužila.“ Vstal a zahýbal unavenými zádonými svaly. „Kdybyste měli ještě nějaké dotazy, budu doma.“

„Pošlu hlídku, aby vás odvezla,“ nabídl Ritenour.

„Díky, to není nutné. Vezmu si taxík.“ Volat Edwardovi, aby ho vyzvedl, by bylo plýtvání časem. Než by přijel, dávno bude doma.

Došel na roh, aby tam mávl na taxík, ale zdálo se, že v té ulici toho moc nejezdí. O dva bloky dál to vypadalo rušněji, tak tam zamířil. Narůstalo v něm napětí. Za necelou půlhodinu by měl dorazit domů, odkud si může promluvit se Sweeney.

Uvažoval o tom, že nasměruje taxík rovnou k ní, ale obezřetnost mu v tom zabránila. Jen by tím na ni nežádoucím způsobem upozornil. Detektivové ji sice nakonec stejně objeví, ale každá minuta, o kterou to mohl oddálit, byla cenná.

Sweeney možná namalovala vrahův obličej, takže budou mít vodítko, kam nasměrovat detektivy.

Ted' by se potřeboval osprchovat, oholit a zajít do *Plazy* za Heleně a Charlesem. Vyžadovala to úcta a běžná zdvořilost, ale nebyl si jistý, jestli v něm ještě nějaká zůstala. Byl unavený a jeho vztah s Candřinými rodiči nebyl kvůli rozvodu ideální.

Když lidé trpí, dokážou rozdávat rány, ve snaze ulehčit vlastní bolesti. Neměl náladu poslouchat nějaké obviňování.

Radši jim jen zavolá – hned jak domluví se Sweeney – a dohodne s nimi setkání na ráno.

Ale nejdřív musí hovořit se Sweeney! Dokud nebude mít jistotu, že je v pořádku, nedokáže myslet na nic jiného.

„Do hajzlu!“ sykl detektiv Joseph Aquino, vyčerpaně zaklapl složku a opřel se. Byl z těch dvou netrpělivější a tvrdší, i když svým vzhledem vzbuzoval v lidech důvěru, zatímco Ritenour obvykle hrál drsňáka. „V devíti případech z deseti vraždí manžel. Vypadalo to jako dokonalej zásah, a co nakonec máme?“

„Velký kulový!“ Ritenour začal vypočítávat na prstech. „Rozvod chtěl on. Má předmanželskou smlouvu, která ho chrání. Ona dělala rozruch kvůli vyrovnání, ale na dnešek si domluvila schůzku, kde to chtěla podepsat, takže zase nic. On seděl včera v noci v době, kdy pravděpodobně došlo k vraždě, u svého počítače. A víš, co ženská obvykle udělá nejdřív, když přijde domů? Odkopne nepohodlné boty. Paní Worthová je ale měla pořád na nohou...“

Aquino si promnul oči. Telefonát oznamující vraždu přišel ráno krátce před sedmou a od té doby se nezastavili. „Už jsi někdy narazil na někoho tak klidného? Nic s ním nehnulo. Předvedl nám jen to, co uznal za vhodný.“

„On to neudělal,“ zavrtěl hlavou Ritenour. „Vypadalo to tam divně,“ vzdychl Aquino. „Zdalo se, že překvapila lupiče, ale přesto...“

„Působí to dojmem, jako by to někdo naaranžoval.“

„Jo. Málo nepořádku. A ty škrábance na zámku. Jako by je někdo udělal dodatečně. Zaručeně nemají nic společného s vypáčením.“

„Další bod ve Worthův prospěch,“ potřásl hlavou Ritenour. „Nechci tím samozřejmě tvrdit, že by to nedokázal udělat, ale působil na mě jak typ chlapa, kterej když bude chtít, aby něco vypadalo jako loupežný přepadení, bude to tak opravdu vypadat.“

„Hmm, jasně. Ale ať to byl kdokoli, znal ji a byl pořádně naštvanej. Lupič by ji takhle nezmasakroval.“ Aquino si přitáhl předběžné hlášení. „Píchl ji třikrát do zad, což znamená, že před ním utíkala. Rány na pažích znamenají, že se snažila bránit. Potom upadla a on do ní bodal.“

„Žádné známky sexuálního útoku. Spodní prádlo bylo na místě a nikde stopy po spermatu. Její přátelé tvrdili, že z večírku odešla nezvykle brzy, takže přepadení nemohlo být na tu dobu načasované. Odešla sama.“

Ritenour zívá a upřel uslzené oči na poznámky. „Nůž pocházel ze soupravy v kuchyni a zůstal u těla. Žádné otisky. Na klice jich je celá spousta. Část pravého palce paní Worthové a slušná sada prstů hospodyně.“

„Nevypadá to ani na odmítnutého milence. Ráda se bavila se spoustou chlapů, ale neměla nikoho trvalého.“

„Co když některý z nich chtěl být trvalý. Znáš to – když tě nemůžu mít já, bla, bla, bla... Co třeba někdo z toho seznamu, s kým se scházela častěji a potom přestala?“ Jako všichni detektivové měli s Joem ve zvyku probírat spolu věci pořád dokola. Někdy se tím otevřel nový pohled.

„Aktuálně nikdo takový.“ Aquino se zarazil. „Jméno senátora McMillana je na seznamu sice zajímavé, ale vzhledem k tomu, že si jistě nepřál, aby se to dozvěděla jeho žena, pochybuju, že by vraždil, aby to udržel v tajnosti.“

„Nemluvě o tom, že neví, že tenhle seznam existuje.“

„Přesně tak. Dodali už zástupci pojišťovny seznam pojištěných šperků, abychom mohli zjistit, co se ztratilo?“

„Ještě ne. Měli by ho poslat faxem hned ráno.“

„Tak si to projdeme ještě jednou.“

„Už jsme to prošli dvakrát.“

Aquino se opřel a spojil prsty za hlavou. „Chlápek vnikne dovnitř. Ukradne šperky. Možná má v úmyslu odnést i televizi a stereo, ale je sám, takže o tom pochybuju. Je v kuchyni a kouká do ledničky. Spousta lidí schovává věci do ledniček a mrazáků v domnění, že je to originální skryš, takže dobrý zloděj je samozřejmě vždycky prohlídne.“

Ritenour převzal slovo. „Když Worthová přijde domů a objeví ho, chlap propadne panice. Chytne jeden z nožů, ale má už šperky a je silnější. Může bez problémů utéct. Nemá důvod vraždit – pokud ho Worthová nezná.“

„To by mohlo sedět, až na ten masakr. Ten člověk se v tom přímo vyžíval. Což mě vrací k úvaze, že ta vražda byla plánovaná a zbytek jen naaranžovaný. Pochybuju, že šlo o loupežné přepadení.“

„V tom případě jsou hoši z toho seznamu naše jediná šance.“ Ritenour s kyselým obličejem přelétl pohledem jména. „Ježíši, ta ženská byla ale čínorodá! Problém je v tom, že se obávám, že žádný z těch jmen nebude zapsaný ve vrátnici.“

„Cože, ty se domníváš, že by chlap, kterej se chystá spáchat vraždu, napsal ve vrátnici své skutečné jméno?“

„Jak se tedy dostal dovnitř? Někdo ho musel pustit nahoru a v tom případě musel uvést jméno.“

„Nebo v tom jede někdo z budovy.“

Zachmuřeně se na sebe zadívali. Dostávali se na nebezpečnou půdu teorie spiknutí. Tahle vražda byla příliš osobní. Hádankou zůstávalo, jak se vrahovi podařilo proniknout do hlídaného objektu. Ritenour povytáhl obočí. „Potřebujeme seznam nájemníků.“

„Jo, to si piš!“

„Budeme hledat samotného muže, a když si seženeme fotky všech chlapů z toho seznamu, strážce by mohl v jednom z nich poznat nového nájemníka nebo ho přiřadit k některému z obyvatel domu.“

Najednou byli plní energie a vrhli se k telefonům. Pozdní doba jim však příliš nepřála. V kanceláři nájemního domu nebyl nikdo, kdo by jim mohl obstarat seznam posledních zájemců o byt. Také získat snímky Candřiných milenců zabere nějaký čas. Existovala rovněž jistá možnost, že ten člověk žije v New Jersey nebo v Connecticutu, odkud se dá snadno dojet.

„Ježíši!“ zamumlal Aquino při pohledu na seznam Candřiných nápadníků. „Tohle může zabrat zbytek roku.“

Spočítals, kolik jich je? Ta ženská snad měla slepičí mozek. Co AIDS a tak? Koukni na tohle! Za poslední rok jsem napočítal třiadvacet *nových*, ale co ti předchází? Ta snad byla v posteli v průměru dvakrát týdně!“

„Takovou aktivitu bych si přál,“ utrousil Ritenour truchlivě.

„Vždyť by tě to zabilo. Jak vidím, dneska už nic nezařídíme.“ Aquino vstal a protáhl se. „Jdu domů. Tak zítra ráno!“

„To je nejlepší nápad, jakej jsi za celý den měl.“ Ritenour sáhl po svém plášti. „Nezastavíme se na pár piv?“

„Ne! Já už mám dost.“

Oba byli rozvedení a doma je čekalo jen špinavé prádlo. Pivo znělo lákavě, ale Aquino cosi hlodalo a nevěděl přesně, co to je. Něco, co se týkalo Richarda Worthe. Ne že by ho považoval za vraha. Neměl motiv ani příležitost. Ale příliš se ovládal. Nechvěl se, neošíval, nerozčiloval. Při identifikaci manželky – dobrá, brzy mělo jít o exmanželku – nedal najevo žádné emoce, i když Aquino vzhledem k tomu potratu a všem těm milencům chápal, že k ní nic necítil. Přesto ho zaráželo, že to vypadalo, jako by Worth neměl v těle jediný nerv. Byl trpělivý a ochotný a umožnil jim přístup ke svým záznamům, aby měli informace mnohem rychleji, než kdyby to šlo zákonnými postupy.

Aquino si uvědomoval, že nemá důvod Worthe podezřívat, a ani ho nepodezříval. Šlo spíš o pocit, že ten člověk něco tají. Bezstarostně se rozloučil s Ritenourem, vsoukal se za volant ojetého světlehnědého sedanu, který mu město dalo k dispozici, a na základě náhlého impulzu se rozhodl zamířit k domu Richarda Worthe, aby zjistil, co se dá. Mohl by tam zaparkovat a chvíli dům pozorovat. Trocha zdravé zvědavosti nemůže detektivovi uškodit.

Richard dal taxikáři dvacetidolarovku, nečekal na drobné a rozběhl se po schodech ke svému domu. Při úpravě přízemí na kanceláře přidal zvláštní dveře pod schody, které

vedly k hlavnímu vchodu. Přízemí tak bylo spíš částečně v suterénu, s okny v úrovni ulice, chráněnými mřížemi.

Vešel do rozlehlé předsíně ve tvaru čtverce, pokryté zahraničními břidlicovými dlaždicemi. Koberec položený uprostřed byl dvě stě let starý, turecký, a tkaný tak pevně, že se pod jeho tíhou ani nepromáčkl.

Pustil záznamník. Čekalo tam jedenáct vzkazů a poslouchal je netrpělivě. Jakmile poznal hlas, přetáčel na další. Sweeney tam nebyla. Vytočil její číslo a počítal vyzvánění. Po šestém se ozval její hlas, jenž zopakoval číslo a skončil lapidárním: „Nechte vzkaz!“

Normálně by ho to pobavilo, ale teď si dělal starosti. Sakra, kde může být?

Sweeney neměla v úmyslu jít tak rychle. Po drsném zážitku z rána byla ještě omámená a jako přitupělá, dokonce i po probuzení z tvrdého tříhodinového spánku. Několik hodin jen tak bloumala po bytě. Nepředpokládala, že by Richard zavolał, přesto zůstávala nablízku, jen pro případ.

Určitě má hodně starostí a zařizování, usoudila, takže se možná neozve několik dní.

Když se ale slunce začalo sklánět k západu, narůstal v ní pocit, že už nedokáže zůstat uvnitř ani minutu. Její myšlenkové pochody byly zpomalené a těžkopádné, jako by byla zfetovaná, a tak dospěla k názoru, že by jí trocha čerstvého vzduchu mohla pročistit hlavu. Vzhledem k tomu, že ke švitořivé rosnice, která předpovídala příjemných osmnáct stupňů, neměla důvěru, vklouzla do denimového kabátku a vyrazila do ulic.

Neměla konkrétní cíl. Prostě jen šla. Bydlela na okraji Lower East Side a ta oblast byla velmi barvitá, zvláště pokud šlo o rozmanité typy lidí. Poměrně nízké nájemy přitáhly tisíce umělců a studentů. Herci a hudebníci se většinou táhli ke Greenwich Village, ale přebytek občas skončil i v Lower East Side.

Obličeje byly fascinující. Mladé i staré.

Mladá dvojice na procházce tlačila před sebou kočárek se svým potomkem a jejich tváře zářily pýchou a spokojeností. Sweeney zahlédla drobný obličejík dítěte a malé ručky svírající okraj příkrývky a zatoužila pohladit chmýří na jeho hlavičce.

Puberták věnčil změť psů různých velikostí, od kolie, která mžourala skrz chomáč chlupů spadajících přes oči, až po jezevčíka, jenž musel klusat dvojnásobnou rychlostí. Chlapec přímo zářil, protože psi ho doslova táhli kolem chodníku. Měl totiž kolečkové brusle. A psi vypadali spokojeně, že jsou užiteční.

Prostředí se však pozvolna měnilo. Sweeney nahlížela do výloh, zastavila se v malé pekárně pro skořicový rohlíček s lesklou cukrovou polevou a hned nato si dala kávu, aby ho spláchl. Loudala se, ruce v kapsách, a lehký větřík si pohrával s jejími kudrnami.

Snažila se nemyslet na Candru a záměrně se vyhýbala vzpomínkám na ten obraz. Pokud možno nepřemýšlela o ničem, jen šla pořád dál.

Přesto ji nijak nepřekvapilo, že když se rozhlédla, uviděla kolem sebe luxusní řadové domy a bytové bloky na Upper East Side. Určitě ušla několik kilometrů. Někde tady by měl bydlet Richard. Stejně jako Candra. Kai tvrdil, že její nový byt je někde v horním patře, ale nezapamatovala si adresu.

Během dne se v televizi nedívala na zprávy, jen na počasí. Zprávy byly jistě plné té vraždy. Takové věci se v těchtole elegantních budovách nedějí každý den a Candra patřila mezi společenskou smetánku, takže její smrt je o to zajímavější.

Sweeney nechtěla nic vidět, ani poslouchat jakékoli spekulace. Zato se hrozně chtěla setkat s Richardem. Kráčela ulicí a před jeho domem se na chvíli zastavila.

Jednou tam byla, asi před třemi čtyřmi lety, když přijela na chvíli do města a Candra ji pozvala na večírek. Zůstala tehdy jen tak dlouho, aby stačila předstírat, že si usrkla šampaňského, pak se s Candrou rozloučila a prchla.

Polokruhovým oknem nade dveřmi pronikalo světlo. Zírala na ně a dumala, jestli je Richard doma nebo zda nechává rozsvíceno, aby budil dojem, že je někdo přítomen.

Tohle není dobrý nápad, uvědomila si. Pokud je doma, určitě jsou s ním i další lidé. Přátelé přicházejí s kondolencemi – nebo ne, podle okolností – ale rozhodně se budou snažit získat co nejvíc krvavých podrobností a žhavých drbů, které můžou druhý den předat u kávy dalším přátelům.

Nemusím chodit dovnitř, rozhodla se. Jen zazvoním a povím mu... něco nejapného. Že na něj myslím nebo mu chci vyjádřit soustrast, prostě tak nějak... Možná má sluhu a sám neotvírá. V tom případě nechám vzkaz. Dozví se, že jsem tady byla, a to je důležité.

Vyšla po schodech a stiskla zvonek. Pak vrazila ruce do kapes a čekala se skloněnou hlavou, zatímco jí noční vánek čechral vlasy.

Dveře se otevřely tak prudce, že polekaně nadskočila. Richard vykoul a štěkl: „Kdes sakra byla?“

Překvapeně zamrkala. „Procházela jsem se.“

„*Procházela?*“ opakoval nechápavě. „Od svého bytu?“

„Jo, prostě jsem se šla projít... a skončila tady.“

Zíral na ni s bezvýrazným obličejem, jeho tmavé oči se však třpytily jakousi nečitelnou emocí. „Pojď dál.“ Ustoupil, aby mohla projít, a Sweeney po krátkém zaváhání vešla.

Detektiv Aquino ve svém autě asi třicet metrů od domu povytáhl obočí a poznamenal si dobu příchodu té ženy. Neměl k tomu zvláštní důvod, šlo prostě o běžnou policejní rutinu.

Ti dva se navzájem nedotkli, ale bylo mezi nimi cítit neurčité propojení. Takže Worth má taky lásku – což samozřejmě není nic nezákonného. Po ročním odloučení by chlap musel být svatý, aby se obešel bez přítelkyně.

Aquina však mátl, že během celodenního výsledku nepadlo ani jednou jméno jiné ženy. Worth si chrání soukromí

– to je pochopitelné – ale když to bylo nutné, neochotně přiznal záležitost s interrupcí. Přítelkyně je mnohem méně citlivá věc. Vztah s jinou ženou by v podstatě mohl znamenat další bod v jeho prospěch, protože by se ještě méně zajímal o to, co manželka dělá.

Worth se však o přítelkyni nezmínil, a to Aquinovi připadalo zajímavé.

Sedmnáctá kapitola

Podlahu v hale pokrývaly nějaké tmavošedé dlaždice a na nich ležel tlustý koberec v těch nejpestřejších barvách, jaké kdy Sweeney viděla. Ráda by se tam zastavila, ale Richard napřáhl ruku a naznačil, aby šla před ním, takže neochotně poslechla.

Měl kamenný výraz, jako by mu její přítomnost vadila, ale zdvořilost mu nedovoluje, aby to dal najevo. Zabořila tedy ruce ještě hlouběji do kapes kabátku a připadala si jako vetřelec.

Stejně jako při poslední návštěvě v tom domě, i když tenkrát byla v napětí kvůli tomu, že se – aspoň krátce – snažila přizpůsobit. Ani teď se necítila o moc lépe.

Luxus ji znervózňoval. Jako dítě byla vždycky ten, kdo vytil kolu na nenahraditelný krajkový ubrus, neúmyslně udělal barevnou šmouhu na hedvábnou halenku nebo šlápl na inkoustové pero, které upadlo na zem a rozlomilo se, takže inkoust zničil drahocenný koberec.

Matka pokaždé s dramatickým výrazem prohlásila, že svět by byl bezpečnější, kdyby mohli držet Paris v kleci, a potom se stále dokola za dceřinu neohrabanost omlouvala. Sweeney vždycky chvíli trnula, že by ji opravdu mohli strčit do klece, ten strach už ale dávno překonala, i když bohužel měla k podobným nehodám sklon.

Nákladné věci v ní probouzely nemotornost, došla tedy doprostřed haly a zastavila se v bezpečné vzdálenosti od krásné lampy.

Po pravé straně byl vchod do prostorného obývacího pokoje. Zamířila tam a Richard ji mlčky následoval. Svíral ji přitom mlhavý pocit nepatřičnosti. Neměla by tu být. Nejenže

se na to místo nehodí, ale navíc je i nevhodná doba. Od jejich vztahu, který je naprosto nový a nedostatečně vyvinutý, asi očekávala příliš mnoho.

Navzdory rozpakům si však jako obvykle všímala okolních barev a okamžitě postřehla, že to v té místnosti vypadá jinak než posledně. Candra si potrpěla na neutrální světlé tóny, zatímco teď bylo všechno mnohem pestřejší a výraznější a přitom to nepůsobilo laciněji.

Stála uprostřed pokoje a nervózně přešlápla z nohy na nohu. „Posaď se,“ vyzval ji Richard.

„Nemůžu tu zůstat.“ Sakra, ve zdvořilém lhaní jsem se nijak nevylepšila, zamračila se. Slyšela ve svém hlase falešný tón. „Vím, že jsem sem neměla chodit. Je to tvé soukromí a já jsem vetřelec...“

„Posaď se!“ opakoval Richard a tentokrát to zaznělo jako zavrčení.

Vybrala si velký kožený ušák a opatrně se uhnízдила na jeho okraj. Na stolku vedle křesla stála nějaká soška. Sweeney rychle zasunula ruce mezi kolena, aby tu věc náhodou neshodila.

Nelíbilo se jí, že se s Richardem cítí nesvá. Doma i na neutrální půdě s ním byla v naprosté pohodě, ale tady si poprvé bolestně uvědomovala obrovskou finanční propast mezi nimi. Richard se nikdy nechoval snobsky, takže ten odstup musí vycházet z ní.

„Nevím, o čem přemýšlíš, ale tvůj výraz se mi vůbec nelíbí,“ spustil Richard. Aspoň že jeho tón byl tentokrát ironický místo nabručeného. Pořád ještě stál a shlížel na ni nečitelným pohledem.

„Uvědomuju si, že sem nepatřím.“ Byla to nepřikrášlená pravda, ať se mu to líbilo, nebo ne. Zadívala se na květinové aranžmá a uklidňovala se studováním jeho barev.

Richard pokrčil rameny. „Já taky ne.“

Překvapeně k němu zvedla oči. „Ale je to tvoje.“

„Jenže v srdci jsem vesnickej kluk. Tohle není místo, kde bych chtěl být. Jen tu žiju.“

Nedokázala odvrátit pohled. Jeho tmavé oči vypadaly v měkkém světle černé. Také Richard se na ni upřeně díval. Zachvěla se, protože si uvědomila jeho fyzickou přítomnost, ale okamžitě se ten pocit snažila potlačit. Teď nebyla vhodná doba.

„Celý den jsem byl na policii,“ řekl Richard tichým, klidným hlasem. „Měl jsem o tebe velkou starost, ale nemohl jsem zavolat.“

„Chápu to,“ vyhrkla chvatně. „Ani jsem nečekala, že zavoláš. Jsem v pořádku. Nakonec jsem zjistila, že stačí vlézt do vany s horkou vodou a zůstat tam tak dlouho, dokud třesavka nepřejde.“

„Radši bych, kdybys vlezla do vyhřáté postele se mnou – když potřebuješ zahřát.“

Ta slova zůstala mezi nimi viset jako rozžhavený drát. Sweeney cítila, že se jí sevřely útroby, jako by právě dostala šok, a v tu chvíli pochopila. Richard nepřemýšlel o tom, že sem nepatří. Díval se na ni pohledem muže, který touží po sexu. Tady. Hned!

Vyskočila a napětí v jejím těle bylo téměř bolestivé. Svářila se v něm nervozita se žádostivostí. To obyčejné, otevřené a upřímné prohlášení ji vzrušilo. Prsa ji pálila, a aniž sklopila oči, věděla, že má ztvrdlé bradavky. Sevřela vnitřní svaly, aby odlehčila napětí, ale zjistila, že ještě zesílilo.

Přijala skutečnost, že ho přitahuje, a vychutnávala ji. Milovala jeho divoce frustrující polibky, svůdné dotečky obnažené pokožky i opojnou směs pocitů balancujících na hraně ohrožení a současně naprostého bezpečí v jeho náručí.

Přestože se stejně jako on toužila milovat, ocenila jeho zdrženlivost. Odevzdat se muži pro ni nebylo snadné a to, co po ní právě teď chtěl, bylo to nejzásadnější odevzdání ze všech. To, z čeho měla teoretický požitek, ji ve výhledu na praxi trochu děsilo.

„Asi bych měla jít,“ hlesla a otočila se k odchodu.

Richard ji však chytil kolem pasu a zabránil jí v pohybu. „Myslím, že bys měla zůstat.“ Přitáhl ji těsně k sobě a přitiskl své vzrušené mužství k jejímu břichu. „Ty mě nechceš?“

zamumlal, zlehka jí přejel rty po spánku a potom sklouzl níž k citlivému místu za uchem.

Zatajila dech. Jestli ho chce? Víc než cokoli jiného v životě. Jen si začínala uvědomovat, že po něm netouží jen po fyzické stránce, což ji vyplašilo nejvíc. Jako dítě milovala svou rodinu a zoufale si přála, aby ji taky měli rádi, ale jejich láska nepřicházela, takže si od té doby nedovolila žádnou další zranitelnost.

Ted' už ale bylo pozdě. Zamilovala se. Její tělo sláblo, rozplývalo se a dychtivě očekávalo opojnou slast, kterou jí Richard už jednou poskytl.

Nemohla mu však dát souhlas, o který žádal, aspoň ne slovy. Panika smíšená se vzrušením jí totiž stiskla hrdlo. Vzala ho tedy kolem krku a sevřela jeho erekci mezi stehny, což bylo povolení, na něž čekal.

Pevně ji objal a jeho rty se zmocnily jejích, tvrdě a nenasytně. Jazykem chtivě prozkoumával její ústa, až ji rozechvělo vědomí, že se až dosud zřejmě hodně držel zpátky. Což skončilo. Měla pocit, že ji drtí a hltá, i když to nebylo bolestivé.

Svlékl jí kabátek a pustil ho na podlahu. Pak jí vklouzl rukama pod halenku a horkými, drsnými dlaněmi sevřel její ňadra. Při tom doteku se celé její tělo napnulo a tiše, zadýchaně sténala. Všechno se vymklo kontrole a řítilo se kupředu – až příliš rychle.

„Richarde!“ hlesla a nevěděla, zda jde o vzlyk nebo prosbu.

Přetáhl jí halenku přes hlavu a vzápětí už ležela na zádech na velké pohovce. O deset vteřin později byla nahá a Richardovy ruce bloudily po jejích stehnech.

Omámeně pozorovala, jak s jednou nohou na zemi a druhou na pohovce zápolí se zipem kalhot. Její tělo pulzovalo očekáváním a žilami jí protékala žhavá krev, jež se shromažďovala ve slabinách. Richard se nad ni sklonil a ona se mu opřela dlaněmi o hrud'. Pod pravou rukou cítila, jak mu buší srdce. Jejich oči se setkaly – ty její užaslé a ty jeho

vášnivě přimhouřené – a Richard pronikl dovnitř, tvrdě a hluboko.

Překvapila ji bolest. Ostrá a pálicí, jako kdyby byla znovu panna. Vyjekla a strnula. Richard zamumlal jakousi nezřetelnou kletbu a zpomalil. Bolest byla jen nárazová, jako reakce těla na nezvyklý vpád. Následující náraz z ní vymáčkl další výkřik, tentokrát slastný.

„Bože!“ vzdychl Richard tlumeně a jeho tělo se napnulo, jako by se už déle nedokázal ovládat.

Sweeney mu omotala nohy kolem pasu a vzeplala se, aby mohl proniknout hlouběji. Rychle a trhaně oddechovala a cítila, jak jí tělem proudí žhavý proud. Richard zachrčel a narážel na ni tak prudce, že málem znovu vykřikla. Zabořila mu nehty do hrudi a sykla: „Tak sakra dělej!“

Popadl ji za zápěstí a vtiskl je do polštáře nad její hlavou. Měl zpocený obličej a v divoké temné hloubce jeho očí viděla, že jeho sebeovládání je už silně narušené.

Pak pokračoval mocnými nárazy, až se celé její tělo otřásalo a napětí a žár v jejích útrobách narůstaly. Vyvrcholení se dostavilo rychle a ostře. Vzlykala a sténala a Richard bez milosti pokračoval, takže napětí se vrátilo hned poté, co stahy skončily. Pak strnul, zachvěl se a vzeplal ve vlastním orgasmu.

V následujícím tichu vnímala Sweeney jen vlastní dech, zrychlený a trhaný, a srdce jí tlouklo tak rychle, že cítila, jak jí naráží do žeber. Všechny svaly jí připadaly rozbředlé jako máslo a bezmocné.

Richard ji svým tělem tiskl k pohovce a ona by tam s radostí takhle zůstala navždy. Slast, kterou s ním zažila předtím, se nedala srovnat se skutečným milováním. Připadala si vyčerpaná a rozjařená zároveň, jako kdyby byla schopná přenášet hory – pokud by se mohla pohnout. V tu chvíli však nechtěla nic jiného než ležet s Richardem na sobě, vnímat chvění těch vypracovaných svalů a vědět, že je spokojený.

Uvědomila si, že právě tohle ženy asi cítí s muži, které milují. Bylo to sladší, než si představovala v těch krátkých,

vzácných okamžicích, kdy si dovolila přemýšlet o tom, o co asi ve své osamělosti přichází.

Richard zvedl hlavu. Tmavé vlasy mu potem zčernaly a z obličejů mu zářily triumf, majetnickost a čisté mužské uspokojení.

„V pořádku?“ zachraptěl.

Ztěžka polkla. „Ani nevím,“ vzdychla. „Nemám moc praxe.“

Richard se zakřenil. „Řekl bych, že jsi úžasná!“ Pustil její zápěstí, opřel se o lokty a sevřel jí tváře do dlaní. Políbil ji zvolna a rozvážně a Sweeney se pod ním chvěla.

Potom se odtáhl tak jemně, že se málem rozplakala. Klekl si, vrátil kalhoty na místo, vstal a zvedl ji. Ležela v jeho náručí jako nahá nabídka a objímala ho kolem ramen, zatímco ji odnášel po schodech nahoru.

„Doufám, že zůstaneš přes noc,“ mumlal přitom, „protože jsme ještě neskončili.“

„Ne... Candřina postel...“

„Nikdy v ní nespala,“ uklidňoval ji mírně, ale důrazně. „Ani v téhle místnosti. Nechal jsem dům zrenovovat a nově zařídit.“ Ramenem strčil do dvoukřídlých dveří a nesl ji po leštěných parketách pokrytých koberci v pestrých barvách k posteli, jež působila dojmem, že by se v ní klidně vyspalo šest lidí.

Postavil ji na nohy, ale pořád ji k sobě tiskl, zatímco se sklonil a odhrnul přehoz. Sweeney se klepala kolena. „Potřebuju se opláchnout,“ hlesla. Chtěla najít nějaký župan, osušku nebo prostě pár ručníků, aby zakryla strategická místa. Nikdy si nepřípadala tak odhalená jako teď a nikdy si tolik neuvědomovala své tělo.

Richard strnul. „Sakra!“ zaklel tiše. „Nevzal jsem si prezervativ.“

Zírali na sebe a Sweeney rychle počítala. „Myslím, že to bude v pořádku. Poslední periodu jsem měla před třemi týdny.“ Na okamžik jí hlavou prolétl záchvěv lítosti, že načasování nebylo lepší – nebo horší? V tu chvíli to nedokázala posoudit.

Richard sáhl do zásuvky nočního stolku, vyňal z ní krabičku s ochranou, a položil ji na stolek. Pak z ní jeden kondom vytáhl. „Oba potřebujeme sprchu. Koupelna je tamhle.“ Otočil Sweeney směrem k bílým žaluziovým dveřím.

Měl v úmyslu osprchovat se společně s ní. Měl v úmyslu dokonce mnohem víc, vzhledem ke kondomu v jeho ruce. Sweeneyino srdce se divoce rozbušilo. Vykročila ke koupelně a snažila se udržet rovnováhu, přičemž cítila, jak jí hoří tváře.

Když dorazili na místo, byl už Richard také kompletně nahý, až na slipy. Oblečení nechal poházené cestou.

Sweeney se ve dveřích zarazila. Koupelna byla větší než její ložnice. Před ní trůnila ohromná čtvercová vířivá vana, vedle níž byly tlusté bílé froté ručníky naskládané na římse obložené dlaždičkami a ve skleněné nádobce ležela malá kulatá pestrobarevná mýdla. Napravo vedly skleněné dveře do prostorného sprchového koutu.

Podlahu tvořily hladké dlaždice v měkké, hnědorůžové barvě, která pod jasnými světly přímo zářila. Nalevo byl malý výklenek s toaletou a vedle něho se táhlo dlouhé dvojité sytě hnědé umyvadlo, nad nímž se klenuly zlaté vodovodní baterie. Před sprchovým koutem a vanou se rozprostíraly huňaté měkké koberečky.

„To je úžasné!“ vzdychla Sweeney.

Po obnažené hýždí jí přejela velká teplá ruka. „Jsem rád, že se ti to líbí.“

Nejenže se jí to líbilo – byla nadšená. Barevné kombinace jí připadaly dokonalé. Hnědé odstíny byly tak bohaté, že přímo měla chuť se do nich ponořit, a baterie tvořily nad umyvadly zlaté skvrny, čímž je prozářily.

Otevřela dveře do sprchy a zamžourala dovnitř. „Uau!“ Kout byl velký přinejmenším dva a půl metru na jeden a půl a obložený hnědorůžovým žíhaným mramorem. Sprchové hlavice byl umístěné na protilehlých stěnách, takže bylo možné se omývat zepředu i zezadu zároveň.

Ruka na hýždí postrčila Sweeney dopředu. Otočila se a ocitla se tváří v tvář obnaženému muži. Zatajila dech. Už ho

sice zažila téměř svlečeného a představovala si, jak asi vypadá nahý, ale skutečnost byla mnohem lepší. Měl dokonalou postavu a vypadal přesně tak, jak by měl podle jejího názoru muž vypadat. Zralý, svalnatý a zaujatý.

Impulzivně natáhla ruku a sevřela s ní jeho vzrušený penis, přičemž se jí zatočila hlava, takže jeho potěšené zamručení vnímala jen částečně.

„Jestli nebudeš opatrná, tak se ani neosprchuješ,“ podotkl Richard.

„Je to důležité?“ zamumlala.

„Snažím se chovat ohleduplně a romanticky.“

Zaklonila hlavu a povytáhla obočí. „Romanticky?“

„Už o tom přemýšlím celý týden a plánuju, co bych měl udělat.“

Sweeney ho volnou rukou pohladila po ochlupené hrudi. „Jaké romantické plány zvažuješ?“ vzdychla pootevřenými rty. „No, vlastně mám jen jeden.“

„Jeden? Jaký?“

„Vyšoustat ti mozek z hlavy!“ řekl věcně, a když vyprskla, opatrně jí odtáhl ruku od svého přirození. Potom ji strčil do sprchového koutu a pustil vodu.

Určitě se už s nějakou ženskou sprchoval, napadlo Sweeney, protože nastavil proud tak, aby jí dopadal kousek nad pas, takže její vlasy zůstaly prakticky suché. O pár minut později, jakmile jí začal namydlenýma rukama cestovat po těle, usoudila, že se vyzná i v koupání se ženou.

Po chvíli, s kondomem na místě, jí pak předvedl, co ví o sexu ve sprše. Bylo to rychlé, tvrdé a živočišné, kdy ji tiskl k mramorové stěně a bušil do ní. Po vyvrcholení se stěží udržela na nohou a Richard ji během utírání podpíral. Sám byl dosud vzrušený, bez orgasmu, a Sweeney pochopila, že teď bude jejich sex mnohem pomalejší a může se těšit na dlouhé milování. Zatím jí však nebylo jasné, zda se z toho má radovat, nebo prosit o smilování.

Richard ji odnesl do postele a veškeré úvahy o smilování se jí vykourily z hlavy. Dlouze ji líbal od hlavy k patě, dráždil jí bradavky tak dlouho, až sténala slastí, a potom přešel ještě

mnohem níž, a když přišel druhý orgasmus, bylo to tak silné, že křičela.

Richard ji nechal chvíli oddechnout, pak ji otočil na břicho a vzal si ji zezadu. Když vyvrcholila počtvrté, byli spojení a po uvolnění zůstali ležet těsně u sebe.

Sweeney položila Richardovi hlavu na rameno a on ji něžně hladil po zádech, bocích a stehnech, jako by se jí nemohl nabažít. Zavřela oči a poslouchala tlukot jeho i svého srdce, který se postupně zpomaloval, takže nakonec obě srdce bila v jednom rytmu.

„Řekni mi, až budeš chtít spát,“ zamumlal Richard po několika minutách.

„Dneska mě nenechávej usnout,“ vzdychla. Už měla plné zuby vražd, obrazů a pocitů, jako by její život byl předmětem rozmaru nějaké neviditelné neznámé síly. Chtěla s Richardem utlumit své smysly a celá se ztratit výhradně v tělesných pocitech.

A Richard jí vyhověl. Párkrát měla dojem, že si zdřímla, ale možná to tak nebylo. Třeba byla jen omámená. Milovali se nekonečně a i ve chvílích odpočinku zůstávali spojení. Občas vykřikla bolestí, protože jí připadalo, že už to nezvládne, ale pokaždé zjistila, že to jde, a na třesavku si tu noc ani nevzpomněla.

Ve chvíli, kdy se nebe začalo prosvětlovat, leželi tiše vedle sebe. Richard jí něžně odhrnul vlasy z obličeje. „Pověz mi o tom obraze.“

Znervózněla a na zlomek vteřiny ji ten ošklivý zásah do okamžiku štěstí znechutil. Potom vzdychla a smířila se s návratem do reality.

„Dokončila jsem hlavu.“ Ztěžka polkla. „Když jsem ji uviděla, snažila jsem se volat do galerie, ale nikdo to nebral. Neměla jsem její číslo domů, tak jsem volala tobě – a zjistila, že je už pozdě.“

„Neobviňuj se!“ řekl rázně, vzal ji za bradu a otočil obličejem k sobě. „Detektivové se domnívají, že byla zavražděna kolem půlnoci. V době, kdys ji malovala, bylo už opravdu po všem.“

„Já...“ Hlas jí selhal. Věděla, že Richard má pravdu. Vzhledem k tomu, kdy šla spát a jak dlouho jí dokončení postavy zavražděné trvalo, byla v té době Candra už skutečně mrtvá. Umělkyně v ní to věděla, ale žena byla přesvědčená, že muselo existovat něco, co pro ni mohla udělat.

Cítla v Richardovi napětí, které s ní komunikovalo prostřednictvím jeho rukou. „Bože, neumíš si představit, jaké jsem si o tebe dělal starosti!“ vypravil ze sebe hlasem, v němž zněl potlačený vztek, a přitiskl ji k sobě.

„Jsem v pořádku.“ Políbila ho na klíční kost a pomyslela si, jak je báječné být v bezpečí a teple a cítit se spokojeně. Srdce jí přímo přetévalo láskou. „Nechci ti lhát. Bylo to dost náročné, ale zvládla jsem to. Nemusíš mít obavy, ukázalo se, že si můžu poradit sama.“

Jeho temné oči se zatřpytily. „Měl jsem tam být!“

„Vždyť to nebylo možné. Musel ses... postarat o Candru.“ Znovu se jí sevřelo hrdlo. „Byla tvou ženou deset let. Víím, že je ti to líto...“

Richard jen cosi zachrčel, pustil ji a překulil se na záda. Zadíval se do stropu. „Netruchlím po ní, jestli se ptáš na tohle. Nedokážu být pokrytec a předstírat žal. Lidi si možná myslí, že bych měl, ale nehodlám hrát divadlo.“

Sweeney cítila jeho zklamání a vztek a poskytla mu stejnou útěchu jako předtím on jí. Objala ho a něžně hladila po tvářích a hrudi. „Jasně. Nebylo by to čestné.“

Podíval se na ni. „Obličej toho vraha nemáš?“

Zavrtěla hlavou. Snažila se tvářit nenuceně, ale v očích se jí objevily obavy z toho, co ještě přijde. Ted' byla zase řada na něm, aby ji utěšoval.

„Chtěl jsem ti volat,“ opakoval, „ale strávil jsem celý den na policii.“

„Já víím. Musels toho hodně zařídit...“

„Nemluvě o tom, že jsem byl hlavní podezřelý.“

Vytřeštila oči. „Cože?“ Chtěla se posadit, ale přidržel ji.

„Bylo to logické. Při vraždě ženy bývají nejčastějšími pachateli manželé nebo partneři. My byli před rozvodem, takže mě nakonec jako podezřelého vyřadili.“

„A udělali to? Myslím, jestli tě už nepodezřívají.“

„Hmm.“ Usmál se trochu pokřiveně. „Chyběl mi motiv a měl jsem alibi.“

„Jak jsi ho prokázal?“

„Přes počítač. Byl jsem v době vraždy on-line a můj server to zaznamenal.“

Sweeney s úlevou zavřela oči. Sklonila hlavu ke straně a otřela se tváří o jeho hrud'. „Měla bych jít,“ zamumlala. „Vím, že tě dnes čeká milion věcí. A... neměla bych ten obraz odnést na policii?“

„Ne!“ protestoval ohnivě. „Slib mi, že to neuděláš!“

„Proč?“ podivila se zmateně.

„Myslíš, že by věřili, žes to malovala ve spánku? Zlato, takhle by ses stala hlavní podezřelou ty, aspoň na nějaký čas. Nechci, aby ses do toho zapletla. Navíc, kdyby se na tebe zaměřili, plýtvali by časem, který by mohli využít na pátrání po skutečném vrahovi. Až obraz dokončíš a uvidíme, kdo to udělal, vymyslím nějaký způsob, jak policajtům ukázat správný směr.“ Přejel jí palcem po bradě. „Slib mi to.“

„Dobrá.“ Nejisté se usmála. „Mám dojem, že celá ta záležitost je trochu divná.“

„O nic horší než běžná epizoda ze seriálu *Zóna soumraku*.“

Usmála se upřímněji. „Myslíš, že je to až tak hrozné?“

„Hmm. Až doplníš vrahovu tvář, pomůžeme policii v pátrání, ale jinak se do toho vůbec neplet'.“

Detektiv Aquino v autě zívá a protáhl se, přičemž bojoval s ospalostí. Opravdu velmi potřeboval pauzu a velmi, velmi šálek kávy. Rozhodnutí zůstat venku byl šílený nápad. Dávno měl být doma. Co na tom, že má Worth přítelkyni?

Jenže zvědavost byla jeho hluboce zakořeněnou nectností a chtěl se o té ženě dozvědět víc. Potřeboval zjistit, o koho jde a kde bydlí, proč přišla pěšky – evidentně nečekaně – a zůstala až do rána.

Třeba o nic nejde, ale jeho předtuchy se už často osvědčily. Ted' byl zvědavý, co se stane s touhle.

Osmnáctá kapitola

Richard poslal Sweeney domů taxíkem. Byla připravená vrátit se zase pěšky, protože si včera na procházku nevzala peněženku a v kapse kabátku měla jen pár zmuchlaných dolarovek a nějaké drobné, což by v nejhorším případě stačilo na autobus – kdyby se cítila příliš unavená.

Richard však zavolal taxík a bylo to. Zaplatil předem, políbil ji a uvedl do vozu, jako by byla královna.

Připustila, že je příjemné, že nemusí šlapat. Nohy se jí nebezpečně klepaly a celkově byla rozlámaná. Uvažovala o tom, že si zdřímne, ale strach ji udržoval bdělou. Děsila se dalšího náměsíčného malování a následné třesavky. Teď ne. Fyzicky ani emocionálně se na to necítila.

Při pomýšlení na obraz s velkým prázdným prostorem v místě, kde by měl být vrahův obličej, ji rozbolela hlava. Ani neměla chuť zajít do ateliéru a pracovat na jiném plátně, protože by se musela na vražednou scénu podívat. Nechtěla myslet na to, že Candra je mrtvá, ani na hrůzu, kterou musela v posledních děsivých minutách svého života zažívat.

Toužila být chvíli v klidu a nabírat sílu na finiš. Přemýšlet o Richardovi a vzpomínat na jejich milování a neuvěřitelnou noc, kterou spolu právě strávili.

Potřebovala se radovat a vychutnávat ten zázrak lásky. *Milovala* ho, plně a z celého srdce, přestože netušila, že by to kdy dokázala. Byla namyšlená na svou schopnost soustředit se pouze na práci, a domnívala se, že je vůči emocionální vřavě zvané láska imunní. Pchá! Nejenže není imunní, ale pokud jde o Richarda, je vysloveně *povolná*!

Ba co víc, dychtí po příležitosti opakovaně předvést, jak *povolná* umí být!

Prozatím ji však čekal den plný nicnedělání, nebo aspoň málodělání. Neodvážila se spát a nemohla pracovat. Přitom byla příliš unavená, aby vyrazila ven a dělala si nákresy, takže zbývalo sledování televize, čtení nebo praní. Přikláněla se k četbě, ale potřeba vyprat byla také dost akutní. Slíbila si, že se do prádla pustí po hodině čtení, postavila vodu na kávu a posadila se k tlusté knížce o použití akrylových barev.

Ze studia zářivých odstínů ji vytrhlo zadrnčení zvonku. Tiše zaklela, protože věděla, že to nejspíš není Richard, a tudíž ji čeká nějaká nepříjemnost, došla ke dveřím a vyhlédla kukátkem. V chodbě stáli dva muži v oblecích.

„Kdo je?“ zeptala se s okem na kukátku.

„Detektivové Aquino a Ritenour, newyorská policie,“ odpověděl podsaditý muž, jenž stál blíž dveří. Oba pak přistrčili k čočce odznaky, jako by se daly skrz ten malý otvor přečíst.

V žádném případě nemohli vědět o obraze, protože o něm věděla jen ona a Richard, ale někdo jim nejspíš řekl, že chodí s Richardem. S povzdechem otevřela. Dělají jen svou práci a ověřují všechny možnosti. Přesto se cítila nesvá.

„Slečna Paris Sweeneyová?“ zeptal se rozložitý policista.

Vztekle sraštila obočí. „Jen Sweeney,“ zavrčela.

Muž se zatvářil trochu překvapeně, ale vzápětí se jeho obličej vyhladil do netečnosti. „Můžeme dál?“

Vypadal unaveněji než ona, měl tmavé kruhy pod očima a našedlou pleť. Byl čerstvě oholený a jeho vlasy působily lehce zavlhle, což naznačovalo, že se sprchoval a nejspíš i převlékl, přestože tím vyčerpání nezakryl. Ten druhý, štíhlý s pískově zbarvenými vlasy, vypadal mnohem odpočinutější, zato mnohem méně přátelský.

„Dáte si konev kafe?“ zeptala se, když se oba posadili, protože tělnatý detektiv opravdu působil dojmem, že by potřeboval kofeinový šok. „Chci říct hrnek.“

Světlovlasý policista nasadil kamenný obličej člověka, jenž se snaží potlačit smích. Aquino po něm vrhl nevrlý pohled. „Rád. S cukrem a smetanou. Obého spoustu.“

„Já taky,“ přidal se Ritenour.

Sweeney opláchla svůj šálek a připravila dva další, do nichž nasypala tolik cukru, že by průměrnému dítěti dodal takovou energii, že by mohlo poskakovat deset hodin, a přidala množství smetany, jež jim určitě zvedne hladinu cholesterolu o několik bodů. Asi pijou špatný kafe, pomyslela si, když tímhle způsobem kazí jeho chuť.

Šálky na malém tácku položila na konferenční stůl v obývacím pokoji. Ujistila se, že nemá důvod k nervozitě, posadila se a chopila se svého hrnku. Jak asi probíhá výslech? Mám je vyzvat, aby začali? táhlo jí hlavou.

Statný policista ochutnal kávu, a aniž čekal na její pomoc, spustil: „Slečno Sweeney, znáte Richarda Worthe?“

Nechápavě na něj pohlédla. „Samozřejmě, jinak byste tady asi nebyli, ne?“

Odkašlal si. „Jistě tedy víte, že jeho manželka byla zavražděna.“

„Ano.“

„Znala jste se i s paní Worthovou?“ Sweeneyin výraz potemněl. „Ano,“ přitakala tiše. „Znala jsem ji dlouho. Vystavovala jsem v její galerii.“

„Takže vy jste umělkyně?“

„Ano.“

„Nepovídejte!“ Policista pohlédl na velký obraz krajiny na stěně. „Tohle je vaše práce?“

„Ne.“ Vlastní obrazy si po bytě nerozvěšovala. Během odpočinku se ráda dívala na něco, co dělal někdo jiný.

Detektiv měl konverzační manévr za sebou a vrátil se k původní záležitosti. „Paní Worthovou zřejmě netěšilo, že máte vztah s panem Worthem, že?“

Vrátný, uvědomila si Sweeney. Scéna ve vestibulu. „Tvrdila, že jí to nevadí, ale když jednou za mnou přišla a zjistila, že je tady Richard, naštvála se.“ Byla se svým mistrovským prohlášením spokojená.

„Kdy to bylo?“

Jistě to už ví, vzdychla. Mluvili s vrátným. Vyptávají se na věci, na které znají odpovědi, aby si ověřili, jestli mluvím pravdu. „Před několika dny.“

„Jak dlouho se s panem Worthem stýkáte?“

Zamrkala. Ta otázka ji zarazila víc, než by překvapila většinu ostatních lidí. „Nevím. Co je dneska za den?“

Muži po sobě loupili očima. „Čtvrtek,“ odpověděl Ritenour.

„Takže týden. Snad. Nemám valný pojem o čase.“

„Týden,“ opakoval Aquino a poznamenal si to do zápisníku. „Včerejší noc jste strávila v domě pana Wortha.“

Sweeney zrudla. Skvělé. Teď vědí, že je snadno dostupná. „Ano.“

„Kde jste byla předchozí noc?“

A, teď přitvrzují. Tělem jí prolétl záchvěv paniky. Byla doma. Sama. S nikým netelefonovala, nemá žádné svědky, žádné alibi. „Tady.“

„Sama?“

„Ano.“

„Celou noc?“

„Ano.“

„Nevyšla jste si třeba chvíli na vzduch, na procházku před spaním? Něco takového?“

„Ne, neopustila jsem tenhle byt.“

Ritenour si promnul špičku nosu. „Nevolala jste někomu nebo s někým nemluvila?“

„Ne.“

„Byla jste někdy v bytě paní Worthové?“

„Ne. Ani přesně nevím, kde bydlela.“

„Byla jste s paní Worthovou v kontaktu po té scéně před několika dny? Byla rozzlobená, takže vám třeba mohla zavolat a vyhrožovat. Znáte to, jak lidé občas reagují, pokud jde o srdeční záležitosti.“

Jeho formulace byly roztomilé. Když mluvil o „srdečních záležitostech, musela se usmát. Pak se zachvěla. „Ne. Ten den jsem ji viděla a mluvila s ní naposledy.“

„Nevíte o někom, kdo by vůči paní Worthové cítil nevraživost?“

Jen Richard, chtěla vyhrknout. Ještě štěstí, že má alibi. „Ne. S Candrou jsme měly jen pracovní vztah, nikoli

přátelský. Ale měla jsem ji ráda," dodala tiše se sklopenýma očima. „Až do té scény jsem nikdy nezažila, že by se k někomu chovala nezdvořile nebo nepříjemně.“

Oba detektivové se usmáli. „To je všechno," prohlásil Aquino a zaklapl zápisník. „Děkujeme, že jste nám věnovala svůj čas, slečno Sweeney.“

„Není zač.“ Doprovodila je ke dveřím.

Tam se Aquino zastavil a otočil. „Hodláte v nejbližších dnech odjet z města, slečno Sweeney? Pro případ, že bychom měli ještě nějaké otázky.“

„Ne. Nikam se nechystám.“

Po jejich odchodu se vrhla k telefonu, aby zavolala Richardovi, ale hned ho zase zavěsila. Nemá smysl, aby ho tím zatěžovala. Detektivové se zeptali na pár věcí, to je všechno. Nemůže sice nijak prokázat, že byla celou noc doma, ale nikdy Candru v jejím bytě nenavštívila, takže ji s tou vraždou nemůžou spojovat. Nemá důvod se znepokojovat.

Navzdory úmyslu zůstat celý den mimo ateliér začala po obědě a prádle uvažovat o tom nešťastném obraze. Včera si ho ani pořádně neprohlédla, protože se na něj dívala jen tak dlouho, než poznala Candru. Nijak netoužila znovu ho vidět, přesto cítila, že se tomu nevyhne. Musí ho dokončit.

Zdá se, že policie nemá pořádnou stopu, jinak by ji nevyslýchali, takže dokud obraz nedokončí, vrah bude unikat trestu.

Tuhle – před dvěma dny (nebo třemi?) – na tom obraze pracovala v bdělém stavu. Kdyby to zkusila znovu, šok, který pak zasáhne její organismus, by nemusel být tak drsný a třesavka tak silná. Nestála o to, aby se opakovalo včerejší ráno, i když už věděla, že si s tím poradí sama.

Po vstupu do ateliéru se však nedokázala přinutit, aby šla rovnou k obrazu. Obcházela místnost, prohlížela si ostatní rozpracovaná i hotová plátna a vzpomínala, co ji na těch námětech zaujalo. Vyvolávala si tím stejné vzpomínky na minulost, jako když si lidé prohlížejí album s fotografiemi.

Nakonec přece jen došla k nedokončenému obrazu a zarazila se před ním, znovu zasažená jeho drsnou působivostí. Hrůza posledních minut Candřina života z plátna přímo trčela, právě tak jako prázdnota smrti. Bylo tam i nebezpečí – v postoji muže nad Candrou. Vyzařovala z něj jakási škodolibá radost, což působilo odporně.

Sweeney zírala na prázdnou plochu v místě, kde měl být vrahův obličej, a najednou se jí zmocnil zvláštní pocit. Upřeně se zadívala na plátno...

Ze zamyšlení ji však vytrhlo nepříjemné drnčení zvonku, až sebou polekaně trhla. Její soustředění a sílící pocit, že něco vidí, pominulo. S nazlobeným mumláním se vydala ke dveřím. Nečekaným návštěvníkem byl Kai, náruč plnou zabalených pláten.

„Nazdar,“ zahlaholil, když otevřela. „Nesu vám ty obrazy. Rámař je chtěl dát do galerie, ale je samozřejmě zavřená, a tak se obrátil na mě. Candra mi nařídila, abych vám je poslal, ale já si řekl, že bych je mohl přinést osobně. Kdo ví, kdy a jestli vůbec se galerie zase otevře.“

Díval se na ni, jako kdyby čekal, že mu oznámí, jaké má Richard s galerií plány, ale protože o tom neměla ponětí, jen pokrčila rameny.

„Pojďte za mnou!“ Zamířila do ateliéru.

„Mimochodem, jedna z vašich starých prací se prodala.“

„To je fajn.“ Uvolnila místo u jedné stěny, aby se tam dala plátna opřít. „Postavte to sem.“

Udělal, jak řekla, a rozhlédl se po ostatních věcech. „Hej, tohle je fakt pěkný! Vyděláte jmění, uvidíte.“

„Doufám,“ usmála se.

„Máte tu skvělý světlo.“ Přistoupil k oknu a vyhlédl na ulici dole. Potom se otočil a uviděl ten obraz. Z obličeje mu zmizela veškerá barva. Zíral na to plátno s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima. „Proboha!“ vyjekl.

„Nikomu o tom neříkejte!“ Sweeney rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. Nedokázala se mu podívat do očí.

„Kdy jste to... To jste zvládla za půldruhého dne?“

Vnitřně se přikrčila, ale věděla, že musí přijít s nějakým rozumným vysvětlením. Žádné ji však nenapadlo. „Ne, pracuju na tom už několik dní,“ přiznala nakonec.

„Cože? Jak?“

„Já...“ V hlavě měla prázdno. Měla na sebe vztek, že není schopná lhát. „Přísahám, že jestli něco vyzvoníte, vytrhám vám vlasy.“

„Vyzvoním?“ Přeskakoval pohledem z obrazu na Sweeney a zpátky, jako by nevěřil vlastním očím. „Jsem něco jako médium,“ zamumlala. „Cože?“

„Maluju věci, které se ještě nestaly. Až tohle dodělám, zjistíme, kdo ji zabil.“ Podívala se na něj. „A nepřeju si, abyste se o tomhle komukoli zmiňoval.“

Kai couvl a zamířil ke dveřím. „Nebojte,“ prohlásil.

„Myslím to vážně! Nechci, aby se to dozvěděli policajti.“

Zhluboka se nadechl. „Chápu. Slibuju, že jim to nepovím.“ Pak se zasmál, trochu roztřeseně. „Ten hajzl!“ dodal. „Kdo by něco takovýho čekal, co?“

Devatenáctá kapitola

„Říkám ti, že jsem to viděl!“
„To je nesmysl. Určitě ses spletl.“
„V tom jsem se nemohl splést,“ zabručel Kai rozladěně.
„Žádná média neexistují. Všechno to jsou jen společenské hry. Asi na tom obraze pracovala, a když se dozvěděla o Candře, přidělala její obličej.“
„Tak mi vysvětli, jak Sweeney věděla, co bude mít Candra na sobě? Já jsem ji na tom večírku viděl, nevzpomínáš? A vím, jak byla oblečená. Sweeney namalovala šaty, boty, šperky. Všechno.“
„To je neuvěřitelné. Určitě si to nějak zjistila.“
„Jak?“ Kai zavrtěl hlavou. „Je mi jedno, jestli věříš, zda existují opravdová média, nebo ne. Ale ten obraz existuje – protože jsem ho viděl na vlastní oči. A ty se musíš rozhodnout, co se s tím provede.“
„Co by se s tím mělo provádět? Já o ničem nevím. Zato ty splníš svou občanskou povinnost a budeš informovat policii o tom velmi zajímavém obraze, který by nemohl vzniknout, pokud Sweeney tu vraždu neviděla nebo ji nespáchala. Přinejmenším si ten obraz odvezou, takže ho nebude možné dokončit.“
„Nemyslíš, že policajti budou mít zájem, aby obličej domalovala?“
„Proč?“
Kai měl pocit, jako když tluče hlavou do zdi. Začal vypočítávat na prstech. „Zaprvé: Ze začátku si třeba budou myslet, že to udělala, ale kromě obrazu nebudou mít nic, co by ji s tou vraždou spojovalo. A zadruhé: Předvede jim, jak to

namalovala, a oni budou pozorně sledovat každý její tah štětcem.“

„To nikdy u soudu neobstojí.“

„Ne, ale jakmile budou vědět, kterým směrem se mají dívat, opravdu myslíš, že nenajdou nějakou tenkou nitku, kterou tě svážou jako vánočního krocana?“

„Ne. Ať najdou cokoli, vždycky to ukáže na někoho jiného, a ty to víš?“

„Ale co tvůj *obličej*?“ procedil Kai mezi sevřenými zuby. „Až ho budou mít, nemyslíš, že je napadne ukázat ho vrátnému? Co se stane pak?“

Konečně se zdálo, že druhé osobě začíná nebezpečí situace docházet. Chvíli na sebe mlčky zírali.

„Dobrá. Musíme eliminovat škody. Myslím, že bys měl zajít na policii, čímž odvrátíme podezření. A oni jí nedovolí, aby pracovala na obraze, protože kdyby jí to dovolili, byl by nepřijatelný jako důkaz proti ní – pokud by ji obžalovali – a to nebudou riskovat.“

„Co když ano?“

„Potom použijeme naši záchrannou síť. S konkrétním důkazem a páskou jako motivem, myslíš, že policajti opravdu uvěří nějakému zfalšovanému obrazu? Musel by samozřejmě umřít a nechat dopis na rozloučenou s vysvětlením, proč spáchal sebevraždu. Škoda.“

Kaiovi se ulevilo. Logika celého plánu mu připadala uklidňující. Poprvé od chvíle, kdy uviděl ve Sweeneyině ateliéru ten obraz, měl pocit, že by nakonec přece jen mohl z té pasti vyklouznout.

„A samozřejmě je tu další důležitý krok.“

„Jaký?“ vyhrkl.

„Zabít Sweeney, pochopitelně. *Dřív*, než dokončí obraz.“

Pozdě odpoledne otvírala Sweeney opět detektivům Aquinovi a Ritenourovi. Jakmile uviděla jejich chladné oči a netečné výrazy, sevřel se jí žaludek. Došlo jí, co Kai provedl.

„Ten mizera!“ vyhrkla.

„Slečno Sweeney,“ spustil Aquino. „S vaším laskavým svolením bychom rádi prohledali váš byt. Pokud na tom budete trvat, seženeme si během hodiny povolení, ale všechno půjde mnohem snáz, budete-li spolupracovat.“ Snáz pro něj, chtěl říct, pomyslela si mrzutě. Zdálo se, že je to pro něj velmi důležité, protože to vypadalo, že se ještě pořád nevyspal.

Sweeney vzdychla. „Ten obraz je v ateliéru. Přinesu ho.“

„Když dovolíte, půjdeme s vámi,“ ozval se rychle Ritenour a oba kráčeli těsně za ní.

Byla natolik unavená, že jí to bylo jedno, nebo skoro jedno. Celý den bojovala s potřebou spánku a doufala, že noc opět stráví s Richardem, který ji ochrání před čímkoli, co by se jí mohlo ve spaní přihodit. Kdyby byla v jeho domě, nemohla by malovat. Kdykoli však pomyslela na to, že se vyhýbá dokončení obrazu, bodlo ji u srdce, jako by měla v úmyslu nechat vraha na svobodě. Musí ten obraz domalovat. Přesto by byla radši, kdy u toho byl Richard a pomáhal jí s následky. Což znamenalo, že ho potřebuje u sebe.

Ted' však byla otázka, kde bude spát, diskutabilní, protože se nejspíš nějakou chvíli do postele nedostane. Za předpokladu, že příští noc nestráví ve vězeňské cele.

„Tady,“ ukázala na obraz. Detektivové stáli po obou stranách a drželi se kousek za ní, pro případ, že by se pokusila o nějakou hloupost, například útěk. Zatímco studovali malbu, nedívala se na ně. Dobře věděla, co vidí i co si myslí.

„Slečno Sweeney.“ Tón Ritenourova hlasu byl bezvýrazný. „Mohla byste nám sdělit, jak jste zjistila podrobnosti téhle vražedné scény?“

„Tomu byste nevěřili,“ vzdychla nešťastně.

„Zkuste to.“

Stála strnule jako malé zvířátko, kterému vlk strká čenich do brlohu. „Malovala jsem to ve spánku.“

Jo, jasně, zračilo se v jejich obličejích. „Rádi bychom, abyste nás doprovodila na okrsek. Ten obraz vezmeme s sebou...“ Aquinův hlas bručel, ale Sweeney neposlouchala.

Snažila se potlačit paniku, jež ji začala dusit. Nemůžou mi dokázat, že jsem Candru zavraždila, protože jsem to neudělala. Opakovala si to pořád dokola.

„Malovala jsem to ve spánku!“ trvala na svém. „Občas trpím náměsíčností, a když se probudím, zjistím, že jsem něco namalovala. Počkejte... Udělala jsem ještě jeden obraz, prodavače párků v rohlíku, který byl zavražděn před několika dny. Jmenoval se Elijah Stokes. Svědkyně viděla odtamtud utíkat nějakého muže, takže jsem s tou vraždou nemohla mít nic společného.“

Odběhla do komory a vzápětí se objevila s plátnem, přičemž se pečlivě vyhýbala pohledu na obličej, který vždycky míval tak přívětivý výraz.

Ritenour od ní obraz převzal a zachmuřeně si ho prohlížel. „Tenhle případ neznám,“ prohlásil. „Ověříme si to.“

Nevěří ničemu, co jsem řekla, uvědomila si. Opožděně jí došlo, že ji nakonec můžou obvinít i z vraždy Elijaha Stokese. Celý den jí bylo příjemné teplo, ale teď jí po páteři postupoval jemný chlad. Automaticky zkřížila paže před tělem a třela si nadloktí.

„Tohle není jediná divná věc, která se mi stala,“ dodala, ale neposlouchali ji, protože jejich mysl byla uzavřena jakémukoli vysvětlování. Považovali totiž za zřejmé, že byla přítomna u obou vražd.

Panika ztuhla v chladný knedlík v krku a usadila se jí v žaludku. Přesto to nesmí vzdát.

„Vemte si prosím boty a kabelku,“ požádal ji Aquino.

Poslechla a navíc si přes svetřík přehodila kabátek, přestože se na ni dívali nechápavě. Teplota během dne dosáhla až sedmadvaceti stupňů a i teď k večeru bylo ještě příjemné teplo. Sweeney však cítila jen strach a postupující chlad. Snažila se to ale zvládnout a zůstat klidná, protože to bylo jediné východisko.

Aquino vzal do ruky její kabelku, prohlédl ji a pak ji zase vrátil. Potom uchopil Sweeney za paži.

„Poslyšte,“ řekla nejklidnějším tónem, jaký zvládla, „Až pojedeme, dávejte pozor na semaforey.“

„To děláme vždycky,“ odtušil Ritenour ironicky, zatímco ji odváděl z bytu.

„Myslím to, co se bude dít.“ Chvěla se jako list a špatně se jí dýchalo. „Nebudete muset na křižovatkách stavět. Jakmile se přiblížíme, naskočí zelená. Dělá to vždycky – kvůli mně. A před policejní stanicí budete mít volné místo k zaparkování.“ Měla dojem, že blábolí, ale nedokázala to zastavit.

„Jestli je to tak,“ pravil Aquino zdvořile, „budou vám lidi platit celé jmění, abyste s nimi jezdila v autě.“

Šoupli ji na zadní sedadlo omšelého sedanu. Všimla si, že tam nejsou u dveří kliky, ale aspoň že před ní nebyla mříž. Obrazy uložili do zavazadlového prostoru.

Vší silou se snažila zůstat klidná. Je oficiálně zatčena, nebo ji prostě jen vezou k výsledku? Nevěděla, jaký je postup. Co bude dál?

Asi bych měla zavolat advokátovi, napadlo ji, ale volat chtěla spíš Richardovi. Potřebovala ho. Jenže detektivové ho už vyslýchali, a kdyby ho teď do toho znovu zatáhla, jen by mu zbytečně přidělala problémy.

Na semaforu naskočila zelená. „Viděli jste to?“ upozornila detektivy.

„Jo, občas se to stává,“ utrousil Aquino sarkasticky. Na další křižovatce se to opakovalo. A na té příští znovu. Sweeney seděla tiše a už o tom nemluvila. Policisté si toho však už všímali.

Cesta se před nimi uvolňovala a nepotřebovali ani zpomalit. Když se blížili k sedmé křižovatce a opět je vítala zelená, Ritenour se otočil a vrhl po Sweeney pátravý pohled. Ani on, ani Aquino však ten jev nijak nekomentovali. Ve chvíli, kdy zajížděli na parkoviště u policejní stanice, vyjelo odtamtud těsně před nimi nějaké auto. Sweeney měla dojem, že Aquino tiše zaklel, ale nebyla si tím jistá.

Na policejní stanici to kypělo životem. Olupující se zelená malba, kovové stoly a registračky, křik, nadávky a smích, ozbrojení muži a ženy v modrých uniformách. Sweeney to všechno vnímala jen jako rozmazanou skvrnu. Zanedlouho už

seděla na velmi nepohodlné židli v ušmudlané malé místnosti, v hlavě zmatek.

Naskočila jí husí kůže a začala se třást. Přitáhla si kabátek blíž k tělu a zachumlala se do něj. Takže to podchlazení zřejmě opravdu vyvolává šok, jak Richard předpokládal. Její tělo reaguje na něco, co ji rozrušilo. Když malovala ty vraždy, částečněji chránil spánek, jenže jakmile se probudila, zasáhlo ji to ještě větší silou.

„Slečno Sweeney, kde jste byla předminulou noc?“ Ritenour na ni zíral, bledé oči tvrdé a tón hlasu chladný.

„Doma.“ Začala cvakat zuby. „Ty podivné záležitosti se objevily asi před rokem. Byly to drobnosti. Světla na semaforech, parkovací místa a tak. Nejdřív jsem si toho nevšimla. Jak jste říkal, zelená musí čas od času naskočit. Pak začaly moje pokojové rostliny kvést i mimo sezonu.“

„Slečno Sweeney,“ přerušil ji Ritenour. „Vypadám na to, že mě zajímají vaše kytky?“

Ne, vypadal spíš na to, že by před slovo kytky rád přidal nějaké nevhodné přídavné jméno.

Otevřela ústa, aby jim vyprávěla o přízracích, ale hned je zase zavřela. Vůbec by si tím nepomohla.

„Malovat ten obraz jsem začala před několika dny. Ani nevím přesně kdy. Nesleduju dny. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že jsem namalovala boty. Dvě. Mužskou a ženskou. Každé ráno jsem d-dodala něco n-nového.“ Musela zatnout zuby, aby jí tolik necvakaly.

„Dala byste si kávu?“ zeptal se Aquino a Sweeney vděčně přikývla. Detektiv se vzdálil a Sweeney pohlédla na Ritenoura.

„Po několika d-dnech jsem p-poznala, že m-maluju vražednou scénu, ale nevěděla jsem, koho se t-týká – neměla jsem o-obličej. V-včera ráno jsem z-zjistila, že je to C-Candra. Chtěla jsem jí z-zavolat – do galerie – abych ji varovala, jenže tam nikdo n-nebyl. Číslo do jejího bytu není v seznamu. A t-tak jsem volala Richardovi do kanceláře, abych na ni s-sehnala číslo, ale sekretářka mi řekla, že Candra je m-mrtvá.“

Třásla se už divoce a kosti a svaly ji začínaly bolet. Ruce, které měla položené na stole, získaly průsvitnou namodralou barvu, jako by neměla v těle žádnou krev.

„Jestli je to tak, proč jste nám o tom ráno neřekla?“ Ritenoura to proti jeho vůli zaujalo. Lidé za nimi často přicházejí a tvrdí, že mají zvláštní schopnosti, označují se za psychotroniky a snaží se, aby se jejich jméno dostalo do novin. Podle jeho zkušenosti to obvykle byli blázni. Lidé jsou občas divní.

„Věděla jsem, že byste mi n-nevěřili.“

Chtěl znovu zaklít, ale ovládl se. Co to sakra s tou ženskou je? Chová se, jako by byla v mrazáku, a choulí se do toho zatracenýho kabátu, přestože je tady nejmíň čtyřiadvacet stupňů. A rozhodně to nepředstírá, protože má i promodralé rty.

Zamračil se a beze slova vyšel ven. Aquino se právě vracel s kávou „Něco se s ní děje,“ poznamenal Ritenour. „Má třesavku. Začínám si myslet, že bychom měli zavolat doktora, aby jí dal něco na podchlazení.“ Žertoval přitom jen z poloviny.

„Sakra!“ Lékařské vyšetření by mohlo výslech zmařit. Samozřejmě, stačilo by, aby požádala o právníka, a stejně by se do jeho příchodu nemohli na nic ptát, z nějakého důvodu to ale zatím neudělala. „Třeba ji kafe trochu zahřeje.“

Vrátili se do místnosti. Sweeney seděla přesně tak, jak ji Ritenour opustil. Aquino před ni postavil kelímek s kávou. Pokusila se ho zvednout, ale ruce se jí třásly tak divoce, že jí horká tekutina vyšpláchla na prsty.

„Nemáme tu někde brčka?“ zamumlal Ritenour a Aquino pokrčil rameny. Dívali se, jak Sweeney sevřela plastovou nádobku oběma dlaněmi, nemotorně se nahnula a pokoušela se usrknout kávu z kelímku stojícího na stole. Aquino byl v podstatě tvrděák, ale Ritenour si všiml, že se při pohledu na ni tváří trochu ustaraně.

Přesto se zdálo, že jí káva trochu pomohla. Po několika doušcích byla schopná kelímek zvednout, aniž se polila.

Ritenour znovu spustil: „Slečno Sweeney, věděla jste, že pan a paní Worthovi podepsali předmanželskou smlouvu?“

„Ne,“ zatvářila se nechápavě. „Proč bych měla?“

„Chodíte s panem Worthem, ne? Mužova finanční situace ženy obvykle zajímá, zvláště pokud se domnívají, že by rozvodem mohl o polovinu majetku přijít.“

„Já... my...,“ zablekotala. „Právě jsme se sblížili. Ještě jsme...“

„Stýkáte se natolik důvěrně, že jste s ním strávila včerejší noc,“ poznamenal Aquino. „Peníze bývají často důvodem k různým aktivitám.“

„Ale Candra přece souhlasila, že ty papíry podepíše.“ Pohlédla na ně. „Vím, že nebyla s vyrovnáním spokojená, protože chtěla, abych Richarda přiměla, aby jí částku zvýšil, takže i když netuším, o kolik šlo, n-nemohla to být polovina všeho, co Richard vlastní.“

Což bylo přinejmenším logické. Všimla si, že to vzali na vědomí.

Ritenour si promnul bradu. Měl zajímavé hodinky, ten druh, který ukazuje čas třeba v Timbaktu, se všemi možnými tlačítky a mechanismy. Sweeney na ně zírala a najednou ji něco napadlo. „Kolik je hodin?“

Ritenour se podíval. „Šest čtyřicet tři.“

„Můžu prokázat, že jsem...“ Nemohla tvrdit, že je *psychotronik*. Sama se snažila toho pocitu zbavit a cítila, že oni automaticky odmítají všechno, co je s tím slovem spojené. „Viděli jste, co se dělo se semaforey. A tohle se děje pokaždé. Ale můžu vám předvést ještě jiné věci. Já... dokážu předvídat.“

„Jo? Jak?“ Tvářili se skepticky, ale aspoň že nebyli hned proti.

„Je tu někde televize? Vědomostní soutěž! *Riskuj!* Brzy začne.“

„A co?“ vyhrkl Aquino.

„Je to pokaždé premiéra, takže jsem to nemohla v žádném případě vidět, že?“ Ritenour pokrčil rameny. „Hmm.“

„Co když budu znát všechno, co se stane, ještě předtím?“
Dopila zbytek kávy. Ještě se chvěla, ale přestala cvakat zuby.
„Jste ochotní aspoň připustit, že bych mohla ten obraz namalovat, aniž bych byla na místě činu?“

„Chcete nám předvést, že jste médium?“

Sweeney se rozčílila. Byla unavená, prochladlá a rozrušená a téměř na konci sil. „Ne!“ odsekla. „Chci jít domů a lehnout si, jenže se bojím, že když to udělám, ve spánku vstanu a zase něco namaluju. Už mě to vyčerpává. Jestli chcete vědět, kdo Candru zabil, vraťte mi ten zatracený obraz a nechte mě ho dokončit. Možná už dnes v noci.“

Mlčky se na ni dívali a ona jim vzdorně pohled oplácela. Potom Aquino trhl hlavou ke dveřím a oba se vzdálili. Sweeney zabořila hlavu do dlaní a dumala, jak dlouho ještě vydrží.

Detektivové zůstali stát v chodbě. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se Aquino.

„Co se může stát? Pustíme jí soutěž.“

„Co tím prokáže? Že umí dobře odhadovat?“

„Jak řekla. Zjistíme, jestli má aspoň nějaké mimořádné schopnosti. Netvrdím, že na takový hlouposti věřím, ale... je to zajímavý. Nemusíme přijímat všechno, co povídá, ale potřebujeme si to ověřit. Koneckonců, obraz není jediná věc, s níž můžeme pracovat. Laboratoř dělá na rozboru vláken z místa činu a až budeme mít výsledky, můžeme mít jistotu, jestli něco pochází z jejího bytu.“

„Takže ty tvrdíš, že máš rád vědomostní soutěže, a chceš se na jednu podívat!“

Ritenour pokrčil rameny. „Jen myslím, že ničemu neuškodí, když jí to dovolíme. Uvidíme, co dokáže.“

Dvacátá kapitola

Tři soutěžící se postavili na svá místa, přičemž hlas z obrazovky oznámil jejich jména a bydliště. Objevil se moderátor Alex Tebek a prohlásil, že všichni jsou v soutěži poprvé, jelikož pětinasobný vítěz v minulém kole skončil.

„Trojka,“ řekla Sweeney, přidržela si další kelímek s kávou u nosu a nasála horkou páru. „Ta vyhraje.“

Detektivové jí věnovali letmý pohled. Usadili se v malé omšelé kanceláři plné nepořádku na zchátralé kancelářské židli, z jejichž popraskaných kožených sedadel vypadávaly kousky molitanového čalounění, před sebou kelímky s kávou a plechovky s džusem.

Velkou část prostoru tam zabíraly automaty s kávou, sušenkami a nealkoholickými nápoji a rušily ticho neustálým hučením. Televize měla malou obrazovku, ale obraz i zvuk byly poměrně slušné.

V místnosti nebyli sami. Ostatní policisté byli přirozeně zvědaví, co se děje, a tak každý, kdo měl volnou chvíli, našel vhodnou výmluvu, aby mohl vklouznout dovnitř. Takže se k nim připojily tři další uniformy a tři detektivové v civilu.

Když Aquino zavrčel, že nejde o žádný cirkus, jeden z detektivů pokrčil rameny. „No co, nám se to taky líbí.“ Alex začal číst soutěžní obory.

„*Malé filmy*,“ přičemž uvozovky znamenají, že se slovo „malý“ objeví v každé odpovědi.“

„*Malé ženy*,“ prohlásila Sweeney.

„To bych poznal taky,“ poznamenal uniformovaný policista.

„Tak proč jsi to neřekl?“ zabručel se někdo jiný. „Ticho!“ štěkl Aquino. „*Školy a univerzity*.“

„Tulane,“ pravila Sweeney a sevřela kelímek pevněji. Doma to bylo mnohem snazší než tady, kde na tom záleželo. Co když opravdu měla vždycky jen štěstí a uhádla to?

„Matematika.“

„Prvočísla.“

„A nakonec *Dálnice a silnice*.“

„I-deset a I-devadesát.“ Sweeney s napětím čekala, až si první soutěžící vybere.

„Matematika za stovku,“ rozhodl se muž s číslem jedna.

Alex přečetl zadání: „Tato čísla jsou dělitelná jen jedničkou a sama sebou.“

Trojka byla nejrychlejší, přestože ostatní dva také zuřivě mačkali tlačítko. „Jde o prvočísla,“ odpověděla.

V místnůstce zavládlo rozpačité ticho. Soutěžící si jeden po druhém vybírali otázky a Sweeney pokaždé udala správný výsledek. Občas to stěží stihla, ale vždycky se trefila. Soutěžící číslo tři vedla, a i když se třeba neozvala první, reagovala pohotově, pokud někdo z protihráčů klopýtl. Ve chvíli, kdy končilo první kolo, měla dvakrát víc bodů než ostatní dohromady.

„Myslím, že jsme toho viděli dost,“ vzdychl Aquino a vstal.

„Vy možná, ale já se chci dívat do konce,“ ozval se jeden z detektivů.

Sweeney se rozechvěle zvedla a následovala Aquina na chodbu, Ritenoura v patách.

„Dobrá,“ zabručel Aquino, jakmile se opět ocitli ve služebně. „Takže to umíte. I s těmi semaforey. Je to zajímavé, ale nepřesvědčila jste mě. Zkuste to.“

Bezradně na něj zírala. „Přesvědčit vás? Jak? Sama mám problém s tím, abych tomu uvěřila, a přitom s tím žiju. Nejsem schopná vám předpovědět, co se stane zítra, a nedokážu číst vaše myšlenky. Maluju ve spánku a vidím duchy... Ach, sakra!“ zarazila se a všimla si, jak se na ni zase dívají. Neměla v úmyslu o přízracích mluvit. Neměla možnost nijak prokázat, že je vidí, protože je viděla jen sama. Kdyby nebyla tak unavená, jistě by se lépe ovládla.

„*Duchy?*“ opakoval Ritenour.

„Zapomeňte na to!“

„Hmm. Asi taky zapomenou příští týden jíst.“

Mrzelo ji, že se zmínil o jídle. Už delší dobu se snažila ignorovat hlad, což byla další nepříjemná záležitost – kromě prochladlosti a únavy. Odmítavě mávla rukou. „Nikdo jiný je nevidí, takže na tom nesejde. Nikoho neobtěžují, většinou ani nepozdraví. I když Elijah Stokes mi prozradil jména svých synů, abych jim mohla poslat ty náčrtky.“

„*Elijah Stokes?*“

„Prodavač párků v rohlíku, kterého zavraždili. Na tom druhém obraze. Už jste si to ověřili?“

„Uvidíme, co se dá zjistit. Vyšetřoval to zřejmě někdo jiný. Kde ho zabili?“ zeptal se Ritenour.

„Nevím, ale asi by vám to řekl některý z jeho synů. Jmenují se...“ pátrala v paměti, „Daniel... ne, David. David a Jacob Stokesovi. Oba jsou právníci.“

Ritenour vyšel z místnosti a Sweeney se na té nepohodlné židli opřela, zavřela oči a promnula si čelo, protože ji začala bolet hlava.

„Ví o tom obraze někdo jiný?“ ozval se Aquino. Sweeney otevřela oči a zjistila, že si ji pátravě prohlíží. „Kromě pana Stengela.“

„Ste...? Ach, myslíte Kaie.“ Jeho příjmení slyšela jen párkrát a moc ho nevnímala.

„Co pan Worth? Byl ve vašem bytě. Viděl ten obraz?“

Nemluvit o Richardovi byla jedna věc, ale lhát policistovi bylo něco úplně jiného.

„Ano,“ hlesla tak utrápeně, že to skoro nebylo slyšet. „Věděl o něm od začátku.“

Aquino povytáhl obočí. „Od začátku... To znamená několik dní?“

„Ano.“

„V tom případě by mě zajímalo, proč se nám o něm včera nezmínil.“

„Nechtěl mě do toho zatahovat. Věděl, že by došlo k tomuhle,“ zašeptala. „Tvrdil, že až obraz dokončím a budeme

znát vrahův obličej, nebo aspoň jeho popis, mohli bychom vás navést správným směrem.“

„To je od něho velkorysý!“ zavrčel Aquino vztekle. „Nemám rád, když za mě civilisti rozhodují, jak mám dělat svou práci.“

Sweeney plácla dlaní do stolu, najednou stejně rozčilená jako on. „Co byste asi řekl, detektive, kdyby za vámi přišel a prohlásil: ‚Ach, mimochodem, žena, s níž se scházím, má jisté psychotronické schopnosti a maluje vraždu.‘ Věřil byste mu víc, než věříte mně?“

Aquino se opřel o stůl a naklonil k ní hřmotné tělo napnuté agresivitou. „Není mým zvykem věřit všemu, co se mi povídá!“

„Ale měl byste umět poznat pravdu, když vám zírá do tváře!“ Rovněž se k němu naklonila, až se jejich nosy málem dotýkaly.

K jejímu překvapení povytáhl obočí. „Co se toho týče,“ řekl mírně, „mám tendenci vám věřit.“

Vzal jí tím vítr z plachet. Znovu se opřela a měla pocit, že splaskla, aniž odfoukla rozhořčení. „Opravdu?“

„Prokázala jste, že máte jisté schopnosti,“ potřásl hlavou. „Nevěřil jsem tomu, ale přesvědčila jste mě. Na semaforech naskakovala zelená, parkoviště se uvolnilo a uhodla jste všechny odpovědi v soutěži. Takže pokud tohle všechno zvládáte, potom...“ pokrčil rameny, „je ten obraz možný.“

Nevěděla, co na to odpovědět. Na zlomek vteřiny měla pocit, že začne ječet, ale pak to přešlo. Byla na to příliš unavená.

„Prozradte mi něco. Proč jste nepožádala o advokáta?“

„Udělala bych to, kdybyste mě zatkli. Nejsem zatčená, že?“

„Ne, ale nebýt té soutěže... Asi byste byla.“

„Ráda bych si zatelefonovala.“

„Chcete teď právníka?“

„Ne. Chci zavolat Richardovi.“

Zatímco čekali na Richarda, Ritenour se vrátil se zápisem z vyšetřování Stokesovy vraždy včetně nákresu místa činu.

Popis oblečení odpovídal Sweeneyinu obrazu, stejně jako rána na hlavě, umístění těla a jeho poloha. Zatkli devatenáctiletého pankáče a na jeho košili strčené pod postelí se našly skvrny od krve, jež odpovídala krvi Elijaha Stokese.

Obraz byl neuvěřitelně přesný a Sweeney neměla v žádném případě možnost získat všechny podrobnosti jinak než způsobem, který popsala.

Richard si po svém příjezdu odpustil jakékoli rozzlobené poznámky či halasné požadavky. Na to byl příliš chytrý. Nepřivedl s sebou ani žádného věhlasného obhájce, přestože Sweeney nepochybovala o tom, že by nějakého sehnal během chvilky.

Měl na sobě oblek s kravatou, z čehož usoudila, že zřejmě trávil večer s Candřínými rodiči a dohadoval s nimi pohřeb, nebo se třeba sešel s přáteli, kteří mu přišli kondolovat.

Potřásl si s oběma detektivy rukou, ale celou dobu se díval na Sweeney, a jakmile zjistil, že se choulí do svého kabátku, nesnažil se skrýt znepokojení. Sweeney vstala a Richard k ní přistoupil, přičemž si rozepnul sako, takže když ji objal, obalil ji zároveň zahřátou tkaninou.

Sweeney mu přitom vsunula chladné ruce v úroveň pasu za záda a zabořila obličej do prohlubně nad jeho klíční kostí. Jeho přítomnost, teplo a vědomí, že už není sama, jí přinesly takovou úlevu, že málem podklesla v kolenou.

„Mělas zavolat,“ zamumlal.

„A vy jste se nám měl o tom obraze zmínit už včera,“ vytkl mu Aquino.

„To bych jistě udělal, kdybych tušil, že bych ji tím tohohle ušetřil.“

„Potvrzujete tedy, že jste viděl, jak se obraz postupně vyvíjí už před smrtí paní Worthové?“

„Ovšem. Sledoval jsem ho od začátku, kdy byly hotové jen dvě boty.“ Pohlédl na detektivy. „Na místě činu jsem nebyl a vy máte záznam o tom, co měla Candra tu noc na sobě, takže mi můžete potvrdit, jestli to, co Sweeney

namalovala, odpovídá. Šaty byly černé se širokou sukní a boty černé lodičky s malými zlatými kuličkami na podpatcích. Je to tak?“

„Ano.“

Právě jim podal důkaz o tom, že jsem mluvila pravdu, uvědomila si Sweeney. Od Candřiny smrti u ní nebyl, takže obraz neviděl. To, co popisoval, vzniklo ještě před vraždou. Vyšetřovatelé přitom věděli, že Candřino oblečení nemohl nikde jinde spatřit.

„Dobrá, dobrá,“ potřásl Aquino hlavou a protřel si zarudlé oči. „Pokud jste se vy dva na té vraždě nedomluvili – bůhví z jakého důvodu, vzhledem k tomu, že nemáte motiv, který bych byl schopný odhalit – je slečna Sweeney čistá.“

„A co obraz?“ zeptal se Richard. „Chcete, aby ho dokončila?“ Cítla, jak jeho sevření zesílilo, a věděla, že si dělá starosti kvůli tomu, co ji ještě čeká, ale nevidí jinou možnost.

„To každopádně,“ prohlásil Ritenour po Aquinově souhlasném kývnutí. „Není to sice přípustné svědectví, ale aspoň získáme nějakou stopu – pokud toho chlapa identifikujeme.“

„Co když ho nikdo z nás nezná?“ napadlo Sweeney.

„Získáme-li slušný portrét, můžeme po něm vyhlásit pátrání a taky ho porovnat s fotografiemi těch hochů ze seznamu...“

„Jakého seznamu?“ zajímalo Sweeney, ale nikdo ji nebral na vědomí.

„Vrátný nikoho z nich nepoznal,“ pokračoval Aquino, „ale ještě pořád prověřujeme muže, kteří se zapsali jako návštěvy. Zatím to vypadá, že to nikdo z nich nebyl.“

„Takže obraz je naše největší naděje,“ dodal Ritenour.

Richard přikývl. „Zůstanu dnes v noci se Sweeney. Nechci, aby byla sama. Kai nejspíš roztroubil informaci o obraze po celém městě, takže ten, kdo Candru zabil, o něm může vědět. A nejen to. Můžu vám zavolat, hned jak bude obličej dokončený.“

Cosí v jeho hlase detektivy zaujalo. „Pane Worthi,“ promluvil Aquino, „jestli se chystáte k nějakým hrdinským činům, rád bych vás upozornil, že to nepovažuji za dobrý nápad. Pokud by se slečna Sweeney ocitla v ohrožení, měl byste se zaměřit na to, abyste ji dostal do bezpečí, a polapení zločince nechal na nás.“

„Péče o ni je mým hlavním zájmem,“ prohlásil Richard a Sweeney napadlo, jestli si všimli, že s nimi tak úplně nesouhlasil.

Ten večer opět řídil Edward. „Odvezeme slečnu Sweeney domů,“ oznámil mu Richard. „Velmi dobře, pane.“

Detektivové vrátili oba obrazy a předali je Edwardovi. Vyděsily ho natolik, že se na okamžik tvářil zaraženě, potom se ale jeho výraz opět vyhladil a zacházel s nimi věcně, jako by šlo o krajinky.

Jakmile se usadili, Richard vzal Sweeney za ruku a propletl její prsty se svými. „Jsi prochládlá,“ vzdychl.

„Měla jsem hrozný strach,“ přiznala a stiskla mu ruku. „I když to tentokrát nebylo tak strašné jako dřív. Dokud mě zásobovali kávou, zvládala jsem to.“

„Kdybys mi hned zavolala, mohla sis tohle ušetřit.“

„Na druhé straně, když byli svědky mého výkonu při *Riskuj*, byli mnohem ochotnější mi věřit.“

Zmateně na ni pohlédl. „*Riskuj*?“

„Další z mých schopností. Jednou ti ji předvedu.“

Jejich spojené ruce zůstaly ležet na jejím pravém stehně a Richardovy klouby se lehce posouvaly sem a tam. „U mě jsou Candřini rodiče a pár jejích přátel,“ prohodil. „Dohadovali jsme průběh ceremoniálu – chtějí ji pohřbít blízko svého bydliště – ale brzy se vrátí do hotelu. Edward je odveze a já se převléknu a přijedu za tebou taxíkem.“

Kdybych byla dostatečně ušlechtilá, napadlo ji, řekla bych, že to perfektně zvládnou sama. Ale zřejmě nebyla ušlechtilá ani trochu, protože ji děsila představa, že by musela spát sama, a navíc ho chtěla mít u sebe.

Kromě toho jí neunikla Richardova poznámka, že Candřin vrah už může o obraze vědět. Částečně nechtěla věřit, že by mohla být v ohrožení, ale ta druhá, logická část její mysli poukazovala na to, že by nebylo příliš rozumné riskovat.

Pokud usne, spí velmi tvrdě, takže by určitě neslyšela, kdyby se do bytu někdo vloupal – pokud by se ve filmovém stylu neproboural do ložnice oknem vedle její postele. A vzhledem k tomu, že předchozí noc prakticky nezamhouřila oka, byla natolik vyčerpaná, že by ji nejspíš nevzbudilo ani to rozbité okno.

„Spalas dnes trochu?“ zeptal se Richard, jako by četl její myšlenky – jako tak často.

„Ne. A ty?“

„Zdřímkl jsem si pár hodin po obědě.“ Záviděla mu spánek i energii. Vypadal plný elánu a ve střehu, jako vždy. „Teď se vyspíš,“ sliboval.

Stiskla mu ruku a ztišila hlas natolik, aby ji Edward neslyšel. „Doufám, že ne *celou noc*.“

„To ti můžu zaručit.“ Oplatil jí stisk a Sweeney strávila zbytek cesty ve spokojeném tichu.

Naproti přes ulici a pár vchodů stranou od Sweeneyina domu byla malá italská restaurace. Patřila k oblíbeným místům a často se tam zastavovali lidé ze sousedství, aby si odnesli jídlo domů. Kaiovi se podařilo zabrat stolek u okna a posadit se tak, aby viděl každého, kdo do domu vchází.

Do plánu zavraždit Candru se nechal vtáhnout impulzivně, protože to byla mrcha a stejně se ho chystala vyhodit. Největším motivem však pro něj byly peníze. Sto tisíc dolarů sice není pro některé lidi moc a rozhodně to je setsakramentsky o hodně méně než milion, který žádala Candra, ale na druhé straně by nemusel strávit pár dalších let tím, že by bral kdejakou podřadnou práci a přivydělával si občasným modelingem pro laciné katalogy se spodním prádlem, což obvykle zahrnuje i sex s nějakou vychrtlou babou, jež se domnívá, že je stále půvabná, protože může

manipulovat s mladými muži potřebujícími práci, kterou ona zajišťuje.

Se sto tisíce dolarů může přestat pracovat, dokončí umělecký kurz a začne se prosazovat malováním sám. Nepochyboval o tom, že má talent. Byl si jistý, že jeho práce je mnohem lepší než většina toho svinstva, které pomáhal v galerii prodávat, a teď měl šanci, že za ním bude stát velmi vlivný člověk, jenž mu pomůže vystavovat v nejprestižnějších galeriích ve městě.

Nehodlal začínat někde dole a postupně zvyšovat ceny. Naopak bude vyžadovat malé jmění hned od začátku. Všude je spousta zazobanců, kteří si rádi koupí obrazy, jež nesou nóbl nálepku, jen proto, že se jim líbí představa, že si je hned tak někdo nemůže dovolit.

Všechno by bylo dokonalé – nebýt toho zatraceného Sweeneyina obrazu.

Mrzelo ho to. Sweeney měl rád. Byla záhadná a čestná a nikdy se na něj nedívala stylem, jako by byl jen kus masa. Navíc byla opravdu nadaná a měla fortel pro realismus, což znamenalo, že portréty, které dělala, byly dokonalým zobrazením dotyčného člověka. Velká škoda, že se z ní stala mizerná psychotronička.

A tak čekal a čekal, až se vrátí domů. Na rozdíl od jisté osoby, která nepatřila k těm nejrealističtějším, jaké kdy poznal, neočekával, že policisté Sweeney na základě toho obrazu zatknou. Nebyli hloupí. Bez pořádných důkazů by těžko nějakého státního zástupce přesvědčili, aby se toho případu ujal. Na druhé straně, pokud by se jí podařilo vyšetřovatele přesvědčit, že je schopná obličej vraha domalovat, můžou ji každý den kontaktovat, aby zjistili, jak pokračuje. A nestačilo by zbavit se jen obrazu. Jakmile by Sweeney obličej dokončila, okamžitě by ho poznala a pak by se rozpoutalo peklo. To se nesmí stát.

Proniknout do domu bylo snadné. Čekal, až přijdou policisté a odvedou ji, a potom vklouzl dovnitř se skupinou lidí, kteří se vraceli z práce, zatímco přihloupilý vrátný

sledoval nějaký přihlouplý televizní program a nevšímal si jich.

Dostatku času využil k prohlídce domu. Na patře, kde bydlela Sweeney, nebylo na chodbě okno vedoucí na požární schodiště, ale objevil ho o poschodí níž. Pak odjel výtahem do patra nad Sweeneyiným bytem, pro případ, že by si někdo všiml, kde vystoupil, a seběhl po schodech.

Dostat se do bytu už nebylo tak jednoduché, protože Sweeney zamkla i obě závory. Kai chvíli naslouchal u sousedních dveří, a když se neozývaly žádné zvuky, odvážil se zazvonit. Nic. A tihle lidé se navíc nezatěžovali závorami, protože důvěřovali bezpečnostnímu zámku, který snadno otevřel během deseti vteřin.

Vešel dovnitř a chvíli tiše stál, aby se ujistil, že nikdo není ve sprše nebo tak nějak. Jakmile si ověřil, že byt je prázdný, i když to nemuselo trvat dlouho, zaklapl malou závoru, pro případ, že by se majitel objevil dřív, než zařídí, co potřebuje.

Objevil malou ložnici sousedící se Sweeneyiným bytem a oknem vylezl na požární schodiště. Přikrčil se vedle jednoho z obrovských oken ateliéru a diamantem vyřízl otvor ve skle těsně vedle kliky. Kdyby si ho někdo všiml, předstíral by, že něco opravuje na schodišti, kontroluje spoje nebo nějaké podobné pitomosti.

Klika na okně byla zatuhlá, s použitím nože se mu ji ale podařilo vypáčit. Jakmile si všechno připravil, vrátil se do bytu a opustil ho stejně nenápadně, jako do něj vešel. Potom mu nezbývalo než čekat, až se Sweeney vrátí.

Flirtoval se servírkou, předstíral, že čte noviny, loudal se s pizzou a nakonec si objednal zákusek a kávu. Jeho trpělivost byla odměněna krátce po deváté, kdy před dům hladce připlul Worthův mercedes a vynořili se z něj Sweeney s Richardem. Ten vytáhl z předního sedadla dvě plátna a vstoupil dovnitř za Sweeney. O pár minut později vyšel ven, sám a bez obrazů.

Kai zaplatil a servírce věnoval slušné spropitné a vláčný, smyslný úsměv, který jejímu sebevědomí prospěl víc než pěkný sestřih vlasů. Potom přešel ulici a kráčel podél bloku až na místo, odkud viděl na velká rohová okna Sweeneyina

ateliéru. Svítilo se tam, ale úhel pohledu byl příliš ostrý, takže nemohl zahlédnout, co Sweeney dělá. Hned nato světla zhasla. Nedala se do práce. To je dobré.

Na to, aby šla spát, bylo ještě brzy, Kai se však rozhodl proniknout do budovy, dokud to ještě půjde. Musel počkat asi dvacet minut, kdy vcházela mladá dvojice a podařilo se mu zachytit dveře, ještě než zaklaply. Vrátný uslyšel bzučák a zvedl hlavu, prohlédl si mladou dvojici, aniž si všiml Kaie, a opět se obrátil k televizi.

Všechno běželo hladce jako po másle. Kai vyjel nahoru, vylezl na střechu a trpělivě tam seděl, pozoroval světla a dopravní ruch na ulici a poslouchal troubení aut, kvílení sirén a tlumený šum hlasů, který k němu zaléтал.

Ve městě nebylo nikdy ticho. Tu energii miloval. Čím déle počká, tím menší riziko. Lidé budou spát ve svých postelích, v bezpečí, a pokud by někoho náhodou vzbudil, může seběhnout dolů na ulici. Než se dostanou k oknu, bude pozdě, aby ho zahlédli.

A rozhodně bude pozdě, aby pomohli Sweeney.

Dvacátá první kapitola

Sweeney byla tak vyčerpaná, že stěží dokázala myslet, ale horká sprcha ji vzpružila natolik, že se mohla soustředit na jídlo. Po horké polévce a půlce sendviče s arašídovým máslem si připadala skoro jako člověk. Skoro. Bdělou ji udržovala jen skutečnost, že čekala na Richarda. Uvažovala o tom, že se zatím natáhne na pohovku, ale bylo jí jasné, že by rychle usnula a nemusela by slyšet zvonek.

Zamířila do ateliéru, aniž tam rozsvítila. Vzhledem k ohromným oknům proudilo dovnitř světlo z pouličních lamp, neonových reklam a dalších domů, takže si snadno mohla ten nepořádek prohlédnout. Procházela kolem místnosti, před některými obrazy postávala a jiných se dotýkala, jako když matka hladí dítě před spaním.

Nakonec se zastavila před plátnem s Candrou, opřeným na stojanu, a dlouho si ho prohlížela. Snažila se vcítit do vrahových úvah. Stál nad Candrou opravdu takhle? Co je to za člověka, že se mohl tak škodolibě popásat pohledem na brutální smrt?

Intuitivně poznala, jak mají vypadat další detaily obrazu, například boty, jakmile se ale snažila zachytit vrahovu osobnost, jako by narážela do zdi. Na druhé straně něco bylo, ale nemohla se k tomu dostat.

Co když to nikdy nedokončím, napadlo ji. Třeba v tranzu maluju jen lidi, které znám, jejichž podobu mám uloženou v paměti. Jestli jsem vraha nikdy nespatriła, jeho obličej možná zůstane navždy utajený.

Richard se vrátil asi za hodinu. Pustil na zem malý vak a otočil se, aby zamkl. Sweeney nehybně stála a pozorovala ho.

Převlékl se z obleku do džin a černého trička a Sweeney okamžitě zapomněla na únavu.

Přesně *takhle* ho vždycky v duchu viděla, bez luxusního obleku. Krátké rukávy mu pevně obepínaly svalnaté paže a bradu stínilo strniště. Byl to nejvíc sexy muž, jakého kdy poznala.

„To je ono,“ zamumlala trochu roztržitě, jak si v duchu skicovala jeho portrét. „Přesně takhle tě namaluju.“

Rozhlédla se, jako by pátrala po náčrtníku. Vykročila k ateliéru, ale Richard ji zezadu objal kolem pasu, zdvihl ze země a přitiskl k sobě.

„Ale ne dnes, zlato. Teď je čas jít do postele.“ A zamířil s ní do ložnice.

Možná to bylo tím, že měl ústa tak blízko jejího ucha, nebo jí něco sepnulo v mozku. Otočila se k němu s káravým pohledem. „Proč mi neříkáš jménem? Sweeney.“

Vtiskl jí letmý polibek na vzdorně našpulená ústa. „Už jsem ti sdělil, že odmítám oslovovat ženu, s níž spím, příjmením. A dvojnásob to platí pro tu, kterou miluju. Když se ti nelíbí *zlato*, vymyslíme něco jiného.“

Řekl to tak tiše a Sweeney byla natolik unavená, že ho skoro nevnímala. „Myslím, že ‚zlato‘ je v pohodě,“ zamumlala a pak mu zvláčněla v náručí, až ji málem pustil na zem. Zastavil se, otočil ji čelem k sobě a znovu zdvihl.

Objala ho kolem krku. „Myslels to vážně, že mě miluješ, nebo jsi to prohodil jen tak, aby řeč nestála?“

„Rozhodně to myslím vážně.“

Šlo o mezní okamžik jejího života. V jednatřiceti se konečně zamilovala, navíc do nikoho obyčejného. Ne, ztratila hlavu pro drsného, bohatého a přitažlivého muže, jenž jí právě prozradil, že ji miluje. Dosud jí nikdo nic takového neřekl. Ta slova pro ni znamenala něco romantického a dramatického, jako pití šampaňského a ohňostroj na zdůraznění významu té události.

„Ach,“ vzdychla a ospale zamrkala. „Já tě taky miluju.“

„Já vím,“ usmál se a něžně ji políbil. Postavil ji vedle postele na nohy a svlékl jako dítě. Mrzelo ji, že nemá sexy

noční košilku, aby si ji kvůli němu vzala, ale měla jen flanelové pyžamo. S Richardem vedle sebe však ani žádné pyžamo potřebovat nebude.

Richard ji uložil do postele, svlékl se a vklouzl za ní. Prála si mít větší lůžko, aby se cítil pohodlně, protože takhle měla pocit, že mu přesahují nohy.

Přitiskli se k sobě jako magnet s ocelí. Síla, která je k sobě přitahovala, byla neodolatelná. Richard ji hladil po nadrech, až začala zrychleně oddechovat. „Potřebuješ spát,“ šeptal, ale cítila, jak je vzrušený.

Objala jeho penis dlaní a hladila ho ve stejném rytmu jako on ji. „Tebe potřebuju víc,“ hlesla.

Richard si nasadil kondom, překulil se na ni a pronikl dovnitř. Sweeney okamžitě zvedla boky, aby mu to co nejvíc usnadnila. Slast se jí přitom šířila celým tělem, bez naléhavosti včerejší noci. Richardovy pohyby byly pomalé a dlouhé, jako by chtěl vychutnat každý centimetr jejího těla. Přidala se k jeho rytmu a po chvíli už začalo její vzrušení narůstat do neúnosné úrovně. Tiskla se k Richardovi, zatínala mu nehty do zad a při každém pohybu vydávala tiché steny.

Měla dojem, že jí proniká až do srdce, a vzápětí se dostavilo vyvrcholení. Richard se zarazil a sám se divoce otřásal vlastním orgasmem.

Sweeney se točila hlava a padla na ni dřímota. Když se ale opatrně odtáhl a vylézal z postele, zamžourala na něj. „Kam jdeš?“ zamumlala a natáhla ruku, aby mu pohladila záda.

„Do koupelny, pro své věci a zhasnout,“ odpověděl a znělo to tak prozaicky, že se uchichtla a zabořila obličej do polštáře, protože se jí opět zmocnila malátnost.

Přesto při jeho návratu ještě úplně nespala. Schoulila se mu do náruče a přitom se lehce zachvěla, jak ji na nahých ramenou ochladil závan vzduchu. „Půjč mi tvoje tričko,“ požádala ospale a Richard se vyklonil z postele, aby ho zvedl z podlahy.

Sweeney se posadila, přetáhla si tričko přes hlavu a znovu se k němu přitulila. „Fajn, teď už můžu spát.“

„Nejvyšší čas,“ zabručel, ale slyšela v jeho hlase pobavení a fyzické uspokojení a usínala s pocitem, že je v naprostém bezpečí.

Probudila se s trhnutím, přičemž jí divoce bušilo srdce a všechny svaly v těle měla napnuté.

Nemohla spát moc dlouho. Měla dojem, že uteklo velmi málo času, určitě ne víc než hodina. Vyrušilo ji cosi, z čeho jí naskočila husí kůže. Měla přitom pocit, jako kdyby se nacházela v prehistorické jeskyni a probudil ji řev tygra slídícího kolem vchodu. Natahovala uši a dumala, jestli jde o výstižné přirovnání. Je snad někdo v bytě?

Vnímala neurčitý, nezvyklý zvuk. Nevymyslela si ho. Nebyl hlasitý, nic víc než zaskřípání, zašvehlení. Jako krok. Jako vysouvání okna. Jedno z toho. Nebo oboje. Přicházelo to z ateliéru.

Zatřásla Richardem a ucítla, jak se okamžitě nastražil. „Něco jsem slyšela,“ zašeptala.

Richard se nehlučně zvedl z postele. Když se sklonil, pokynul jí s prstem na rtech, aby se k němu přidala, což bylo nejasně vidět v bezbarvém světle pronikajícím oknem. Snažila se ho napodobovat a pohybovat se tak, aby nedělala hluk. Naštěstí postel nevrzala, jen pokrývka zašustila, jak jí sklouzla z těla.

Richardovo tričko, které jí spadalo přes boky, ji ale nedokázalo chránit před chladným nočním vzduchem, jenž jí proudil kolem holých nohou. Postřehla to, ale okamžitě zase pustila z hlavy, protože se plně soustředila na otevřené dveře ložnice a očekávala, že se v nich každým okamžikem objeví tmavá, děsivá postava.

Richard se shýbl k malému vaku, který si přinesl, a aniž odvrátil pohled ode dveří, sáhl dovnitř. Když se zase narovnal, zaleskla se v jeho pravé ruce zbraň. Levou popadl Sweeney za ruku a strčil ji za sebe.

Svíral její zápěstí, aby měl jistotu, že je v jeho blízkosti a krytá jeho tělem, a nehlučně se posouval ke dveřím, ale ne tak blízko, aby ho udeřily, pokud by je někdo prudce otevřel dokořán. Pak čekali.

Sweeney ho neslyšela dýchat, ale její vlastní dech jí zněl ozvěnou v uších a měla pocit, že jí srdce buší tak hlasitě, že musí být slyšet. Opatrně dýchala ústy, aby co nejvíc omezila jakýkoli zvuk. A natahovala uši.

Z obývacího pokoje k nim doléhalo tikání hodin. Venku pak zaznělo vzdálené zakvílení houkačky, které se už neopakovalo.

Richard však zůstával ve střehu. Stál blíž ke dveřím a blokoval Sweeney svým tělem. Slyší snad něco, co já ne? napadlo ji. Pak ucítla, že na druhé straně dveří někdo je. Nevešel dovnitř, jen tam nahlédl.

Dveře se otvíraly směrem ke stěně, proti níž stála postel, takže pokud člověk nevstoupil do pokoje, nemohl ji vidět celou, jen její dolní konec. Sweeney si uvědomila, že je prázdná. Poznává ten vetřelec, že ho slyšeli a jsou někde v bytě, nebo bude předpokládat, že není doma a prostě neustlala? Vtrhne do ložnice, nebo...

Dveře náhle prudce narazily do zdi a ten zvuk se v té tiché tmě rozlehl jako výbuch. Richard těsně předtím padl k zemi a strhl ji s sebou. Oslepila a ohlušila ji náhlá exploze. Další, bližší, následovala tak rychle po té první, že téměř splynuly. Do Sweeney cosi narazilo a ucítla vzduchovou vlnu.

Výstřely.

Pochopila to okamžitě, ale v tu chvíli už nevnímala nic jiného než kovové zvonění v uších a ostrý pach střelného prachu.

Pak ho uviděla, jak se zmítá ve dveřích, a slyšela jeho hrdelní, nelidské sténání. Vzduch mu klokotal v plicích, jako když uniká balon. Zvedl se jí žaludek.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Richard chraplavě a otočil se k ní.

„Jo,“ podařilo se jí zakrákat. Richard se narovnal, došel k posteli a rozsvítil lampu na nočním stolku. Sweeney přimhouřila oči, aby si zvykla na světlo. Richard už mezitím stál u telefonu, pohled upřený na tělo roztažené na podlaze.

„Tady Richard Worth,“ řekl tiše člověku na druhé straně linky. „Do Sweeneyina bytu právě vnikl Kai Stengel a snažil se nás zabít.“

Kai?

Sweeney strnula a několikrát zamrkala. Podívala se na tělo, ale pak toho litovala. Kai ležel obličejem k zemi, hlavu otočenou k ní, v otevřených očích prázdnotu smrti. Pod ním byla malá, téměř úhledná loužička krve, ale dveřní rám a stěna za ním byly celé zakrvácené.

„Můžete být klidní,“ pokračoval Richard. „Zastřelil jsem ho. Je mrtvý.“

Když zavěsil, Sweeney se roztřeseně zvedla a otočila k němu, protože se instinktivně chtěla schoulit do jeho náručí. Přitom ztuhla. Z levého ramene mu po paži a hrudi stékal tenký červený pramínek. „Ach bože, jsi raněný!“ vydechla.

Loupl pohledem po svém rameni. „Jen trochu,“ odvětil klidně a zdravou rukou ji objal. Vyprostila se však a strčila do něj, aby se posadil na pelest postele. „Nemůžeš být jen trochu raněný,“ protestovala. „Je to stejné, jako být těhotná. Buď to je, nebo není. Zůstaň tady!“

Otočila se a odběhla. Lékárničku měla v koupelně. Musela přitom překročit Kaiovo tělo, ale váhala jen zlomek vteřiny. Richard krvácel a naléhavá potřeba postarat se o něj přehlušila všechno ostatní. Dávala pozor, kam šlape, ale ani nezpomalila.

Když se vrátila s lékárníčkou, ručníkem a žínkou, Richard už měl oblečené džíny a právě se obouval. „Žádala jsem tě, abys seděl!“ zaječela.

„Ne, řeklas, abych tu zůstal. A to jsem splnil.“

Jeho vlídný tón ji rozzuřil. Ale znovu si sedl a dovolil, aby mu na rameno přitiskla tlakový obvaz. „Je to jen škrábnutí, nebude to ani potřebovat šití,“ namítal.

Mluvil tak odtažitě, že po něm vrhla pátravý pohled. Měl bezvýrazný obličej a chladně si prohlížel Kaiovo tělo. Vzpomněla si, že byl v armádě u jízdni hlídky, a najednou pochopila, že zabíjel už předtím. Že takhle to probíhá v boji.

Po nějakém čase odstranila obvaz a zjistila, že měl pravdu. Zranění byla jen mělká čára, z níž mírně prosakovala krev. Ozvalo se kvílení policejní sirény, které se blížilo. Vypadalo to, že je přímo před domem, a potom náhle ztichlo.

Sweeney vzala do ruky vlhkou žínku a začala Richardovu ránu otírat. Ten se ale žínky chopil sám. „Já si to udělám,“ prohlásil a volnou rukou jí vklouzl pod tričko a poplácal ji po holé hýždí. „Ty si radši něco oblékni, pokud nechceš, aby policajti viděli tvé pěkné pozadí.“

Zamračila se na něj, ale odešla do šatny a vzala si džíny, které na sebe natáhla bez kalhotek. Stihla to právě včas. Policisté už bušili do dveří.

Dovnitř vtrhli čtyři uniformovaní strážníci. Sweeney přitom zahlédla lačný výraz v obličejích sousedních nájemníku. Richard ji okamžitě zatáhl do kuchyně, aby policistům nepřekáželi.

Následovalo pár hodin pěkného zmatku. Hned za strážníky se objevil detektiv Ritenour v pomuchlané košili a s kravatou nakřivo. Vzápětí dorazili další uniformovaní strážníci, záchranná služba a detektiv Aquino. Prostě všude bylo plno lidí. A přicházeli noví a noví.

Richard držel Sweeney v kuchyni a posadil ji zády ke dveřím, aby neviděla nic z toho, co se tam děje. Dva zdravotníci i prohlédli jeho ránu, nanесли na ni antibiotikovou mast a převázali ji.

Aquino a Ritenour si zapsali jejich výpovědi. Zjistili, že Kai pronikl dovnitř oknem v ateliéru. Nebylo pochyb o tom, že Richard střílel v sebeobraně.

„Myslím, že zjistíme, že zabil paní Worthovou,“ prohlásil Aquino. „Jakmile uviděl obraz, který slečna Sweeney namalovala, asi to pro něho byl šok. Zřejmě byl natolik překvapený, že se nepokusil vyřídit si to s vámi na místě,“ pohlédl na Sweeney. „Potom ho napadlo, že by tu vraždu mohl hodit na vás, a informoval nás o tom obraze.“

„Jak ale mohl vědět, že jste mě nezatkli?“ nechápala Sweeney.

Aquino pokrčil rameny a Ritenour vysvětloval: „Mohl zavolat na stanici, nebo prostě hlídal dům. Očividně sem dnes vnikl, aby vás zabil. Naštěstí jste slyšela, jak vytahoval okno, a nebyla jste sama.“

Aquino se nevrle obrátil k Richardovi. „V New Yorku není povoleno držení střelné zbraně bez zbrojního průkazu.“

Richard pokrčil rameny, aniž se v jeho obličeji objevil jen náznak bolesti ze zranění. „Zbrojní průkaz mám.“

Aquino se zatvářil ještě nevrleji. „Je to vidět. Odvedl jste setsakramentsky dobrou práci. Byl to zásah rovnou do srdce. Máte výcvik, co?“

„V armádě,“ přikývl Richard.

„Ano? V které jednotce? Já byl taky v armádě,“ ozval se Ritenour. „Jízdní hlídka.“

Sweeney si všimla, jak se jejich výraz změnil. Opřeli se. „Ten grázl neměl šanci,“ potřásl hlavou Ritenour.

Dvacátá druhá kapitola

„Už máš dost, vid’?“ zeptal se Richard chraplavě a vzal Sweeney za bradu. Byla bílá jako stěna, následkem únavy, stresu i šoku, oči měla bez výrazné a pod nimi tak tmavé kruhy, že připomínaly modřiny. „Vem si něco na sebe, odvezu tě k sobě.“

Aquino vstal. „Já se o to postarám. Slečna Sweeney určitě nechce jít do ložnice. Máte nějaké konkrétní přání?“

Zavrtěla hlavou. Normálně by nedovolila, by se jí cizí člověk přehraboval v oblečení, ale teď jí to bylo jedno. Měl pravdu. Neměla chuť vstoupit do ložnice. Možná už tam nevstoupí nikdy. „Na horní polici leží kabely. Prostě do ní pár věcí naházejte.“

„Musíte podepsat výpověď,“ obrátil se Ritenour k Richardovi, „ale to pár hodin počká. Trochu se prospěte, když to půjde.“ Po krátké odmlce dodal: „Brzy se na vás totiž vrhnou sdělovací prostředky, víte?“

„Hmm, vím.“ Richard si promnul bradu. „Můžeme nějakým způsobem nechat ten obraz stranou? Aby se Sweeney nestala senzací bulvárních plátků.“

„Snad ano. Nevidím důvod, proč se o něm zmiňovat. Reportéry bude nejspíš hlavně zajímat hledisko vztahové. Určitě z toho udělají nějakou mileneckou hádku.“

Candřiny rodiče už dostatečně postihla její smrt, teď však honba za skandály ještě zesílí a její vztah s Kaiem se bude na veřejnosti sáhodlouze přetřásat a rozebírat.

„Zajímalo by mě, proč ji zabil,“ poznamenal Ritenour tiše, spíš pro sebe. „Asi se to už nikdy nedozvíme.“

„Pokud to udělal,“ prohodila Sweeney skrz mlhu vyčerpání.

Oba muži se na ni pátravě podívali. „Jak vás to napadlo?“ podivil se detektiv. „Kdyby ji nezabil, neměl důvod obávat se toho obrazu ani na vás útočit.“

Pokrčila rameny. Nevěděla, proč to řekla. Snažila se představit si Kaiův obličej na obraze, ale pořád tam byla ta zed', jež odmítala dovolit, aby se její představa zformovala.

O pár minut později se vrátil Aquino s kabelou. „Sbalila vám to jedna z policistek,“ prohlásil, jako by chtěl, aby věděla, že s jejím spodním prádlem nemá nic společného. „Napadlo mě, že bude vědět líp, co jiná ženská potřebuje.“

„Díky,“ usmála se Sweeney. Natáhla se, aby kabelu převzala, ale Richard byl rychlejší. Pokud váha tašky nějak zatížila jeho zraněné rameno, nedal to najevo.

„Nemá smysl volat taxík. Nechám vás odvézt hlídkovým vozem,“ prohlásil Aquino. Richard přikývl a vzal Sweeney za loket.

„Zavolám během dopoledne.“

„Co nejpozději,“ ušklíbl se Aquino a zív. „Pokusím se trochu vyspat. A vám doporučuji vyvěsit telefon a udělat totéž.“

„Potřebuju ten obraz,“ upozornila je Sweeney, když ji Richard začal postrkovat ke dveřím.

„Zlato, není nutné...“

„Potřebuju ho,“ opakovala a zastavila se. Měla zmatené myšlenky a sotva stála na nohou, ale věděla, že bez obrazu neodejde.

„Venku jsou reportéři...“

„Zabalím ho.“ Vyprostila se z Richardova sevření, dovedla se do ateliéru a sňala plátno ze stojanu. Vždycky měla po ruce dostatek jemné gázy, kterou používala na čištění a zakrývání obrazů, takže se teď hodila.

Richard jí byl stále po boku a ustaraně ji pozoroval, ale byla příliš vyčerpaná, aby ho uklidňovala. Měla jen tolik síly, aby udělala, co je nezbytné.

Policista je provedl špalírem čumilů a novinářů, kteří zaplnili vestibul. Oslňovaly je blesky fotoaparátů a reportéři na ně chrlili otázky, ale Sweeney je nevnímala a Richard

nereagoval. Poznali ho a někdo na něj zavolal jménem. Neodpověděl a soustředil se jen na to, aby co nejrychleji zmizeli z budovy. Tiše přitom klel, ale slyšela ho jen Sweeney.

Podářilo se jim zbavit se skupiny reportérů, kteří se je snažili doprovázet, a policista je bez dalších problémů dopravil do Richardova domu. Sweeney pevně svírala obraz a zírala na venkovní schodiště, přičemž dumala, jestli bude schopná po něm vyjít, nemluvě o dalších schodech uvnitř.

„Tak pojd', zlato,“ vyzval ji Richard konejšivě.

„Nejsem dítě,“ zamračila se. „Je mi fajn.“

„Samozřejmě.“

Nesnášela konejšení. A byla si jistá, že do schodů vyjde bez pomoci. Nechtěla však vypadat nevděčně, a tak se do něj zavěšila a zvolna spolu stoupali.

Richard odemkl, pustil ji před sebe a potom znovu nastavil poplašný systém. „Obraz můžeš nechat tady.“

„Ne, chci ho mít nahoře!“

Richard usoudil, že dohadování by jim zabralo víc času, než když ji nechá být. Svůj vak odložil pod schodiště v hale a zvedl Sweeney i s obrazem.

„Co tvoje rameno!“ namítla a chtěla se mu vykroutit.

„Nemel sebou, nebo mi to zhoršíš!“

Strnula, zamrkala svýma velkýma sovíma očima a zbytek cesty nahoru se už ani nepohnula. Kdyby nevypadala tak vyčerpaně, asi by se rozesmál.

Položil ji na postel a Sweeney usnula dřív, než jí stačil zout boty. Stáhl jí i džíny, ale tričko nechal. Když sám odložil oblečení a vklouzl vedle ní, neměl rovněž daleko ke zhroucení. Přitiskl ji ke zdravému rameni, odhodlaně potlačil bolest v tom levém, a soustředil se na radost z toho, že má Sweeney vedle sebe živou.

Když ho vzbudila tím, že se neklidně zavrtěla, slunce už jasně zářilo. Otevřel oko a podíval se na budík. Půl osmé.

„Ještě spi!“ zamumlal, ale neodpověděla, jen kroutila hlavou a odstrkovala pokrývku. Po zádech mu přejel mráz, protože si uvědomil, že Sweeney opravdu *spí*.

Vyklouzla z postele, přičemž se pohybovala tak rychle, že unikla z jeho dosahu, než se stačil vzpamatovat. Zůstala stát, oči otevřené, ale podivně bezvýrazné. Vypadala přitom zmateně, jako by chtěla někam jít, ale nevěděla, jak se tam dostane.

Vstal, objal ji a něžně s ní zatřásl, aby ji vzbudil. „Zlato, probud' se! Dneska nemusíš malovat. Vrat' se do postele!“

Trvalo hodnou chvíli, než zamrkala a upřela na něj kalný pohled. „Cože?“ zamumlala.

„Zase jsi chodila ve spaní.“ Mluvil klidně a vedl ji zpátky k lůžku. Okamžitě znovu tvrdě usnula. Nechal ji, ale tentokrát zůstal na stráži. Byla na neznámém místě a mohla by spadnout ze schodů. Probudil se pokaždé, když se pohnula, svíral ji v náruči a chránil.

Nechtěl ji nechat samotnou, a tak ji vzbudil už v půl jedenácté. Zamžourala na něj jedním okem, ale k jeho úlevě byla naprosto při vědomí. „Doufám, že mě budíš kvůli sexu, protože jiný důvod je neomluvitelný,“ zabručela.

Blýskl očima a bez varování na ní ležel. „Jen jsem vtip...“ začala, ale hned nato prudce vydechla, protože do ní tvrdě vnikl. Vykřikla a její rychlé probuzení ho ještě víc vzrušilo.

„Ježíši!“ zasupěl chraplavě. Ještě několikrát se pohnul a jeho tělo se začalo chvět. Sweeney opět vykřikla a sevřela vnitřní svaly, které pulzovaly v orgasmu.

Richard se odtáhl, plácl sebou na záda a nebyl schopný pohybu. Nevzpomínal si, že by někdy dřív došel tak rychle k vyvrcholení, snad ani jako dospívající kluk, kdy považoval sex za dostih. Sweeney se zavrtěla, odhrnula si pocuchanou kadeř z očí a posadila se. „Tohle nebylo fér,“ stěžovala si, ale v jejím hlase bylo slyšet uspokojení. „Ještě jednou a hned!“

„Jenom ve tvých snech,“ zasípal, čímž ji rozesmál. „No, možná večer.“

Sweeney svižně vyskočila z postele, čímž ho přiměla k zahořklé úvaze, že všechno odřel sám. Svlékla jeho tričko a zamířila do koupelny. Pohled na její křivky stačil k tomu, aby se zvedl a připojil k ní ve sprše.

Vzal si oblek a kravatu, protože věděl, že ho na policejní stanici čeká dav novinářů. Zatím je doma nikdo neobtěžoval, ale jen proto, že jeho soukromé číslo nebylo nikde zveřejněné. Dokázal však odhadnout, že nějakému podnikavému reportérovi nedá moc práce, aby si ho zjistil. Telefon dole v kanceláři jistě drnčí už od rána.

Zavolal asistentce a zjistil, že hádal správně. „Povězte jim, že za dvě hodiny vydám prohlášení a nic dalšího nevíte,“ požádal ji. „Což je pravda,“ vzdychla otráveně. „A dejte si dlouhý oběd,“ dodal.

Pak zavolal Edwardovi, požádal ho, aby předjel s autem, a políbil Sweeney, jež si opět oblékla oblíbené džíny a tričko a teď seděla se zkříženýma nohama na posteli a pozorovala ho. „Mobil mám u sebe,“ upozornil ji.

„Číslo zůstalo v mém bytě,“ ušklíbla se.

Znovu jí ho napsal. „Pokud bude telefon zvonit, nezvedej ho. Pokud bych volal já, nechám to zazvonit jednou, zavěším a vytočím to znovu.“

„Fajn.“

„Doufám, že se dlouho nezdržím. Vrátím se, hned jak to bude možné.“

„Proč si děláš takové starosti?“ nechápala. „Kai je mrtvý.“ Nepřipadalo jí to reálné. Jako by se ta noční hrůza přihodila někomu jinému.

Richard se na ni dlouze, pátravě zadíval. „Možná kvůli tomu, cos řekla. *Jestli* to udělal. Nechci nic riskovat, dokud nebudou hotové laboratorní testy.“

Sweeney uvažovala o té zdi ve své mysli a prázdné ploše na místě, kde by měl být pachatelův obličej. „Dám pozor,“ slíbila.

Richard nebyl pryč ani hodinu, když domácím telefonem volala jedna z asistentek. „Jdeme na oběd, chcete něco přinést?“

„Ne, něco si najdu v kuchyni.“

„Škoda že Richard dal Violetti celý den volno. Dělá nejbáječnější omelety, jaké jste kdy jedla. Ale předpokládal, že dnes bude ve městě, tak se vydala za synem do Chicaga.“

„Něco si najdu,“ opakovala Sweeney. Živí se sama skoro celý život. Připravila si toast a umíchala vajíčko, ačkoli i tak jednoduché jídlo jí v neznámém prostředí trvalo déle než obvykle. Musela všechno hledat včetně opékače topinek a kávovaru, které netrůnily na lince, kde taková zařízení přece mají být.

Nakonec všechno potřebné objevila a po jídle se začala nudit. Doma by mohla pracovat, ale tady neměla do čeho píchnout. Prozkoumala dům a strčila hlavu do všech dveří. Cítila se tam mnohem lépe než první den, ale protože ještě pořád měla spánkový deficit, rozhodla se, že si zdřímne. Najednou jí padl pohled na zabalený obraz opřený o židli.

Po tom všem, co se zběhlo, neměla chuť ho rozbalovat. Nijak netoužila znovu na tu násilnickou scénu zírat, popohánělo ji však jakési blíže neurčené nutkání, takže přistoupila k obrazu a rozbalila ho.

Nic se neměnilo. Prázdný prostor se stále ještě vysmíval její neschopnosti obraz dokončit. Nikdy se nestalo, že by neměla po ruce zásobu uhlů, vytáhla tedy jeden z kabelky a načrtla několik předběžných čar ve snaze doplnit Kaiův obličej.

Její prsty však byly neohrabané, a to, co nakreslila, se jí vůbec nelíbilo. Kai měl husté lesklé, téměř asijské vlasy s náznakem zvlnění. Pokoušela se to zachytit na plátno, ale to, co se jí objevovalo pod rukama, bylo příliš jemné a v úplně jiném stylu...

Couvla a obraz si prohlížela. Cáry uhlem vypadaly vedle dokonalé olejové malby příliš hrubě, ale podoba byla jasná. Vlasy hladké a světlé, elegantně zastřižené. V tom obličejí bylo něco povědomého, nevěděla ale, kam ho zařadit.

Najednou strnula a civěla na obraz. Pak se prudce otočila, rozběhla k telefonu a vytukala číslo Richardova mobilu.

Vzal to okamžitě. V pozadí byl slyšet nějaký hluk, takže ji napadlo, jestli ho nezastihla uprostřed tiskové konference.

„Je to žena!“ vyhrkla roztřeseně.

„Cože?“

„Žena. Právě jsem si načrtla její vlasy – jen zhruba – ale... někde jsem ten styl viděla.“

„Sakra!“ zaláteřil. „Nenapadlo by mě... Musím to povědět Aquinovi. Zatím hledá muže. Hlavně nech zamčeno a nikoho nepouštěj dovnitř.“

„Jasně...“ Najednou se zarazila, protože ji vylekal neznámý zvuk.

„Sweeney?“

„Myslím, že jsem něco zaslechla,“ řekla chvatně. „Dole.“

„Je zamčeno?“

„Samozřejmě.“

„Kde jsou asistentky?“

„Odešly na oběd.“

„Zatracená práce!“ zasyčelo to v sluchátku. „Zlato, zamkni se v ložnici! Ke dveřím přitáhni nějaký nábytek, cokoli, abys získala čas. Jasný?“

„Hmm.“

„A nezavěšuj. Nech linku otevřenou. Jsem na cestě.“

Položila sluchátko na stůl a došla ke dveřím. Nebyla si jistá, co slyšela, a bude si připadat jako blázen, jestli zjistí, že dům je prázdný, nebo že zvuky, které ji zneklidnily, vydávaly asistentky, které se vrátily z oběda.

Nikde nikdo. Hala byla prázdná a z místa, kde stála, mohla odpovědně prohlásit, že na schodech taky nikdo není.

Po špičkách došla k zábradlí a nakoukla do haly. Nic.

Pak zaslechla jemný skřípavý zvuk přicházející zdola, snad z kuchyně. Představila si ruku v rukavici, třímající nůž a patřící postavě nad Candrou, a věděla, co to bylo za zvuk. Někdo vytahoval velký nůž z řeznického špalku.

Ve výhledu se objevila plavovlasá hlava.

Margo McMillanová!

Sweeney sebou trhla a šokem jí celé tělo ztuhlo. Vrávorala zpátky ke dveřím ložnice, aniž se starala o to, jaký hluk přitom dělá, zabouchla za sebou a zamkla.

Přitáhla ke dveřím židli a zaklínila ji pod kliku, vypadala ale vratce a Sweeney pochybovala, že by dokázala nějakému většímu náporu odolat. Jakou má asi Margo sílu? Je hubená, ale možná zdatnější, než vypadá, a dveře uvnitř domu nejsou vybavené na útok tak jako ty vnější.

„Sakra, sakra, sakra,“ mumlala a běžela k telefonu. „Richard!“

„Jsem tady.“ Mluvil zadýchaně a jeho hlas přehlušovala policejní houkačka. Už sedí v autě, usoudila. Aspoň v to doufala.

„Je to Margo!“ Najednou ji znovu přepadla třesavka. „M-Margo McMillanová. Je tady!“

„V domě?“ zeptal se Richard ostře.

„Ano. A má jeden z kuchyňských nožů. Dveře jsou zamčené, ale...“

„Když to bude nutné, běž do koupelny a zamkni se i tam. Seber pár ručníků a obal si je kolem paží. Použij všechno, čím se můžeš bránit. Házej na ni ručníky a snaž se je omotat kolem nože, aby ho nemohla použít. Nastříkej jí do obličeje deodorant. V koupelně je spousta zbraní, zlato. Jen je použít.“

„Rozumím,“ zašeptala, protože nebyla schopná mluvit hlasitěji. Nejspíš ji stejně v tom houkání neslyšel.

Klika dveří sebou zacloumala. Sweeney položila sluchátko a rozběhla se ke koupelně. Něco škrábalo na zámek. Margo se ho asi snaží otevřít, usoudila. Ten v koupelně není o nic bezpečnější než ten v ložnici.

Skočila dovnitř a popadla náruč ručníků a nádobku s deodorantem. Jak jí Richard poradil, chvatně si obalila obě paže tlustou vrstvou ručníků. Dobře věděla proč. Bude se jimi snažit odrazit úder nožem. Vzpomněla si na rány na Candřiných pažích.

Dveře se rozlétly a odhodily židli stranou. Margo nepromluvila, jen vtrhla do ložnice, lesklý nůž v ruce.

Sweeney chytila silný ručník a hodila jí ho vši silou na hlavu, aby ji trochu vyvedla z míry. Margo zaječela, protože se jí ručník omotal kolem ruky, ale stejně se rozmáchla, bodla

a nůž projel látkou. Sweeney cítila, jak jeho polibek pálí na jejím levém tricepsu.

Neuměla bojovat. Nikdy v životě s nikým nezápasila. Ale teď se prudce otočila a zasáhla Margo pěstí do nosu. Vytryskla krev a v zuřivých očích útočnice se objevil překvapený výraz, jako by nemohla uvěřit, že se jí někdo odváží vzdorovat.

Sweeney to připadalo tak komické, že udeřila znovu a znovu. Zapřela se nohama o vysoký koberec a veškerou sílu vložila do toho, aby vetřelkyni vytlačila ven.

„Ty mrcho!“ zaječela Margo a snažila se vyprostit nůž z ručníku. Sweeney si všimla zábradlí za jejími zády a přitlačila. Nůž opět pronikl ručníkem omotaným kolem její levé ruky a palčivá bolest v ní probudila přímo bouři vzteku. Zavřeštěla a pustila se do bitvy ještě ostřeji. Margo přelétl zakrváceným obličejem překvapený výraz, potom se najednou přestala bránit a vzápětí přepadla přes zábradlí na břidlicové dlaždice.

Sweeney těžce oddechovala. Klesla s bušícím srdcem vedle zábradlí na všechny čtyři a na okamžik myslela, že omdlí. Po levé paži jí stékaly pramínky krve a vsakovaly se do ručníku. Asi to bude nutné šít, pomyslela si a ta představa ji absurdně podráždila. Nikdy jí zatím nic nezašivali. Asi to bude bolet. Až se jí roztřásl spodní ret.

Následkem toho si uvědomila, že nemá daleko k hysterickému záchvatu. Několikrát se zhluboka nadechla a snažila se soustředit, přestože to bylo neuvěřitelně obtížné. Dýchání ale trochu pomohlo. Posadila se na podlahu. Nedokázala se přimět, aby se podívala přes zábradlí. Margo přistála dole s bolestivým žuchnutím. Břidlice není právě milosrdná ke kostem a svalům.

Richard. To jméno jí prolétlo mozkem a pomyšlení na něj ji vyburcovalo k činnosti. Vyhrabala se na nohy a rozběhla se – no, spíš belhala – do ložnice k telefonu.

Jak si ho chtěla rychle přiložit k uchu, udeřila se s ním do tváře. „Sakra,“ zamumlala, a přestože ho ještě neměla u ucha, slyšela, jak Richard zařval.

„Sweeney!“

„Jsem v pořádku,“ uklidňovala ho chvatně. „No, skoro. Margo přepadla přes zábradlí. Ještě jsem se po ní nedívala.“

„Ani to nedělej,“ řekl přiškrceně. „Proboha...“ Odmlčel se a i přes hlasité kvílení sirény slyšela jak ztěžka oddechuje. „Jsme tam asi za pět minut. Na cestě jsou další hlídky. Jsi zraněná?“

„Trochu. Pár bodnutí do ruky, nic vážného.“ *Aspoň doufám.* Ještě si zranění na tricepsu ani na předloktí, kde nůž pronikl ručníkem, neprohlížela. Zatím neměla v úmyslu ručník rozbalit, protože rány nechtěla vidět. Bolely, a to jí stačilo.

„Ted’ zavěsím, ano? Mám dojem, že budu zvracet.“ Nečekala na odpověď, ukončila hovor a vsunula hlavu mezi kolena. Přitom zhluboka dýchala a bojovala s nevolností.

Ten zvuk byl tak tichý, že si nebyla jistá, jestli ho vůbec slyšela. Zvedla hlavu a celé tělo se jí napnulo, jak se připravovalo k dalšímu boji, ale nikoho neviděla. Zmateně zamrkala a potom se to ozvalo znovu. Tiché zasténání z haly.

Opatrně se vykradla z ložnice na schody a vykoukla přes zábradlí. Margo ležela na břiše, levou nohu ohnutou v nemožném úhlu pod tělem. Z roztrženého svalu trčely ostré hrany zlomené kosti. A její paže... Bože, asi se chtěla vzepřít. Nepatrně se pohnula a snažila se otočit. Domem se neslo další tiché zasténání.

Sweeney sešla s třesoucíma se nohama po schodech. Ať je to jakkoli, nemůže nechat Margo v tomhle stavu, aniž by jí poskytla první pomoc, i když neměla představu, co se s tak vážným zraněním může dělat.

Přiklekla vedle Margo a ta na ni k jejímu zděšení upřela omámený pohled. „Spadla jsem,“ zašeptala.

„Nemluvte. Pomoc je už na cestě.“

„Chci vám... to říct. Aby to někdo věděl.“ Zakašlala a z úst jí vytryskla krev na podlahu. „Candra... vydírala... Carsona. Já... Musela jsem ji zastavit. Kai měl... klíč... od jejího bytu. Najala jsem si... byt ve stejné... budově a čekala na ni.“ Škubla sebou a znovu se rozkašlala. „Nemohla jsem

ale... najít tu kazetu ani fotky... Vzala jsem si Carsonův oblek, takže... kdyby se něco... provalilo, bylo by to... na něho. Její krev... na jeho botách. Pak jste... ten obraz..."

Sweeney pochopila. „Kai vás informoval.“

„Byl tak... krásný,“ hlesla Margo a její pohled se začínal kalit. „Já... ho milovala. Bláznivě. Dost stará... abych byla jeho... matka. Kvůli Carsonovi... umřel. Povězte jim... o Carsonovi. Najděte ty... fotky.“ Rty se jí zkřivily zahořklým úsměvem.

„Můžete to udělat sama,“ prohlásila Sweeney, ale Margo už vydechla naposledy a její oči zůstaly upřené do prázdna.

Houkání vzdálené sirény bylo čím dál hlasitější. Sweeney otupěle vstala, došla ke dveřím a odemkla právě ve chvíli, kdy před domem se skřípěním pneumatik zastavila dvě policejní auta.

Posadila se na nejnižší schod a vzápětí do domu vtrhl Richard a za ním detektivové Aquino a Ritenour. Richard byl bledý a kůži na čelistech měl napnutou. Okamžitě ji uviděl. Na Margo ani nepohlédl. Strnulým krokem došel ke schodům, beze slova se sklonil, vzal Sweeney do náruče a přitiskl ji k hrudi.

„Odvezu ji do nemocnice,“ oznámil ochraptěle detektivům. Celý se přitom chvěl. „Sanitka tu bude za chvíli,“ řekl Aquino. Richard ho však ignoroval a vynesl Sweeney ven. Jasně slunce ji oslnilo, takže musela přimhouřit oči. Edward jel očividně těsně za hlídkovými vozy, protože mercedes parkoval hned za nimi. Richard se i se Sweeney na klíně usadil na zadní sedadla a štěkl instrukce.

Sweeney mu roztřeseným hlasem začala vyprávět, co jí Margo před smrtí prozradila, Richard jí však položil prst na ústa. „To mě nezajímá,“ prohlásil rozčileně. „Jen mlč a nech se objímat. Bože, měl jsem takový strach...“ Zlomil se mu hlas a zabořil jí obličej do vlasů.

Zůstal s ní po celou dobu, co jí zašívali paži. Nejhorší byla rána na předloktí, která si vyžádala čtyřicet stehů,

ale žádné bodnutí nebylo natolik hluboké, aby ohrozilo nervy nebo šlachy.

„To díky těm ručníkům,“ vzdychla Sweeney. Najednou se jí roztrásly rty, jak se opožděně dostavil šok. „Kdybys mi o nich neřekl...“

„Předepíšu vám léky na tlumení bolesti,“ ozvala se doktorka a pomohla jí z lehátka. „Za týden se zastavte u svého lékaře, aby vám vytáhl stehy,“ dodala s úsměvem a Richard si znovu posadil Sweeney na klín.

„Miluju tě,“ zašeptal jí do ucha, ještě pořád rozechvěle. „Hrozně jsem se bál, že tě ztratím. Vezmeš si mě?“

Ta otázka s ní otřásla skoro stejně jako útok Margo. „Vzít si tě?“ zamumlala.

„Ano.“ Objal její obličej dlaněmi a zadíval se na ni hlubokýma tmavýma očima, v nichž se zračily všechny jeho pocity. „Vím, že jsi opatrná, a chápu to. Ale já ti nikdy nebudu při malování překážet. Jsi příliš nadaná na to, aby se ti někdo pletl do cesty. Mám v plánu skončit s podnikáním a koupit někde ranč, ale kdybys...“

„Kde?“ přerušila ho.

„Ještě jsem nic konkrétního nehledal. Asi na jihu nebo jihozápadě. Ale kdybys dala přednost životu ve městě, klidně na ranč zapomenou a...“

„Pokud tam bude dostatečně teplo, je mi to jedno,“ mávla rukou. „I když palma nebo dvě by nebyly špatné.“ Pátravě se na ni zadíval a ona na něho. Potom vyhrkla: „Tik-tik-tik.“

„Co to má znamenat?“

„Moje biologické hodiny. Myslím, že brzy budou zvonit.“

Jeho obličej se naplnil takovou vášní a láskou, že na chvíli myslela, že se ji zmocní přímo tady v nemocnici. „Víš to jistě?“ vyhrkl a znovu to znělo rozechvěle.

„Jsem úplně vyděšená,“ přiznala rovněž roztřeseně, protože si teprve teď uvědomila, co právě řekla. „Bojím se, že bych mohla být stejně špatná matka, jako byla ta moje, ale chci...“ Ztěžka polkla. „Chci tebe a tvoje děti.“

Tiše se zasmál. „V tom případě, zlato, jsme tvoji.“

Epilog

O rok později

Richard vzhlédl od knihy. „V kolik hodin ses narodila?“ zeptal se se zájmem. Tázavě na něj pohlédla. „Co to čteš?“

„Odpověz mi!“

„Nevím přesně, ale myslím, že máma říkala, že to bylo krátce po západu slunce. Proč?“

Richard se usmál a zvedl knížku. *Duchové a další přízraky.*

„Takže co?“ pokrčila rameny.

Richard sklopil oči na stránku a tiše četl: „*A existují takoví, kteří se narodili za soumraku určitých dní. Jsou požehnáni kouzlem a mají schopnost vidět duchy.*“